

Katolički list

ZVONIK

GOD: XIII BR. 3 (137) Subotica, ožujak (mart) 2006. 90,00 din

Sv. JOSIPE
HVALA ZA
OZDRAVLJENJE

SV. JOSIPE
HVALA
ZA VRAĆENJE

SV. JOSIPE,
HVALA ZA PRIMJER
PORODICA KOPUNOVIĆ

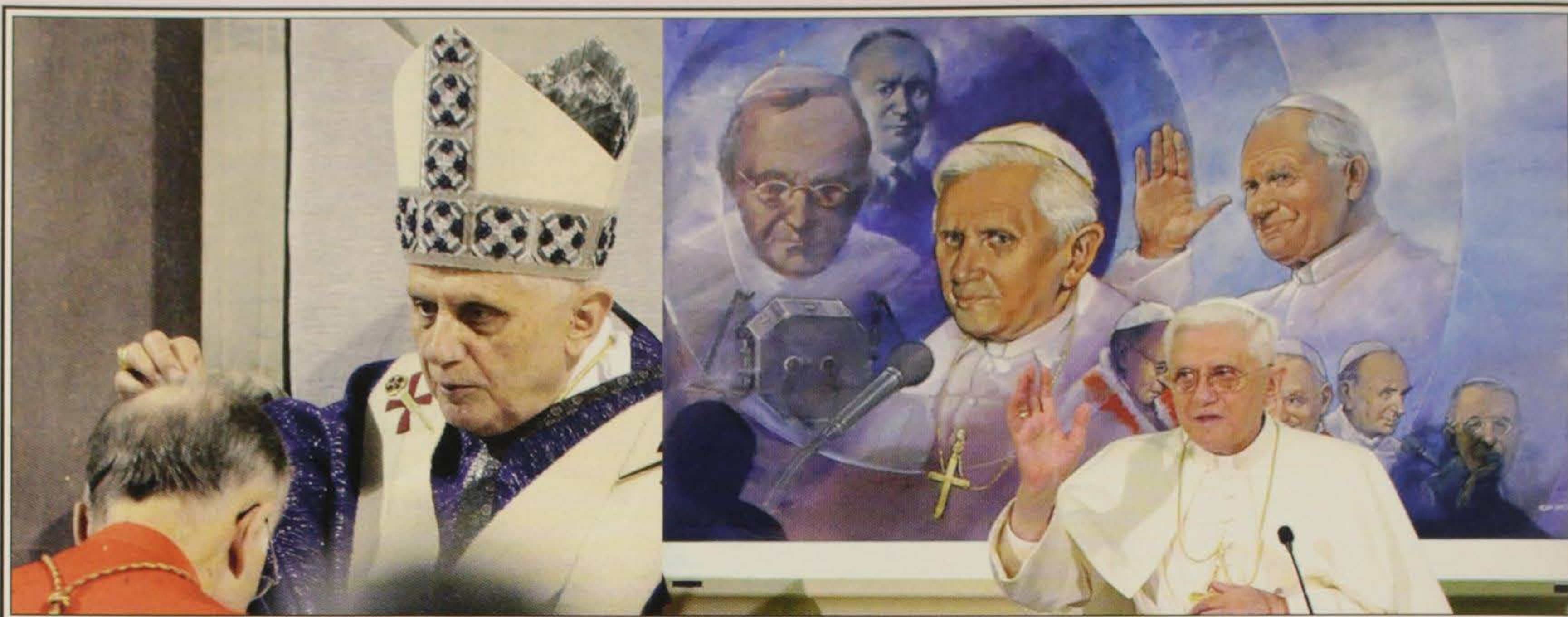
HVALA
SVETOM
JOSIPU

SV. JOSIPE
HVALA

HVALA SV. JOSIP
NA UBLIBENO
MOLITVI

SVETI JOSIPE
HVALA TI
I PRILIBENO

U SREDIŠTU

Papa na Pepelnicu 2006.

Papa posjetio Radio Vatikan

Korizma djelotvorne ljubavi: "Zagrlimo djecu Kolevke"

Hvalospjev životu - Dan trudnica u crkvi sv. Roka u Subotici

Piše: Andrija Anišić

NEMOJ IMATI DRUGIH BOGOVA...

Iz ispovjedničke prakse mi je dobro poznato, kao i svim ispovjednicima, da se rijet-

ko ispovijedaju grijesi protiv prve Božje zapovijedi, osim u skraćenom obliku: "Nisam redovito molio ili molila...". No, Katekizam navodi daleko više grijeha protiv ove zapovijedi. Dobro ih je uočiti kako ih ne bismo činili, a ako smo ih počinili da bismo ih mogli ispovjediti.

Najprije su to grijesi protiv vjere. To su hotimična ili nehotična sumnja o vjeri koja zanemaruje ili odbija vjerovati ono što je Bog objavio ili što Crkva predlaže vjerovati, odnosno, to je kolebanje ili tjeskoba zbog nejasnoće u kojoj se ne traži pojašnjenje, jer može dovesti do "duhovnog sljepila". Grijesi protiv vjere su još i "nevjerovanje" - zanemarivanje ili hotimično odbijanje objavljene istine; "krivovjerje" - uporno nijekanje ili sumnjanje u neku istinu; "otpad" od vjere je potpuno odbacivanje kršćanske vjere a "raskol" je uskraćivanje podložnosti vrhovnom svećeniku ili zajedništvu s članovima Crkve koji su mu podložni" (usp. KKC, 2088-2089).

Grijesi protiv ufanja su očaj i preuzetnost. Očajan je čovjek koji se prestaje nadati svome osobnom spasenju, pomoći od Boga ili oproštenju grijeha. A "preuzetnost" je čovjek koji precjenjuje svoje moći te se nada da se može spasiti bez nebeske pomoći ili po tome što neopravdano računa na svemoć i milosrđe Božje nadajući se da će postići oproštenje grijeha bez obraćenja i slavu vječnu bez zasluge vlastitih djela. (usp. KKC 2091-2092).

Grijesi protiv ljubavi su: ravnodušnost, koja ne mari za Božju ljubav ili odbija o njoj voditi brigu; "nezahvalnost" propušta ili odbija priznati Božju ljubav i uzvratiti Bogu ljubav za ljubav; "nehaj" ili "duhovna lijenost" - otklanja radost u konačnici koja dolazi od Boga i osjeća odbojnost prema božanskom dobru; "mržnja na Boga" nastaje iz oholosti i oprečna je ljubavi prema Bogu. Niječe njegovu dobrotu i čak se usuđuje proklinjati ga jer zabranjuje grijeha i udara čovjeka kaznama. (Usp. KKC, 2094).

Kao izričite grijeha protiv onog dijela prve zapovijedi koji glasi: "Nemoj imati drugih bogova uz mene", Katekizam ističe praznovjerje, iskušavanje Boga, svetogrđe, simoniju i ateizam.

PRAZNOVJERJE je zastranjenje religioznog osjećaja i djela koja iz njega izvire. Može se također prikazati pod maskom štovanja pravog Boga. Naime, ljudi nekad misle da je dovoljno izreći neku molitvu, sudjelovati u misi, poškopiti blagoslovljenom vodom neku osobu ili predmet i da će odmah zbog toga Božja milost djelovati. Međutim, tko tako razmišlja i čini upao je također u praznovjerje. Tako je, primjerice, onaj tko ide na misu a ne želi se pomiriti sa svojim

bližnjima i oprostiti, pravi nevjernik. Misa mu ništa ne vrijedi a ako bi i otišao na ispovijed ne bi mogao dobiti odrješenje od grijeha.

IDOLOPOKLONSTVO. Prva zapovijed osuđuje mnogoboštvo. Možda će netko pomisliti da se ovo na nas ovdje ni ne odnosi, jer mi nemamo drugih božanstava kakva se štiju recimo u Indiji. No, valja pripaziti. Idolopoklonstvo se ne odnosi samo na krivo pogansko bogoštovlje. Ono ostaje stalna napast vjere. Sastoji se u tom da se učini bogom ono što nije Bog. Idolopoklonstvo je kad čovjek časti i štije neko stvorenje namjesto Boga, bilo da je riječ o bogovima ili zlodusima (npr. satanizam), ili o moći, užitku, rasi, precima, državi, novcu, itd. Nekad i nehotice pretvorimo neku osobu ili stvar u "božanstvo". Često čujemo riječ "obožavam". Neki obožavaju nekog pjevača, glumicu, nogometaša... Neki "obožavaju" jelo, cvijeće, odjeću... Obično, kad čujem tu riječ, upozorim ljude i kažem im: "Smiješ jako voljeti, ali ne smiješ obožavati, jer je Bog jedini kojemu se treba klanjati." Danas je, smijemo to reći, nekima TV postao pravi idol. Koliko li se samo vremena provede pred njim. Neki i drijemaju ("klanjanju" se) pred njim, pa i zaspu uz TV. I to je suvremeno idolo poklonstvo.

GATANJE I MAGIJA. Bog može objaviti budućnost svojim prorocima ili drugim svetima. No, ispravan je stav kršćanina u tom da se, u stvarima koje se tiču budućnosti, s povjerenjem preda u ruke Providnosti i da u tom pogledu izbjegava svaku nezdravu radoznalost.

Treba odbaciti sve oblike gatanja: tražiti pomoć od Sotone ili zloduha, zazivati duše pokojnika, ili vršiti druge radnje za koje se krivo misli da mogu "otkriti" budućnost. Traženje savjeta u horoskopima, astrologija, gatanje u dlan, tumačenje znamenja i kocka, pojave vidovitosti, utjecanje medijima - sve to prikriva volju gospodovanja nad vremenom, poviješću i konačno nad ljudima, a ujedno i želju da se umilostive skrivene moći. Svi koji to čine griješe protiv I. Božje zapovijedi, jer Bog nam uvijek mora biti na prvom mjestu i njega moramo ljubiti iznad svega i imati u njega beskrajno povjerenje, jer on nas ljubi neizmerno i želi nam istinsku sreću.

Sva djela magije i čaranja, kojima bi se htjelo podložiti tajne moći i staviti ih u vlastitu službu te steći nadnaravnu moć nad bližnjim - pa bilo i zato da mu se pribavi zdravlje - teška je povreda kreposti bogoštovlja. A ta djela treba još više osuditi kad ih prati namjera da se drugima škodi ili kad se njima traži zahvat zloduha. Za osudu je također nošenje amajlija. Spiritizam često uključuje djela gatanja i magije. Crkva upozorava vjernike da ga se čuvaju.

BEZVJERJE. Prva zapovijed Božja osuđuje glavne grijeha bezvjerja: iskušavanje

Boga riječima ili djelima, svetogrđe i simoniju.

Iskušavanje Boga jest u tome da se, riječima ili djelima, stavlja na kušnju njegova dobrota i svemoć. Izazov koji se krije u iskušavanju Boga vrijeđa štovanje i pouzdanje koje dugujemo svome Stvoritelju i Gospodinu. U njemu je uvijek pritajena sumnja u njegovu ljubav, providnost i moć.

Svetogrđe jest obeščašćivanje sakramenata i drugih bogoslužnih čina, kao i osoba, predmeta i mjesta Bogu posvećenih, ili nedostojno postupanje s tim stvarima i činima. Svetogrđe je težak grijeh osobito kad je počinjeno protiv Euharistije, jer je u tom sakramentu suštinski prisutno samo tijelo Kristovo. Na pokojničkim misama, kada ima više ljudi koje ne poznajem, uvijek stoga upozorim: "Neka na svetu pričest ne dođu oni koji se za to nisu pripremili". Znak da je netko nedostojno pristupio pričesti može biti i ako na riječi "Tijelo Kristovo" ne kaže "Amen". Takve upitam kad su se posljednji put ispovjedili ili zašto nisu rekli "Amen". Tom riječju onaj koji se pričješćuje, naime, izražava svoju vjeru u otajstvo Euharistije.

Simonija je kupovanje i prodavanje duhovnih stvari. Misa niti bilo koji sakrament, dakako, ne mogu se ničim platiti. Zato valja poučiti vjernike da ne mogu "platiti" misu nego samo izraziti želju da se na njihovu nakanu služi sv. misa. No, prema Isusovim riječima: "Vrijedan je radnik hrane svoje" (Mt 10,10), mjerodavna crkvena vlast određuje "priloge" koje vjernici moraju platiti na temelju načela da kršćanski narod mora pridonositi uzdržavanju služitelja Crkve.

BEZBOŠTVO ILI ATEIZAM. Time što odbacuje ili niječe Božje postojanje, ateizam je grijeh protiv kreposti bogoštovlja.

Često se ateizam temelji na krivom poimanju ljudske autonomije koja ide čak do nijekanja svake ovisnosti o Bogu. Ustvari, priznavanje Boga nipošto se ne protivi ljudskom dostojanstvu, jer je tom dostojanstvu temelj i savršenstvo u samom Bogu. Crkva zna da se njezina poruka slaže s najdubljim željama ljudskog srca.

AGNOSTICIZAM. Agnostik je osoba koja ne niječe izravno da Bog ne postoji a ponekad dopušta da postoji transcendentno biće, ali koje se ne može objaviti i o kojem nitko nije u stanju ništa reći. U drugim pak slučajevima agnostik se ne izjašnjava o Božjem postojanju, izjavljujući da je nemoguće to dokazati, dapače da nije moguće to niti ustvrditi niti zaniijekati. /Usp. KKC, 2111-2128).

Korizmeno vrijeme je idealna prilika da dobro ispitamo svoju savjest glede I. Božje zapovijedi, pročistimo svoju vjeru, odbacimo sve "idole", oslobodimo se svih magijskih utjecaja te usavršimo svoju ljubav prema Bogu u svim njezinim dimenzijama. Vjerujem da ćete i u ovom broju "Zvonika" pronaći puno poticaja za to, osobito u našim stalnim rubrikama. Da ova Korizma urodi mnogim plodovima dostojnih obraćenja, od srca želi svima

Vaš urednik

Slika na naslovnoj stranici: Oltar sv. Josipa u crkvi sv. Roka u Subotici

OBRATITE SE I VJERUJTE EVANĐELJU

“Obratite se i vjerujte Evandelju” (Mk 1,15). To je poziv da kao temelj osobne i zajedničke obnove postavimo trajno i pouzdano prijanjanje uz Evandelje. Život kršćanina život je vjere, utemeljen na Riječi Božjoj i njome hranjen. U životnim kušnjama i u svakoj napasti tajna pobjede nalazi se u osluškivanju Riječi istine i u odlučnom odbijanju laži i zla. Stoga je neophodno potrebno iznova slušati Evandelje, riječ istine, kako bi u svakom kršćaninu ojačala svijest o istini koja mu je darovana, te je on počne živjeti i postane njezinim svjedokom. Korizma nas na to potiče, otvarajući pred nama asketski i liturgijski hod. Dok nam pomaže da otvorimo oči nad svojom slabošću, potiče nas da otvorimo srce milosrdnoj ljubavi Kristovoj.

Korizmeni hod koji nas približava Bogu, omogućuje nam da novim očima gledamo braću i njihove potrebe. Stoga je korizma prava prigoda da se obratimo ljubavi. Ljubavi koja znade usvojiti stav suosjećanja i milosrđa Gospodinova, kako sam to napomenuo u Korizmenoj poruci, koja za temu ima evanđeoske riječi: “Isus, vidjevši mnoštvo, sažali se nad njim” (Mt 9,36). Svjesna svoga poslanja u svijetu, Crkva ne prestaje proglašavati milosrdnu ljubav Krista, koji i dalje upravlja suosjećajni pogled na ljude i narode svakoga vremena. Pred strašnim izazovima siromaštva velikog dijela čovječanstva - napisao sam u navedenoj Korizmenoj poruci - nezainteresiranost i zatvorenost u vlastiti egoizam predstavljaju neprihvatljivu suprotnost “pogledu Kristovu”.

Post i milostinja, što ih, skupa s molitvom, Crkva na osobiti način savjetuje u korizmenom vremenu, prava su prigoda da se suobličimo tome “pogledu”. U takvom duhu uđimo u ozbiljno i molitveno ozračje korizme.

Neka to budu dani promišljanja i ustrajne molitve, kroz koje neka nas vodi Riječ Božja što nam je liturgija donosi u izobilju. Neka korizma, usto, bude vrijeme posta, pokore i bdjenja nad nama samima, jer smo uvjereni da borba protiv grijeha nikad ne prestaje, budući da je napast svakodnevna stvarnost, dok su krhkost i obmana dio svačijeg iskustva. Korizma neka, konačno, po milostinji bude prilika za iskreno dijeljenje primljenih darova sa svom braćom, te za pozornost na potrebe najsiromašnijih i napuštenih. Neka nas kroz ovo korizmeno putovanje prati Marija, Majka Otkupiteljeva, koja je učiteljica slušanja i vjernoga prijanjanja uz Boga. Pomogla nam Blažena Djevica Marija da, umom i duhom očišćeni i obnovljeni, uđemo u slavlje velikog otajstva Kristova vazma. Uz ove misli svima vam želim dobru i plodnu korizmu.

Papa Benedikt XVI.

Piše: Goran Vilov

PROZOR

Otvorio sam prozor jedne večeri. Bio je to prozor kroz koji gledam svijet i sve u njemu.

Otvorio sam prozor - medij je to, onaj posrednik vanjskoga svijeta i naše sobe.

Vidim djela tame, vidim kraljevstvo sotone po izvješćima s ratišta, brojnih ratišta gdje se i nevina krv prolijeva, gdje iz mržnje zemljani čovjek drugoga u zemlju vraća; vidim ulice mračne, vlažne, sa zadahom nasilja, prijekare...

Vidim kako ovaj svijet ne ide u dobrome smjeru nego u onome kojim nikada nije smio poći jer za to nije stvoren, nije to njegova svrha. Nije svrha svijeta propasti, nego preživjeti, održati jedini i neponovljivi život, “množiti se i napučiti zemlju i sebi je podložiti”. Podložiti Zemlju znači vladati silama koje štete čovječanstvu i dati pozitivan smjer svemu u prirodi da podrži život čovjeka, unaprijedi ga, produži i učini lakšim.

No, čini se, da čovjeku nije stalo do napretka svijeta osim do napretka vlastitoga života. Stoga i postoje razne nesreće na čijem je početku čovjek, njihov pokretač. Čovjek gleda kako ugoditi srcu svome u onih bijednih i užasno prolaznih i kratkih 70-80 godina. I na kraju taj isti čovjek umire sam, ništa ne noseći sa sobom, osim srca koje ga je upravljalo cijeloga života; osim srca s onim što se u njemu zateklo kad je prestlo kucati.

Vidio sam čovjeka kako umire. Nije u životu mario za Boga, nije ga zazivao, ništa mu isti nije značio. Na času smrti susreo je Boga ili je barem to poželio rekavši u strašnim bolovima koje je morao trpjeti: “Bože, pomoz!” Sveto ime Božje izgovorile su usne čovjeka koji je možda to isto ime spominjao do tada samo u psovci.

Nasuprot zlu stoji dobro, nasuprot tami stoji svjetlo, nasuprot mržnji stoji ljubav.

Iako je sve pošlo po zlu, iako je nastupilo novo doba poganstva koje se očituje u bezobzirnosti, iskorištavanju, vrhunskoj sebičnosti te bahatosti, posljednja je riječ DOBRA, posljednja riječ pripada onome koji ju je prvi izgovorio - Bogu. “Ovaj će svijet proći, moje riječi nikad neće proći” - rekao je Isus.

Taj drvodjelja je imao Duha, toliko Duha u sebi da je izrekao riječi koje do tada niti poslije nitko neće izreći, riječi koje su iz vječnosti i za vječnost. Na toj riječi temelji se čitav kozmos, na toj riječi sazdana su nebesa i zemlja, po toj riječi pozvan je prah zemaljski da dade obrise i lik prvome čovjeku i na tu riječ je udahnut život u nosnice čovjekove.

Svijet se pomiče, kreće, propada. Stupovi njegovi, na kojima se jedino može održati, riječi su Božje. Svijet će propasti - neminovno je, ali ne mora i čovjek s njime! Neka živi čovjek! Neka stvara, oživljuje, oplemenjuje, gradi i slavi, u radosti neka se budi, uz zagrljaje voljene osobe, neka vjeruje u dobro koje ipak prebiva na dnu srca svakoga čovjeka.

Neka povjeruje čovjek riječi vječnoga Boga, neka ga poslušaj, neka ne čeka trenutak smrti da bi došao do spoznaje što li je sve uistinu lijepo propustio, nego neka SADA krene naprijed, k vrhuncima, do križa s Isusom, na Golgotu na kojoj je Isusovom smrću došlo do promjene, one egzistencijalne, i u svijetu i u ljudskim srcima.

“U početku bijaše Riječ” - sv. Ivan je osjetio i zapisao, a ja osjećam: “I na kraju će biti Riječ”.

MOJ KRIŽNI PUT

1. Isusa osuđuju na smrt!
Oprosti mi, Isuse, za loše misli o drugima.
2. Isus prima na se križ.
Oprosti mi što na mnogo stvari gundam.
3. Isus pada prvi put pod križem.
Oprosti mi što se nekad radujem tuđoj nevolji.
4. Isus susreće svoju svetu Majku.
Oprosti mi, Isuse, što ne slušam Tvoju - našu Majku.
5. Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ.
Oprosti mi, Isuse, što ne pomažem tamo gdje mogu pomoći.
6. Veronika pruža Isusu rubac.
Oprosti mi, Isuse, što se nekada radujem kad drugi plače.
7. Isus pada drugi put pod križem.
Oprosti mi, Isuse, što se rugam i kažem u sebi: tako mu i treba.
8. Isus tješi jeruzalemske žene.
Oprosti mi, Isuse, što često od sebe ne vidim tuđu nevolju.
9. Isus pada treći put pod križem.
Oprosti mi, Isuse, što nekima ne želim pomoći.
10. Isusa svlače.
Oprosti mi, Isuse, što se radujem tuđoj sramoti.
11. Isusa pribijaju na križ.
Oprosti mi, Isuse, što gledam a ništa ne poduzimam kada je drugi u pitanju i to javno.

12. Isus umire na križu.
Oprosti mi, Isuse, što često sudjelujem u tuđem stradanju.
13. Isusa skidaju s križa.
Oprosti, Isuse, što mi često dugo treba da se ispričam.
14. Isusa polažu u grob.
Oprosti, Isuse, što često reagiram kad je već sve prošlo.

Na završetku:

Isus kaže: "Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga." (Mt 16,25)

Jakob Pfeifer

Kako sam doživio svoju bolest

Svake sam godine nazočio teološko-pastoralnom tjednu u Zagrebu. I ove sam godine to namjeravao učiniti.

Svanuo je ponedjeljak. Na put sam krenuo posve zdrav (tako sam se osjećao). Na putu za Zagreb nisam imao nikakvih zdravstvenih poteškoća, naprotiv ugodno sam putovao. Oko podneva stigao sam na Jordanovac. Navečer sam koncelebrirao na sv. misi. Pri kraju mise osjećao sam se slabo. U tim trenucima pomislih - što se to sa mnom zbiva? Moram izdržati. Svaka naredna minuta bila mi je sve teža, a mučnina sve jača. Nikada ranije nisam morao prekidati svetu misu. Zar ću sada biti prisiljen, pitao sam sebe. U tim trenucima mrak mi pada na oči. Potražih stolicu. Sv. misa je završila. Večer je bila puna neizvjesnosti. Što učiniti?

Teška je bila nastupajuća noć, a zatim i dan, kada sam se nadao da će sve dobro i brzo završiti. Zaista, brzo je završilo, ali ne i dobro. Već naredni dan našao sam se u bolnici. Liječnički nalaz bio je za mene (u tim trenucima) deprimirajući. Morao sam čuti ono što sam najmanje želio - "Morat ćete ostati na liječenju jer imate upalu pluća." Teško mi je bilo razumjeti. Zašto baš sada? Silno sam želio slušati predavanja radi kojih sam i došao u Zagreb. Dok sam o svemu razmišljao, sjetih se narodne izreke: Čovjek slaže, a Bog raspolaže. Shvatio sam da me Bog danas posebno zavolio i pohodio križem, koji se zove bolesnički krevet, kojega sada moram zagrliti.

Dva puna tjedna krevet na kojem sam bio razapet bio je OLTAR s kojega sam prikazivao žrtvu Kristovu. Krevet na kojem sam bio prikovan bio je i AMBON, s kojega sam imao prilike propovijedati svima s kojima sam bio okružen. "Kad je čovjek bolestan, njegov ga duh podiže, a ubijen duh tko će podići" (Izr 18,14). Ova mudra biblijska izreka obistinila se nad mojom bolešću. Svim svojim bićem nastojao sam u slabom tijelu pronaći jak duh. Kada je čovjek bolestan, kada pati, to je najpogodnije vrijeme da duhom raste.

Nebrojeno puta tješio sam bolesnike i tumačio im da su upravo oni najslabiji Raspetome. Zašto? Krist na križu, kada je tijelom bio prikovan, duhom je bio posve slobodan. Upravo na križu otkupljuje grešno čovječanstvo. No, jedno je govoriti u dobro vrijeme - spreman sam na sve što Bog hoće - a drugo je zaista biti spreman kada križ dođe.

I dok sam i sam ležao bespomoćan, sjetih se kako sam u dobro vrijeme znao hrabriti druge, a danas sam trebam hrabriti - sebe. Jesam li za to bio spreman i imao dovoljno snage? Odgovor sam pronašao u Raspetome.

Na svome križnom putu susreo sam mnoge plemenite duše koje su željele sa mnom patiti. I to je križ, dopustiti da te drugi tješi, da bude jači od tebe. Imao sam priliku iskusiti što znači "U slabosti biti jak" (usp. sv. Pavao).

Gospodine, sada me otpuštaš iz svetoga kruga moje patnje, moje bolesti. Vraćam se opet u svoj svakodnevni život. Ti si me poučio da naša patnja nije tamno kulučenje kojem se uzalud opiremo, ili očajavamo u njoj i zdvajamo. Gorka je, ali dolazi od Boga i određena je da nam donese spasenje.

Ti si me poučio kako trebam nositi svoj križ: u pouzdanju u Boga i ljubavi prema njemu. Ti si me poučio kako je mogu nadvladati, ako je u ljubavi prinesem za druge. Upiši mi ovu svetu istinu duboko u srce, da je nikada ne zaboravim.

Josip Kujundžić

PREDKORIZMENA DUHOVNA OBNOVA SVEĆENIKA

U somborskom Karmelu je 28. veljače održana tradicionalna duhovna obnova svećenika Subotičke biskupije pod okriljem Sluge Božjega o. **Gerarda Tome Stantića**. Šezdesetak svećenika na čelu s biskupom **dr. Ivanom Péntzesom** započela je duhovnu obnovu molitvom Trećega časa. Zatim su se svećenici podijelili u dvije skupine na prigodno predavanje. Tema predavanja bila je enciklika pape **Benedikta XVI.** "Bog je ljubav". Encikliku je svećenicima na hrvatskom jeziku predstavio **dr. Andrija Kopilović**, župnik subotičke župe Marije Majke Crkve a na mađarskom **László Fuderer**, župnik bečejske župe Uznesenja BDM. Nakon izlaganja svećenici su razgovarali o sadržaju enciklike tražeći konkretne poticaje za svoje pastoralno djelovanje. Poslije predavanja i kratke stanke bilo je

Euharistijsko klanjanje u tišini i prigoda za sv. ispovijed. U 12 sati služena je sv. misa koju je predvodio biskup Péntzes. Umjesto propovijedi biskup je svećenicima pročitao poruku pape Benedikta XVI. za Korizmu 2006. potičući da nastoje prihvatiti poticaje i smjernice koje je Papa izložio u svojoj poruci. Pozvao je na molitvu i za svećenike koji zbog svojih neodgodivih obveza nisu mogli doći na tu duhovnu obnovu. On je također najavio da će naredna četiri mjeseca biti intenzivna priprema za završetak biskupijske sinode koja je započela još 1996. godine. Završetak će biti 30. lipnja ove godine točno u povodu 70. obljetnice prve Bačke sinode čiji su plodovi sabrani u poznatom Bačkom kodeksu (Codex Bachiensis). "Biskupijska sinoda je prigoda za dublju duhovnu obnovu vjernika i svećenika i znak da želimo u svjetlu poklada katoličke vjere premisliti konkretnu situaciju i vjernički život naše mjesne Crkve", istaknuo je biskup Péntzes. Župnike koji u svojim župama imaju vjernike mađarske nacionalnosti podsjetio je da je u njihovoj matičnoj domovini ova godina proglašena "Godinom molitve" za duhovnu obnovu mađarskog naroda i domovine Mađarske te ih potaknuo da tu duhovnu akciju podrže tjednim jednosatnim Euharistijskim klanjanjem.

Na kraju mise biskup je na grobu SB o. Gerarda Tome Stantića predmolio molitvu na hrvatskom i mađarskom jeziku za njegovo proglašenje blaženim i svetim. /Zv/

EMITIRANA 150. KATOLIČKA RADIO EMISIJA NA RADIO ODŽACIMA

U siječnju ove godine Radio Odžaci emitirao je 150. katoličku radio emisiju. Ovaj događaj je "proslavljen" samo u krugu onih koji to znaju, a "dostojno je i pravedno" o ovom lijepom i značajnom jubileju obavijestiti i druge, napose preko pisanog medija, kao što je to Zvonik. Naime, nešto više od tri

godine, redovito svake srijede katolička vjerska emisija emitirana je u vremenu od 17,15 do 17,45 sati.

Nositelji ove emisije bili su vlč. **Stipan Bošnjak**, odžačko-apatinski župnik vlč. **Jakob Pfeifer**, sa sadašnjom suradnicom gospođom **Violetom Kiselja** te uvijek dobro raspoloženim tehničkim urednikom **Jankom Pavlisom**.

Od ove godine, također uz dobrotu osoblja Radio Apatina, "ide" Riječ Božja i uprisutnjuje se u kućama slušatelja. Na katoličkoj radio emisiji u Apatinu za sada "radi" samo moja malenkost, Jakob Pfeifer.

Još nešto.

Više od dvije godine imao sam na mjesnoj televiziji u Odžacima emisiju od pola sata svakoga ponedjeljka.

Netko će reći, sam se hvali, ali nije to baš uvijek lako budući da to obavljam uz sve svoje druge obveze. Međutim, činim to vrlo rado jer sam svjestan velike uloge medija i moram konstatirati da upravo mi pastoralni dušebrižnici slabo koristimo mogućnosti medija. Nije lako uvijek biti pripravan izići u javnost, jer ne znaš tko će te vidjeti, čuti. Za ovakav način naviještanja Božje riječi potrebno je veliko iskustvo a koje mi polako stičemo. Podsjetimo se da su i Papa i Sveta Stolica svjesni velike moći suvremenih medija i svake godine šalju poruku za dan sredstava društvenoga priopćavanja.

Jakob Pfeifer

MJESEČNO EUHARISTIJSKO KLANJANJE U SUBOTIČKOJ BOLNIČKOJ KAPELI

Molitva pomaže i liječi

Na prijedlog urednika Obiteljske stranice "Zvonika", **Vesne i Ladislava Huska**, Obiteljski odjel Pastoralnog vijeća župe sv. Roka pokrenuo je mjesečno euharistijsko klanjanje u subotičkoj bolničkoj kapeli sv. Elizabete, a prvo od njih pod geslom "Molitva pomaže i liječi" održano je u petak 24. veljače. Na klanjanje koje je predvodio župnik župe sv. Roka **preč. Andrija Anišić** okupilo se preko pedeset vjernika. Pjevanje su predvodili **s. Silvana Milan i Balázs Léner**, koji je pjevanje pratio na gitari. Na početku klanjanja, preč. Anišić izložio je okupljenim vjernicima nakane te nove duhovne inicijative. Klanjanje je tako bilo protkano čitanjem Božje riječi, meditacijama, molitvom krunice i pjevanjem. U prvom dijelu okupljeni su molili za sve bolesnike koji se nalaze u subotičkoj bolnici i za sve bolesnike grada. Na kraju toga dijela preč. Anišić molio je molitvu blagoslova za sve bolesnike i za bolesnu djecu posebno, prema obredniku "Blagoslovi". Božju riječ i molitve vjernika čitali su i predmolili članovi Pastoralnoga vijeća župe sv. Roka. Drugi dio molitve bio je posvećen molitvi za liječnike i medicinsko osoblje kao i za sve one koji poslužuju bolesnike u

obiteljima ili u raznim gerontološkim centrima. U trećem dijelu okupljeni su se molitvom odupirali "kulturi smrti" koja je prisutna i u subotičkoj bolnici, jer se i u njoj vrši veliki broj pobačaja, a sve više pritužbi stiže i na rad odjela za genetiku u kojoj mnogim trudnicama prognoziraju kako će roditi bolesnu djecu te im preporučaju pobačaj.

Župnik Andrija Anišić je ovaj prijedlog prenio i svećenicima tri subotička dekanata na nedavnoj duhovnoj obnovi, koji su i oni podržali.

O ovoj inicijativi obaviješten je i direktor bolnice koji se s njom suglasio i podržao ju.

Ovakvi molitveni susreti u subotičkoj kapeli održavat će se ubuduće svakog posljednjeg petka u mjesecu. Osnovna nakana bit će uvijek ista, ali način molitvenoga susreta mijenjat će se ovisno o liturgijskom vremenu i organizatoru, budući da će se predvoditelji i organizatori klanjanja mijenjati.

Kapela u subotičkoj bolnici sagrađena je zajedno s bolničkim zgradama 1896. godine, a posvećena je sv. Elizabeti Ugarskoj. Punih 60 godina bila je u funkciji te je imala stalnoga svećenika koji je stanovao unutar bolničkoga kruga, kako i časne sestre sv. Križa koje su radile u bolnici. Godine 1956. na bolničku kapelicu stavljen je lokot i u nju nitko nije ulazio za vrijeme komunističkoga režima. Kapela je 1990. godine otvorena i počeli su dogovori za njenu obnovu. Prva sv. misa u kapeli, nakon 1956. godine, slavljena je 2. listopada 1990., a svečano je obnovljenu kapelu blagoslovio biskup Ivan Pénzes 23. ožujka 1991. godine. Od onda, svake nedjelje u njoj se služi sv. misa u 11 sati.

A. Anišić

Poziv na klanjanje u bolničkoj kapeli

MOLITVA POMAŽE I LIJEČI

- * Ako želiš MOLITVOM pomoći bolesnicima, onima koji dvore bolesnike, medicinskim sestrama i liječnicima koji ih liječe i operiraju, DOĐI!
- * Ako želiš MOLITVOM pomoći majkama i očevima (mladićima i djevojkama) koji se žele odreći života, DOĐI!
- * Ako želiš MOLITVOM zaštititi sve NEROĐENE bebe, DOĐI!
- * Ako želiš MOLITI za one koji imaju GRIŽNJU SAVJESTI zbog počinjenog grijeha...

DOĐI U BOLNIČKU KAPELU na
EUHARISTIJSKO KLANJANJE

31. 03. 2006.
od 19 do 21 sat

10. OBLJETNICA SMRTI VLČ. FRANJE DAVČIKA

Svećenik za primjer

U Crkvi sv. Marka u Starom Žedniku u srijedu 22. veljače u 17 sati služena je sveta misa u povodu 10. obljetnice smrti vlč. Franje Davčika. Prije svete mise brojna rodbina, vjernici, svećenici okupili su se kod Franjinog groba gdje je mjesni župnik vlč. Željko Šipek izmolio par prigodnih molitava a Franjin brat Šime desetice krunice. Svečanu misu predvodio je preč. dr. Andrija Kopilović u koncelecijaciji s još devet svećenika. U svojoj propovijedi on je istaknuo veličinu Franje u njegovoj skromnosti i siromaštvu jer je sve mogao dijeliti s drugima. U koncelecijaciji su bili nazočni: tajnik Subotičke

biskupije preč. Slavko Večerin, dekan i župnik župe sv. Roka preč. Andrija Anišić, župnici iz Sombora vlč. Lazar Novaković i preč. Josip Pekanović, župnik iz Surčina mons. Marko Kljaić te svećenik ih Davora vlč. Marjan Đukić. Vlč. Đukić je 15. srpnja 1979. zajedno s vlč. Franjom Davčikom u Starom Žedniku zaređen za svećenika. Sv. misu su slavili i tavankutski župnik preč. Franjo Ivanković, odžački župnik preč. Jakob Pfeifer te mjesni župnik vlč. Željko Šipek. Na misi je pjevao župni zbor pod ravnanjem Nikole Ostrogonca. Nakon mise mons. Marko Kljaić prikazao je snimku svete mise koju je Franjo Davčik za svoga života služio jednom prigodom u Petrovaradinu. Mnogima je taj prikaz vlč. Franje izmamio suze. Svoju zahvalu za dolazak na obljetnicu braći svećenicima kao i gostima iz drugih župa (Surčina, Futoga, Subotice, Davora) uputio je brat pokojnog Franje, Šime Davčik.

Franjo Davčik je rođen u Žedniku 9. studenog 1953. godine u brojnoj obitelji Marka i Marije. Sa šestoro braće i jednom sestrom proživio je djetinjstvo. Gimnaziju je pohađao u Subotici, u sjemeništu "Paulinum". Teologiju je studirao u Zagrebu na KBF od 1972. do 1979. godine. Poslije svećeničkog ređenja bio je kapelan u Čantaviru godinu dana, gdje je učio mađarski jezik. Poslije toga je bio kapelan u katedralnoj župi sv. Terezije u Subotici od 1980. do 1982. godine. Zatim je kratko vrijeme upravitelj župe u Kucuri i Savinom Selu. Od 1982. do 1986. godine bio je upravitelj župe u Titelu i Loku, a od 1986. godine pa do svoje smrti župnik u Futogu, Bačkom Petrovcu i Rumenci.

U svojoj oporuci (koja je pročitana nakon njegove smrti) napisao je da ne posjeduje nikakvih materijalnih dobara i da iza sebe želi ostaviti samo duhovna dobra.

Evo i nekoliko riječi koje smo o njemu čuli iz kojih se jasno vidi veličina ovoga svećenika. Župljani ne bi smjeli zaboraviti tako velikog a ipak skromnog i pobožnog svećenika. Dao nam je primjer da i mi činimo kao što je on. A upravo veličina naše vjere je i raditi ono što govorimo - vjerujemo: "Što koristi, braćo moja, ako tko rekne da ima vjeru, a djela nema? Može li ga vjera spasiti?" (Jak 2,14)

Željko Š.

Obitelj Davčik se neizmerno zahvaljuje svim svećenicima, vjernicima iz Žednika i okolice koji su bili nazočni na svetoj misi te se tako sjetili našega brata Franje. Hvala preč. Andriji koji je predvodio ovu svetu misu, našem župniku koji je to organizirao. Uistinu svima od srca HVALA!!! Molimo dragoga Boga za sve svećenike, kao i da nam udijeli još novih svećenika kojih smo toliko potrebni.

U ime obitelji Davčik

Šime Davčik!

Korizmeni sadržaji

Korizma je uvijek puna inicijativa i već je postala tradicija u župi Marije Majke Crkve u Subotici da je svaki dan ispunjen korizmenim sadržajem. Ove godine je uvedena jedna novost, a to je euharistijsko klanjanje ponedjeljkom navečer nakon svete mise u 17,00 sati. Nakana ovog sata klanjanja je za posvećenje obiteljskog života. Prethodnih godina je na ovaj dan bila održavana Tribina, ali sada, kada je - Bogu hvala - obnovljena "Kršćanska Tribina grada Subotice", uvedeno je klanjanje pred Presvetim. Druga je korizmena osobitost da se uz dnevni križni put u crkvi događa i molitva Križnog puta po obiteljima i to na tri mjesta, na tzv. Čantavirskom putu, na Senčanskom putu i u naselju Šištak, za one ljude koji zbog starosti, bolesti ili daljine ne mogu doći u crkvu na korizmene propovijedi i pobožnosti. Jednom tjedno sastaju se u svakoj obitelji molitelji, a posjećuje ih kapelan **dr. Oskar Čizmar**. Ove korizme na susretima se razmatraju prve tri Božje zapovijedi. Svaka grupa ima po dva susreta na temu jedne Božje zapovijedi, kao svojevrsnu korizmenu obnovu, nakon razmatranja slijedi razgovor o temi i blagoslov. Djeca se okupljaju na molitvu Križnog puta subotom u 14,00 sati u župnoj crkvi, svaka se postaja protumači i uz pjesmu obavlja ovaj dječji Križni put. Ova župna zajednica tako ima lijepu duhovnu obnovu u znaku pouke i pobožnosti Križnoga puta.

A. K.

TITELSKA ŽUPA USUSRET KORIZMI

Vjernici župe Uznesenja Bl. Djevice Marije proslavili su 2. veljače blagdan Prikazanja Gospodinova - Svijećnicu. Svetu misu je predvodio domaći župnik **vlč. Franjo Lulić** i u nadahnutoj propovijedi pozvao vjernike ususret Kristu kao što je to učinio starac Šimun. Primit ćemo u svoja srca HRAM živoga Boga, mjesto gdje ga uvijek možemo naći ako ga tražimo i ako smo spremni za vršenje njegove Volje i na obraćenje.

Za vrijeme mise župnik je blagoslovio svijeće koje nas podsjećaju na "Krista - Svjetlo od Svjetla", Svjetlo na prosvjetljenje naroda.

Na spomen sv. Blaža, 3. veljače župnik je s unakrst položenim svijećama blagoslovio grla prisutnim vjernicima moleći zagovor ovoga sveca da nas sačuva od bolesti grla i svakoga drugog zla.

Župnik Franjo Lulić služio je 22. veljače sv. misu zadušnicu za našeg pokojnog svećenika **Franju Davčika** u povodu 10. obljetnice njegove smrti. Prisustvo velikog broja vjernika pokazuje da se dobri pastiri ne zaboravljaju i da zauvijek ostaju u našim srcima. Molimo Boga da mu podari život vječni.

U župnoj dvorani 25. veljače održan je tradicionalni Maskembal. Sve je dobro funkcioniralo zahvaljujući dobroj organizaciji Crkvenog odbora i župnika. Četrdesetak prisutnih i veliki broj maski, kao i bogata večera s tombolom i izvrsnim muzičkim sastavom, bili su razlog za dobru zabavu i veselo raspoloženje.

Na Čistu srijedu - Pepelnicu, 1. ožujka započeli smo korizmeno vrijeme. Stavljajući pepeo na čelo, župnik nas je podsjetio da smo "prah i da ćemo se u prah vratiti" te da je pred nama vrijeme osobnog ispitivanja savjesti, pokore i obraćenja duše i tijela kako bismo čista srca i spremno dočekali otajstvo Isusova Uskrsnuća - Vazam. Pokorom posta i nemrsa pokažimo iskrenu želju za promjenom.

Radomir Hucki

Obiteljska tribina u Starom Žedniku

U prostorijama župnoga stana u Starom Žedniku održana je u nedjelju 26. veljače u 20 sati treća po redu tribina za odrasle. I ovoga puta, kao i mnogo puta do sada, predavač je bio nama dragi i dobro poznati **preč. dr. Andrija Kopilović**. Tema je bila "Kako odgojiti svoju djecu u vjeri a da budu primljeni u društvu?" Preč. Kopilović je naglasio kako ne smijemo pustiti djecu da ih odgaja ulica, loše društvo i sl. jer su roditelji odgovorni za svoju djecu.

Poslije tribine bila je mala zakuska, budući da je to bila pokladna nedjelja. Hvala preč. Andriji što se uvijek odazove našem pozivu.

Sljedeća tribina je u subotu, 25. ožujka u 20 sati. Pozivamo sve koji mogu da dođu u što većem broju, jer svi mi imamo što čuti.

Šime Davčik

Križni put na Kalvariji u Starom Žedniku

Već četiri godine zaredom okupljamo se nedjeljom na našoj Kalvariji u korizmenom vremenu na pobožnost Križnog puta. Poslije nedjeljnog odmora dobro dođe ova pobožnost u kojoj kroz postaje Križnoga puta razmišljamo o otajstvima našega spasenja. Ne-

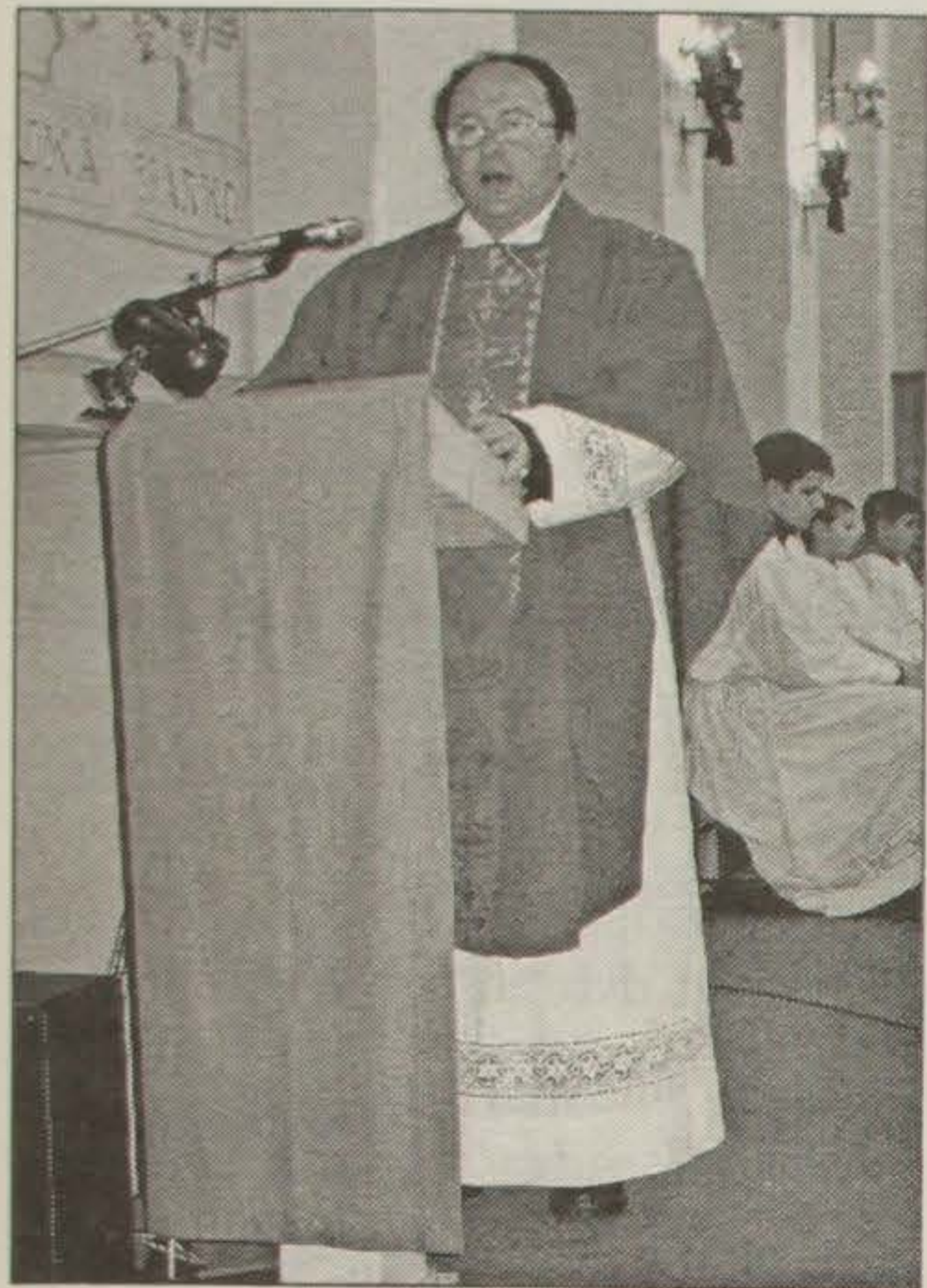

kada nam vrijeme baš ne ide u prilog, no mi se ne damo zbuniti pa odemo u crkvu i tamo održimo Križni put. Trudimo se u što većoj mjeri animirati ovaj križni put te po-

božnost predvode odbornici, prvopričesnici, mladi, djeca, bračni parovi. Zaista je lijepo vidjeti kada se na ovoj pobožnosti skupi tako lijep broj vjernika. Budući da je naša Kalvarija postavljena u samome groblju, koristimo priliku da posjetimo i svoje najmilije i da se za njih pomolimo Bogu. Pored ovoga Križnog puta nedjeljom, Križni put imamo srijedom i petkom nakon kojih je sveta misa i propovijed. Neka ove pobožnosti svima nama budu zadovoljština za grijeha kao i na korist čitavoj Crkvi!

Ž. Š.

UVOĐENJE U SLUŽBU NOVOGA ŽUPNIKA U ĐURĐINU

Nakon tragične smrti đurđinskoga župnika **mr. Lazara Ivana Krmptića**, subotički biskup **dr. Ivan Pénzes**, svojim dekretom br. 245 od 25. veljače imenovao je **vlč. Lazara Novakovića** novim župnikom župe sv. Josipa Radnika u Đurđinu. "Molim vas da novoimenovanog župnika s ljubavlju primite, u svemu s njime surađujete, da vaš zajednički rad bude na sve veću slavu Božju i na dobro tamošnjih vjernika", riječi su biskupa Pénzesa

koje je uputio vjernicima đurđinske župne zajednice, a kojima je dekan Donjogradskoga dekanata, **preč. Andrija Anišić**, na svečanoj svetoj misi u nedjelju 12. ožujka predstavio i u službu uveo novoga župnika. Nakon pozdravnih riječi u ime župljana dobrodošlicu je izrazio sjemeništarc **Robert Mađarić**. Na kraju svete mise novi župnik pozvao je župljane da ga podrže u radu te da napose mole za njega. Svetoj misi nazočio je velik broj vjernika, ministranata, kao i žednički župnik **vlč. Željko Šipek** i sjemeništarc **Dražen Dulić**.

U svom obraćanju vjernicima novi župnik je izrazio radost što mu je povjerena ova župa. Oživio je svoje uspomene na bivše župnike **Marka Vukova** i **Marijana Đukića** s kojima je prijateljevao dok su bili u Đurđinu. Izrazio je nadu da će moći lijepo surađivati i zajedno raditi za duhovni rast i svako dobro te župne zajednice.

Željko Š.

DAN TRUDNICA U SUBOTICI

Hvalospjev životu

U okviru devetnice sv. Josipu koja se od 10. do 18. ožujka održava u subotičkoj župi sv. Roka, u nedjelju 12. ožujka tijekom svete mise proslavljen je i Dan trudnica pod geslom "Hvalospjev životu". Svetoj misi prethodio je Križni put koji je prikazan za "nerođene" i za obitelji. Svečano euharistijsko slavlje na kojemu se, među ostalim, okupilo i trinaest bračnih parova koji očekuju dijete, predvodio je župnik ove župe **preč. Andrija Anišić**.

U prigodnoj propovijedi na temu "Očinstvo sv. Josipa kao služenje. Uloga oca u obitelji", a koja je uzeta na temelju pobudnice **Ivana Pavla II.** "Sv. Josip čuvar Otkupitelj i zaštitnik Crkve", **preč. Anišić** istaknuo je kako u toj pobudnici Ivan Pavao II. ističe kako je Bog povjerio sv. Josipu posebnu zadaću štiti Isusov život i pratiti ga na njegovu životnom putu. "On je to savršeno činio dok je Isus bio pod majčinim srcem u Marijinoj utrobi, štiteći izravno njezin i život djeteta prihvaćajući da je "uzme sebi za ženu". Štitio ga je i na putu u Betlehem dok su išli na popis pučanstva. S njim je bio i pri porodu i u prvim danima njegovog života. Bježi s njim u Egipat da bi mu zaštitio život. Traži ga kad se izgubio na putu. Odgaja ga u Nazaretu i uči raditi", istaknuo je propovjednik. Okupljenim bračnim parovima koji očekuju dijete župnik Anišić je ukazao kako je velika milost

živjeti u obitelji, u tom "svetištu ljubavi i kolijevci života", ali zahtijeva i veliku odgovornost da i njihove obitelji doista to i budu, a u tom leži i dostojanstvo i sreća bračnoga i obiteljskoga života. "Prihvaćajući život vi sebi omogućujete posebnu milost Isusove osobite blizine kao što je i sv. Josip prihvaćajući djevičanski brak s Marijom bio obdaren tom milošću. Sam je Isus, naime, rekao: 'Tko primi jedno ovako maleno dijete, mene prima.' Želio bih da doista iskusite tu blizinu po svakom djetetu koje primite. Što je više djece u obitelji, tim je veća Isusova blizina, iako su i brige veće", rekao je propovjednik. Upućujući posebno riječ očevima naglasio je kako su oni dužni, poput sv. Josipa, štiti čedo koje majka nosi pod svojim srcem, jer ono je čedo njihove ljubavi. "Trudnoća nije samo stvar žene-majke, nego i supruga-oca. U trudnoći očevi moraju obasipati svoje supruge osobitom nježnošću i ljubavlju te tako svih devet mjeseci trudnoće proživjeti na osobit način kao što i svaka majka tih devet mjeseci proživljava s djetetom koje nosi", zaključio je **preč. Anišić**.

Na kraju mise župnik je predmolio molitvu "Blagoslov žene prije poroda" iz obrednika "Blagoslovi". Na misi je pjevao župni zbor pod ravnanjem **s. Silvane Milan** i orguljskom pratnjom **mr. Ervina Čelikovića**.

U ovoj župi Dan trudnica slavi se od 2002. godine. Najprije se slavio na blagdan sv. Roka, kao najbolji način borbe protiv "bijeke kuge", a od 2004. godine slavi se dva puta godišnje na blagdan sv. Roka i u okviru devetnice sv. Josipu. /Zv/

Kršćanska tribina grada Subotice

DEKODIRAN DA VINCIJEV KOD

Organizatori mjesečne "Kršćanske tribine grada Subotice" već nakon prve održane morali su, zbog mnoštva sudionika, potražiti veći prostor. Međutim, pokazalo se da ni velika i prostrana dvorana Hrvatskoga kulturnog centra "Bunjevačko kolo" s više od tri stotine mjesta za sjedenje nije dovoljno velika. Naime, na drugoj tribini, koja je održana 9. ožujka, okupilo se oko 450 sudionika. Ponovno su mnogi stajali, pa je čak i balkon bio ispunjen do posljednjega mjesta. U ime organizatora **preč. Andrija Anišić** samo je nemoćno rekao: "Ja ne znam što da radimo, jer u gradu nema većeg i prikladnijeg prostora za tribinu. Jedino da unajmimo dvoranu sportova...". Na ovu tribinu mnoštvo je privukao sigurno poznati predavač, bibličar **dr. Tadej Vojnović**, franjevac iz Novog Sada, ali i tema "Dekodiranje Da Vincijevog koda".

Predavač je ukazao na sve bitne "đavolje" kodove ove knjige, ističući kao najvažnije: poluistinu, mistifikaciju i relativiziranje. Knjiga "Da Vincijev kod" nije samo običan roman, kako bi neki htjeli umiriti one koji iz Katoličke crkve reagiraju na laži koje su u njoj iznesene, jer se ona kao takva ne predstavlja u javnosti. Cilj ove knjige je jasan: "Rušiti Isusa Krista i Katoličku crkvu. I to samo Katoličku crkvu, jer prema autoru knjige, ona skriva i zatire istinu. Zanimljivo je da prema knjizi Pravoslavna i Protestantska crkva nisu problem iako i oni imaju i slušaju istog Isusa", istaknuo je predavač. U nastavku je dr.

Događanja u Subotičkoj biskupiji

Tadej naglasio da se Dan Brown ne osvrće uopće na ono što evanđelja govore o Isusu, nego na ono što o Isusu govore gnostički spisi. Glavni dio romana on je posvetio "skrivenom kodu" koji je u četiri slike Leonarda da Vincija. Međutim, analizirajući svaku sliku posebno, on je ukazao da je sve ono što piše Dan Brown neutemeljeno i neistinito, pa je samim tim lažan i "kod" koji navodno otkriva pravu istinu o Isusu.

Na završetku svog predavanja p. Tadej je istaknuo kako bi bilo zanimljivo istražiti tko stoji iza te knjige i iza njezine poruke. Upozorio je također i na mnoge druge "kodove" koji imaju cilj zvesti ljude i odvraćati ih od Boga i istine Evanđelja. Izvor svih takvih pokušaja je "logistika zla" koja želi otrovati ljude "đavoljim kodom".

U raspravi poslije predavanja prisutni su postavili mnoga zanimljiva pitanja i načeli mnoga pitanja koja zahtijevaju posebna predavanja. /Zv/

KUTAK MLADIH MOLITVENE ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

POSJET MISIJSKOJ KUĆI

Od 2. do 8. veljače boravili smo u Misijskoj kući u Zagrebu. Bio je to susret s braćom i sestrama raznih zajednica. Osobito smo se radovali susretu s mladima naše Zajednice koji tamo studiraju. A na blagdan sv. Marije De Mattias svjedočili smo o svom životu. Također je bilo prilike sudjelovati na susretu za djecu što nam je bila posebna radost i obogaćenje.

HODOČAŠĆE MLADIH ZKK U TEMERIN ZA BLAGDAN GOSPE LURDSKE

Na blagdan Gospe Lurdske hodočastili smo u Temerin. U crkvi Gospe Lurdske vlč. Antun predvodio je sv. misu u 14,30 sati na hrvatskom jeziku, a koncelebrirao je župnik iz Vrbasa Jenő Varga. Častili smo Gospu i šapnuli joj želje naših srdaca... Na kraju sv. mise tko je želio mogao je primiti i sakrament bolesničkog pomazanja. Nakon toga uslijedilo je kratko druženje u vjeronaučnoj dvorani, gdje smo ostvarili kontakt s mladima iz drugih župa.

FORMACIJSKI SUSRET U SUBOTICI

Mjesečni formacijski susret ovoga mjeseca imali smo 24. veljače u župi Isusovog Uskrsnuća u Subotici. Bili su tu mladi iz Begeča, Bačkog Petrovca i Veternika. S nama su išli i odrasli, naravno, jer je susret bio prvenstveno za odrasle. Tamo nas je srdačno dočekao tamošnji župnik mons. Bela Stantić, nekadašnji asistent ZKK za Subotičku biskupiju. Na početku smo uz pjesmu imali igrokaz o Anđelima a zatim je uslijedilo predavanje vlč. Antuna - sadašnjeg asistenta ZKK za Subotičku

biskupiju. Nakon toga nekoliko članova je svjedočilo o tome što im znači Krv Kristova a onda smo imali radni dio. U 17 sati bila je sv. misa koju je predvodio vlč. dr. Marinko Stantić u crkvi Isusova Uskrsnuća. Okrijepljeni euharistijom, hranom za dušu, pristupili smo i stolu sa zakuskom u dvorani koju su spremili članovi ZKK iz Subotice.

Ana Kramer

"Naši Kanadani" darovali laptop

Župa sv. Roka je ovog mjeseca dobila na dar novo laptop računalo.

Na inicijativu Stanke i Luke Vojnića, naših bivših sugrađana, a sada Kanađana, prikupljena su sredstva i kupljeno je računalo za potrebe župe sv. Roka u Subotici, a na korist našeg naroda. Do ove akcije došlo je spontano tijekom njihova prošlo-

godišnjeg boravka u Subotici: pitali su što nam treba i kako mogu pomoći. Kako su nam prije tri godine već jednom pomogli kupovinom video projektor, sada smo odgovorili da bi nam jedan laptop jako dobro došao za razne prezentacije koje radimo tim projektorom. I oni

su taj prijedlog rado prihvatili. U Kanadi su napravili pravu malu akciju i dvoje ljudi se rado odazvalo njihovom pozivu za donaciju: naš također bivši sugrađanin Stanko Vaci iz Halifaxa i velečasni Ivica Novak, župnik u Torontu. I dobri župnik Ivica je preuzeo na sebe izvršenje odabira i kupovine računala. Dobrotom još jednog svećenika, župnika iz Prečkog kod Zagreba, Josipa Kosa, računalo je stiglo do Zagreba a potom nam je još jedan dobrotvor, Pajo Jurić, priskočio u pomoć i donio računalo u Suboticu.

Hvala svima u ovom lancu dobrote u vrlo vrijednoj akciji. Od srca im zahvaljujemo i molimo Božji blagoslov za njihov život i rad.

Hvala im još jednom.

Župnik Andrija Anišić

DODIJELJENE NAGRADE I PRIZNANJA "DR. FERENC BODROGVARI"

Tradicionalne nagrade "Dr. Ferenc Bodrogyari", koje svake godine dodjeljuje Kulturno-prosvjetna zajednica općine Subotica stvaraocima koji su najviše doprinijeli kulturnom bogatstvu grada u prethodnoj godini, svečano su uručene 28. veljače u Velikoj vijećnici Gradske kuće. Ova nagrada nosi ime prerano preminulog filozofa i stvaraoca, a dodijeljena je 26. put.

Ovogodišnji laureati su: ravnatelj zbora **Csaba Pasko**, **Valeria Beszédes Devavari** te **Stevan Mačković**. Dobitnici posebnih priznanja su: **Vojislav Sekelj**, za zbirku pjesama *U izmučenim riječima*, **Katarina Čeliković**, za organiziranje IV. "Dana Balinta Vujkova", etnoskupina "**Iskon**", za seriju uspješnih koncerata, kao i **Árpád Bakos**, glazbenik.

Dobitnicima nagrada i priznanja čestitala je **Edit Molnar Pinter**, iz odjela za obrazovanje u SO Subotica te **Valeria Ágoston Pribila** u ime Kulturno-prosvjetne zajednice Subotica.

Nagradu (u vidu povelje koje je osmislila i uradila mlada umjetnica **Ksenija Kovačević** i plaketa s likom šamana - **Imrea Šafranija**),

Valeriji Beszédes Devavari uručena je za "vrijedne zaključke do kojih je došla uspoređujući pripovjedačko znanje Boldižara Seča s pripovjedačkom tradicijom rumunjskih, mađarskih i vojvođanskih Mađara". Ravnatelj

zbora i orkestra **Csaba Pasko**, koji je u proljeće 2005. stekao zvanje magistra (na temu gregorijanskih korala), "svojim nesebičnim angažiranjem i pedantnim odnosom prema glazbenom životu grada pokreće i izdaje godišnji kalendar vrsnih solista, komornih ansambala, kao i velikih glazbenih projekata" - kaže se u obrazloženju. Osim što je organizirao nastupe

domaćih i stranih uglednih umjetnika u velepnom prostoru Bazilike, organizirao je i zapažen koncert 2. listopada prošle godine, prilikom preuzimanja zvanja "Regens Chori". Stevanu Mačkoviću nagrada je pripala za knjigu "Industrijalci Subotice 1918.-1941.", podijeljenu na poglavlja u kojima se obrađuju sve veće industrijske grane: građevinska, prehrambe-

na, mlinarstvo, kožarsko-obučarska, kemijska, drvo-prerađivačka, industrija papirne robe, grafička industrija, metaloprerađivačka, tekstilna, gradska i državna poduzeća, te druge grane industrije i privrede.

Dobitnik posebnog priznanja **Árpád Bakos**, bivši član Grupe "Etnokor", napisao je muziku za koreo-bajku Dječjeg kazališta "Siromašni čizmar i kralj vjetra" i za predstavu "Sulamit" u izvođenju Narodnog kazališta.

Posebno priznanje pripalo je i Katarini Čeliković, knjižničarki Gradske knjižnice i našoj lektorici i jednoj od urednica *Zvonika*, koja je vodila književne susrete, susrete pjesnika, organizirala izložbe, a njena najveća zasluga ogleđa se u činjenici da je pokrenula i organizirala četiri godine Dane Balinta Vujkova.

Zbirka poezije "U izmučenim riječima" Vojislava Sekelja, objavljena prošle godine u izdanju "Hrvatske riječi" (koja se odlikuje semantičkom višeslojnošću), doprinijela je da autor dobije posebno priznanje.

Osam članova grupe "Iskon" zaslužilo je priznanje "Dr. Ferenc Bodrogyari" a "osnovu glazbe 'Iskona' čine bogati balkanski glazbeni stilovi, osobeni i upečatljivi ženski glasovi i tradicionalni instrumenti". /Zv/

TRIBINA U SOMBORU

O liku bl. Alojzija Stepinca

Na blagdan bl. Alojzija Stepinca o njegovu liku na redovitoj mjesečnoj Tribini u Somboru govorio je župnik iz Tavankuta **preč. Franjo Ivanković**. Tribina je ovoga puta održana u župi sv. Križa.

Predavač je svoje izlaganje temeljio na povijesnim dokumentima. On je na početku naglasio da se o kardinalu Stepincu može govoriti isključivo na temelju dokumenata a ne pretpostavki. Još uvijek malo znamo o njemu jer se tijekom dugo godina o njemu

nije smjelo govoriti u pozitivnom kontekstu. Stepinac je bio mučenik. Nije se bojao usprotiviti ni Paveliću, ni Titu, odnosno zločinima koje su činili. Do kraja je ostao vjeran Bogu, svetoj Rimskoj Crkvi i svom hrvatskom narodu. Kada mu je nuđeno da ode u Vatikan, herojski i bez dvojbe je to odbio jer je to značilo zauvijek otići iz domovine.

Umro je na glasu svetosti u rodnom Krašiću 1960. godine.

Z. J.

Veljača u Irigu

S upaljenim svijećama u rukama započeli smo veljaču na blagdan Svijećnice - Prikazanja Gospodinova u hramu.

Lijepo je slavljeno bilo i na spomendan sv. Blaža kada u našoj crkvi slavimo imendan (i rođendan) našega župnika **Blaža Zmaića**. Nakon večernje mise pod kojom se bio blagoslov grla, svi su gosti počašćeni u crkvi. Svečar je počastio i svoje kolege svećenike, njih 12 s kojima je bio i pomoćni biskup i generalni vikar za Srijem **mons. Đuro Gašparović**. Imendan je lijepo proslavljen navečer na Iriškom vijencu u istoimenom restoranu uz pedesetak uzvanika među kojima je bila i rodbina iz Hrvatske, a svirao je tamburaški sastav "Lole" iz Rume.

Sljedećega dana župnik Zmaić je sudjelovao na seminaru za vjeroučitelje koji je priređen u Beogradu (o čemu je *Zvonik* pisao u prošlom broju).

Navečer toga dana okupio se lijep broj vjernika na sv. misama za pokojnu **Helenu Vizmeg**, ona je imala pronicavo srce koje je slušalo Boga i ljude, te za **Đurđicu Nedeljković** čiju su misnu nakanu dale njezina kćerka i snaha **Bežika**.

U Šatrincima je u nedjelju, 5. veljače služena sv. misa za **Katicu Šiter**, a u Dobrodolu za **Šandora Terebeša**. U oba mjesta vjernici su u rukama držali blagoslovljene svijeće.

Na blagdan Lurdske Gospe u Irigu smo se oprostili od dugogodišnjeg odbornika u crkvi **Ivana Mulajja** (72), seljaka i vinogradara, oca troje djece, hodočasnika u Svetu Zemlju. Na ispraćaj je došla župnikova rodbina iz Hrvatske, a svirala je limena glazba iz Jazova, gdje žive pokojnikova kćerka i zet. Župnik mu je zahvalio na dugogodišnjoj suradnji a pokojnika je ispratio velik broj poštovalaca. Navečer je služena sv. misa za njegovu dušu.

U nedjelju, 12. veljače, nakon sv. mise u crkvi smo izabrali nove članove župnoga Pastoralnog vijeća.

Na dan sv. Valentina i, po pravoslavnom kalendaru, sv. Trifuna, po prvi put je slavljen dan općine kojem je prisustvovao i župnik Blaž. On je nakon toga bio na već tradicionalnom danu Srpske čitaonice u Domu kulture. Ovogodišnji laureat nagrade "Luča" je **Stevan Pištević**, knjižničar u mirovini.

Sveta misa za pokojnu **Katicu**

Mulaj služena je 22. veljače. Sjetili smo se tada i našeg biskupa ordinarija, **dr. Marina Srakića** koji je operiran u Srijemskoj Kamenici.

U nedjelju, 19. veljače bilo je posebno lijepo vrijeme na svim misama. U Irigu su bili gosti iz Australije - obitelj **Vaš**, u Šatrincima je služena sv. misa za članove obitelji **Birinji**, posebice za majku **Vilmu** i zahvalnost za unuku **Klaru**, koja je postala liječnica opće medicine a redovito čita na misi i redovito dolazi na susrete mladih.

Sljedećega dana sahranjen je **Đuro Sekereš**, otac dvoje djece. Iako je invalid od svoje 12. godine, doživio je 75 godina i ispratilo ga je cijelo selo na vječni počinak.

Zatim se i Vrdnik oprostio idućega dana od **Dragice Tomažin**, 80-godišnje starice, majke sina invalida i kćerke radnice u našoj općini.

Izvješće ipak možemo završiti lijepom nedjeljom ali ne zbog karnevala već zbog mise za pokojne članove obitelji **Brečko**, majku i tri sina. Radost je bila i zbog krštenja u Vrdniku gdje je kršten petogodišnji **Vladimir Blašković**. Ujedno smo molili za **Natašu**, nastradalu kćerku kume na krštenju malog Vladimira. Njegovi su već stariji roditelji prije ovog radosnog događaja zaključili civilni brak.

f.f.

Pančevo

DEVETNICA GOSPI LURDSKOJ

Na blagdan Svijećnice, 2. veljače, već tradicionalno, započeli smo devetnicu Gospi Lurdskoj. Molili smo u dvije grupe: prije mise na mađarskom a poslije mise na hrvatskom jeziku. Posebnu radost nam je predstavljala činjenica o sve većem broju molitelja devetnice, posebice u okviru hrvatske grupe. Iako u podmakloj dobi, većina molitelja je usprkos lošem vremenu svakodnevno dolazila na ovu pobožnost. Najviše napora i požrtvornosti je ipak uložila gospođa **Marija Weber** (naša stara Mimica), koju očekuju dvije teške operacije. I ona je svaki dan prolazila skoro cio grad pješice da bi molila s nama.

Prvog dana prisjetili smo se onih koji su ranijih godina molili s nama a koje je naš nebeski Otac pozvao k sebi. Tijekom ostalih dana molili smo Gospu Lurdsku za sve bolesne članove naše župne zajednice. Na sam dan ukazanja, svečanu svetu misu, dvojezičnu, predvodio je naš župnik **Mihály Erős**, koji nas je zamolio da u manjim skupinama potražimo i posjetimo svu našu braću i sestre koji zbog bolesti ne mogu dolaziti u crkvu. Mi smo to i ranije činili, ali smo ove godine tomu dodali, zahvaljujući župnikovom prijedlogu i zajedništvo, kao bitan element duhovnog napretka svake, pa samim tim i naše župne zajednice.

Nakon mise druženje smo nastavili u prostorijama župnog stana, uz domjenak za koji su se pobrinule naše vjernice, a omogućile su svojim darovima i kićenje Gospinog oltara. Naša mala **Andrea Jakab**, proslavila je 11. veljače svoj prvi rođendan, što je unijelo među nas još više radosti.

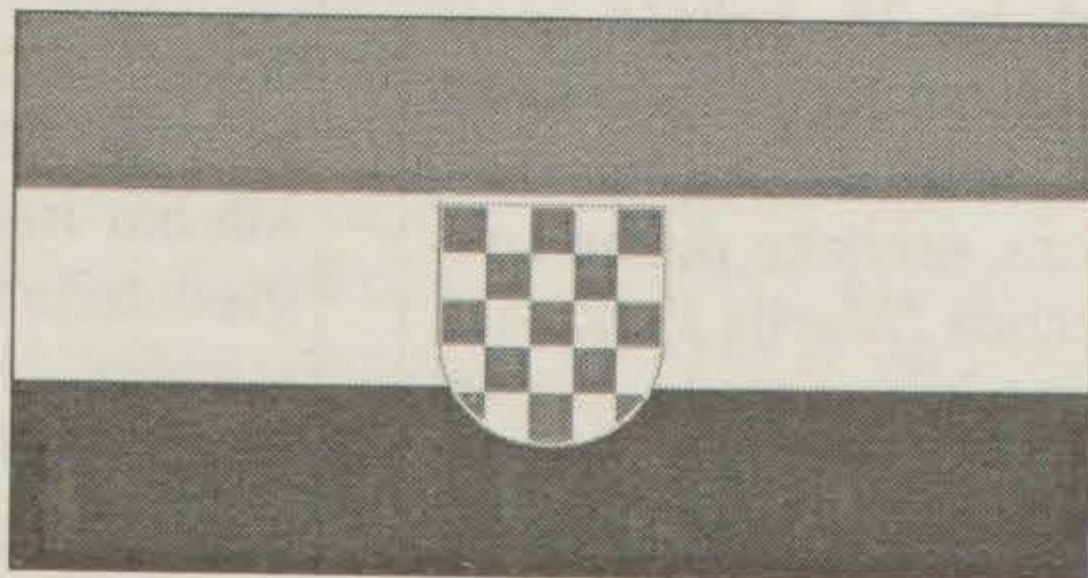
I ove godine je bilo očito da žed za Lurdskim izvorom ne jenjava, već da iz godine u godinu raste i u Pančevu.

Nenad Ješić

BLAGDANI I SIMBOLI HRVATSKE NACIONALNE ZAJEDNICE U SCG

Sukladno odredbi članka 16 stavak 1 i 3 Zakona o zaštiti prava i sloboda nacionalnih manjina u SCG, Nacionalni savjet hrvatske nacionalne manjine na svojoj osmoj sjednici donio je odluku o svom simbolu. Radi se o horizontalnoj trobojki s poljima istih visina, odozgo do dolje: crvena, bijela i plava, a preko bijele

boje i malo preko plave u centru nalazi se povijesni grb Hrvata, štit s 25 naizmjeničnih kvadrata crvene i bijele boje, a na prvom mjestu je kvadrat crvene boje. Odnos dužine i širine zastave je dva prema jedan. Središnja točka grba poklapa se s točkom u kojoj se sijeku dijagonale zastave.

Na 9. sjednici HNV-a, koja je održana 14. siječnja 2006., donijeta je odluka na temelju Zakona koja glasi: "Vijeće je većinom glasova usvojilo da blagdani hrvatske nacionalne manjine u Srbiji i Crnoj gori budu:

19. ožujak (mart) - blagdan sv. Josipa (zaštitnik hrvatskog naroda)

19. lipanj (juni) - Dan rođenja biskupa Ivana Antunovića

16. listopad (oktobar) - dan rođenja bana Josipa Jelačića

15. prosinac (decembar) - dan osnutka Hrvatskoga nacionalnog vijeća.

Prvi blagdan koji će naša zajednica proslaviti javno bit će blagdan sv. Josipa. Svi članovi HNV-a i njihovi gosti pridružiti će se završetku devetnice sv. Josipu u crkvi sv. Roka u Subotici, a ovaj blagdan bit će obilježen i nizom drugih svečanosti.

Ovom prigodom ističemo da je odredbom Zakona na blagdane koje su izabrale nacionalne manjine dopušteno isticanje odobrenih simbola na svim javnim mjestima u gradovima i naseljima gdje žive Hrvati.

NOVI DOKTOR ZNANOSTI - NAŠA SURADNICA

Neposredno prije Božića dobili smo još jednog doktora znanosti.

Danijela Poljuha stekla je stupanj doktora prirodnih znanosti, u polju biologija. Doktorsku disertaciju s temom "Otkrivanje unutarstorne raznolikosti istarske malvazije molekularnim bilježima" izradila je pod vodstvom **prof. dr. Dražene Papeš** i obranila u prosincu prošle godine, na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Danijela Poljuha (rođ. Skenderović) rođena je 30. 11. 1970. godine u Subotici, gdje je završila Gimnaziju, smjer fizika. Nakon srednje škole, 1989. godine upisala je studij biologije, smjer Molekularna biologija, na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Diplomirala je s odličnim uspjehom 1994. godine a od 1995. do 2001. godine radila je kao asistent-znanstveni novak na Zavodu za molekularnu biologiju PMF-a u Zagrebu, gdje je 2000. godine i magistrirala, nakon završenog poslijediplomskog studija molekularne i stanične biologije. Od 2001. godine živi i radi u Poreču, gdje je zaposlena kao znanstveni novak i voditelj novoosnovanog Genetičkog laboratorija u Institutu za poljoprivredu i turizam. Sudjelovala je na većem broju znanstvenih skupova u Hrvatskoj i inozemstvu i boravila u više navrata na specijalizaciji u Italiji. Objavila je više znanstvenih radova u domaćim i svjetskim časopisima a kad nađe vremena i inspiracije napiše ponešto i za *Zvonik*. Sretno je udana za supruga **Tomislava** (bez čijeg strpljenja i podrške supruge-majke-znanstvenice, ovih titula sigurno ne bi bilo) i intenzivno radi na još dva zahtjevnata doktorata - **Mateju** (9) i **Eleni** (4).

Uredništvo čestita na postignutom uspjehu suradnici i bivšoj sugrađanki.

A. A.

KOD JURIĆEVOG KRIŽA NA BIKOVU

Prvog dana Korizme, na Čistu srijedu, pedesetak vjernika subotičkih župa hodočastilo je pod "Jurićev križ". Ovo lijepo hodočašće započelo je posjetom crkvi "Uznesenja Marijina" na Bikovu kraj Subotice, u kojoj smo slavili svetu misu.

Iz Subotice smo krenuli ispred hotela "Patria" i nekoliko se puta zaustavili radi još desetak putnika-hodočasnika. Ispred bikovačke crkve su nas srdačno dočekali župljani, pokazali nam crkvu izvana i iznutra i s nama izmolili Križni put. U skoro punoj crkvi, na početku svete mise, župnik **preč. Julije Bašić** nam je izrazio toplu dobrodošlicu, a poslije obreda "pepeljanja" i čitanja Evanđelja, župnik je vrlo poticajno propovijedao o postu i pokori i objasnio nam poruku enciklike "Bog je Ljubav" **pape Benedikta XVI**. Nakon misnog slavlja, u divnom ozračju Božje ljubavi, krenuli smo do Jurićevog križa autobusom, a od željezničke postaje, naravno, pješice - moleći Kronicu i pjevajući korizmene pjesme. Kod križa smo molili, a župnik Bašić je blagoslovio križ i oko 80 prisutnih hodočasnika.

U oduševljenom razgovoru smo se pješice vratili do župnog doma i malo se odmorili od pješčenja od oko 7 km do Jurićevog križa i natrag, a župnik nas je za okrepu ponudio "suvom pogačom", čajem i vinom, što nam je osobito prijalo. Početak Korizme s pobožnim Bikovčanima, hodočašće, zajednička molitva i žrtva, ostat će nam u dragoj uspomeni.

Hodočasnik Franjo

Križni put na subotičkoj Kalvariji

26. 03. 2006.

za djecu u 15 sati hrvatski,
u 16 sati mađarski

2. 04. 2006.

za mlade u 15 sati hrvatski,
u 16 sati mađarski

9. 04. 2006. (Cvjetnica)

za sve vjernike u 15 sati hrvatski,
u 16 sati mađarski

14. 04. 2006. (Veliki petak)

za sve vjernike u 9 sati mađarski
u 10 sati hrvatski.

OBITELJSKO PRELO

U Caritasovom domu održano je u subotu, 18. veljače osmo Obiteljsko prelo župe Isusova Uskrsnuća na kojem se okupilo nešto više od 100 sudionika skupa s djecom.

Bogat program bio je sastavljen od govora, preljske pisme izvedene u vidu igrokaza, nastupila su djeca iz vrtića "Marija Petković", izvedeni su igrokazi i recitacije djece iz hrvatskih razreda, bogata večera...

A nakon večere slijedio je bogat zabavni program u vidu natjecanja iz znanja, Markov skeč, natjecanje u plesu, glazbene stolice, izbor naj-para i proslava Valentinova. Za svaku igru bila je pripremljena nagrada. Čak 52-oje djece je dobilo knjige iz Hrvatske ili CD. Na kraju je bila i bogata tombola.

I ove je godine pozdravni govor u ime organizatora održala **Nevenka Tumbas** koja je naglasila ulogu djece u obiteljima: "Djeca su naša budućnost i velika zadaća koju nam je Bog dao. Crkva kao zajednica bazira se na malim crkvama, a to su naše obitelji." A za roditelje je "prvo i najvažnije znati prenijeti vjeru narednoj generaciji".

Roditeljima je rekla: "Šaljite djecu na vjeronauk, na razne pobožnosti u crkvi, na ministriranje, na pjevanje. Dođite i vi na meditacije, kateheze, obiteljske susrete, jer samo tako ćemo rasti i biti bliži Bogu. Inzistirajte na moljenju krunice, na zajedničkim molitvama, raznim deveticama. Zajedno s djetetom molite se i utječite njegovom svecu zaštitniku..." Važno je posvijestiti djeci i pripadnost bunjevačkoj grani hrvatskog naroda. Ne samo pripadnost, nego usaditi kod djece ponos i ljubav prema svojem. Jer onaj tko ne zna što je ne može voljeti svoje a ni poštovati tuđe. To također znači koristiti sva prava koja su nam dana, govoriti svojim maternjim jezikom i upisati svoju djecu u školu na maternjem, hrvatskom jeziku. A poruka na kraju mogla bi biti upućena svim roditeljima: "Neka ni jedan dan ne prođe da ne molite za svoju djecu i da ne tražite da Bog izlije svoj blagoslov nad njih. Nek ne prođe ni jedna sveta misa da ih ne uključite u molitve, pogotovo da ne otpadnu od vjere. Jer na kraju će biti pitano kakav si boj bio, jesu li vjeru sačuvali..."

K. Č.

Maskenbal u Golubincima

U organizaciji HKPD "Tomislav" u Golubincima je u nedjelju, 26. veljače, održana tradicionalna pokladna manifestacija "Maškare 2006." s više od 300 gledatelja i brojnih zvanica među kojima su bili i predstavnici Veleposlanstva R. Hrvatske u Beogradu i dopredsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća za Srijem **Vladimir Bošnjak**, pomoćni biskup đakovačko-srijemski **mons. Đuro Gašparović**, dekan zemunski **preč. Josip Duspara**, golubinački župnik **vlač. Darko Tvrdojević**, pravoslavni paroh **Danilo Stegnjajić** te mnogi drugi uglednici.

Prije ratnih devedesetih maškare u Golubincima bile su nadaleko poznate, a sudjelovanje u njima bilo je pitanje prestiža za one kojima je kultura i tradicija pri srcu. Golubinčani, kakvi jesu, sve su radili srčano, pa tako u pokladnim danima nisu radili. Pjevalo se i plesalo, uz slastan zalogaj i dobru kapljicu po ulicama, kavanama, u Domu kulture. Dolaskom ratnih godina na prostor države koja nije bila u ratu utihnuo je i ovaj prelijepi običaj. Dolaskom demokracije i priznavanjem Hrvata za nacionalnu manjinu 2002. godine, uzletjelo se na krilima dobre folklorne skupine i tamburaškog orkestra na čijem je čelu bio boem **Ilija Žarković**. I maškare su obnovljene. Prvo skromno, pa malo raskošnije, a ove godine u pravom sjaju. Po danu su zvonile tambure po golubinačkim ulicama, obilazile su se kuće rodbine i prijatelja, po kavanam se opet pilo, pjevalo i plesalo, da bi sve kulminiralo revijom maski (krinki) u holu OŠ "23. listopad". Priredbu je otvorio novi predsjednik "Tomislava" **Igor Gašparović**, a publiku su digli na noge Žarkovićeve tamburaši i gost, glumac **Milenko Pavlov**. Na koncu je prosudbena komisija, uz odobravanje publike, za naj-masku proglasila kreaciju "Kineski zmaj". Veselje i obilasci prijatelja su nastavljeni, ali kao dobri vjernici, Golubinčani već od Čiste srijede poštuju korizmu.

- Moram priznati da su članovi našeg HKPD "Tomislav" spremili prikaz običaja na vrlo visokoj kulturno-prosvjetnoj razini. I prijašnjih sam godina bio na ovakvim manifestacijama, no mislim da je ovo novi uzlet. Oduševljen sam jačanjem naše nacionalne zajednice u Srijemu, a drago mi je da ovdje vidim i goste iz naših institucija iz Subotice i Sonte. Ovakvim predstavljanjem naših običaja na najljepši način predstavljamo i našu dragu domovinu Hrvatsku. Od mog dolaska u Srijem 1999. godine, u svojstvu generalnog vikara, radio sam na povećanju broja hrvatskih kulturno-prosvjetnih društava i danas me ispunja zadovoljstvom i ponosom svaka ovako uspješna manifestacija. Osobito me raduje da imamo sve više društava u našoj zajednici u Srijemu i Podunavlju i da sve kvalitetnije rade i postižu jako lijepe rezultate. Nije potrebno da budemo rivali drugima, sva hrvatska društva u Vojvodini mogu raditi i napredovati svaki u svojem prostoru, svaki u svojem ambijentu, a isto tako zajednički u Srijemu, Banatu i Bačkoj - kaže za **Zvonik** **mons. Đuro Gašparović**.

Ivan Andrašić

Uredio: Franjo Ivanković

PAPA PRIMIO BISKUPE BIH

Papa Benedikt XVI. primio je u četvrtak 23. veljače pojedinačno sve biskupe iz Bosne i Hercegovine koji borave u posjetu apostolskim pragovima. Vrhbosanski nadbiskup kardinal

Vinko Puljić zajedno sa sarajevskim pomoćnim biskupom Perom Sudarom podnio je Papi iscrpno izvješće o činjenicama, broju katolika, prognanih, o malom broju povratnika, srušenim i obnovljenim crkvenim objektima, o stvarnom stanju u Vrhbosanskoj nadbiskupiji te teškom položaju katolika u BiH. Iz osobnih osvrta i postavljenih pitanja očito je kako Papa i Sveta Stolica pomno prate kako crkvena tako i politička zbivanja u BiH. Papa se zanimao za pravni položaj Katoličke crkve u BiH, posljedice rata, ljudska prava, proces obnove i povratka i druga pitanja. Posebnu pozornost posvetio je životu Katoličke crkve u BiH, pastoralnoj djelatnosti, duhovnim zvanjima, broju svećenika, skrbi za starije i bolesne svećenike itd. Budući da je BiH po crkvenom ustrojstvu dosad spadala u misijske zemlje i nalazila se pod nadležnošću Kongregacije za evangelizaciju naroda, Papa je pozvao biskupe da iskoriste ovaj pohod i urede kako bi crkveno područje BiH ubuduće bilo pod nadležnošću Državnog tajništva, što je i redovita praksa. Sveti Otac osvrnuo se i na prijedlog Biskupske konferencije BiH o potrebi novog uređenja BiH te dao izričitu suglasnost takvom prijedlogu i izrazio osobnu spremnost pridonijeti da se to i ostvari. Kardinal Puljić zahvalio je Benediktu XVI. za očinsku skrb za katolike u BiH, koji su teško stradali u proteklom ratu. Očinsku ljubav i konkretnu pomoć Katoličkoj crkvi i rješavanju njezina pravnog položaja Sveti Otac je potvrdio i imenovanjem novog rezidencijalnog nuncija u BiH prije nekoliko tjedana, istaknuo je kardinal Puljić. U ime svećenika, redovnika i redovnica i svih katolika povjerene mu nadbiskupije, kardinal je poglavaru Katoličke crkve potvrdio spremnost Vrhbosanske Crkve još jače nastaviti ostvarivati evanđeosko poslanje, izgrađivati mostove ekumenskog i međureligijskog dijaloga, braniti i jačati katolički identitet i prepoznatljivost, što je i jedini put očuvanja prijeratne multietničnosti i specifičnosti BiH.

PAPA POSJETIO RADIO VATIKAN

Papa Benedikt XVI. pohodio je 3. ožujka Vatikanski radio u povodu 75. obljetnice njegova djelovanja. Nakon susreta s ravnateljima radija, blagoslovio je studio koji nosi ime Ivana Pavla II. U tom se studiju nalazi i spomen-ploča s natpisom "Kardinal Karol Wojtyła" i u njemu je papa Ivan Pavao II. u tijeku svoga pontifikata dao više od trideset intervjua za Poljski program Vatikanskog radija. U programu uživo papa Benedikt XVI. govorio je o značenju toga radija kao novog glasa Crkve, a time i samoga Gospodina u svijetu. Prije 75 godina papa Pio XI. svečano je započeo rad Radio Vatikana i tako podario novi glas Svetoj Stolic i cijeloj Crkvi. Od tada je tehnika uvelike unapredovala, tako da danas glas Radio Vatikana dopire u mnoge domove u svim dijelovima svijeta, a posebno je važna mogućnost uzajamnosti, ne samo kroz govor, nego i kroz primanje povratnih informacija u istinskom dijalogu, koji omogućava razumijevanje i time stvara istinsku Božju obitelj, rekao je Benedikt XVI.

U tijeku posjeta papa Benedikt XVI. susreo je svih 39 jezičnih uredništava, među kojima je i uredništvo hrvatskog programa, predvodio je molitvu u kapeli Navještenja, a svim djelatnicima i slušateljima prigodnu poruku uputio je u Dvorani Marconi, gdje je Papi bila pripremljena dobrodošlica.

U pratnji generalnog direktora o. Federica Lombardija i generala Družbe Isusove o. Petera Hansa Kolvenbacha, koji od početka vode radiopostaju, Papa se zadržao u pojedinim odjelima.

U VELIKOJ GORICI IV. KORIZMENO BIBLIJSKO BDJENJE

Već tradicionalno četvrto korizmeno biblijsko danonoćno bdjenje, koje priređuje Biblijska skupina župe Navještenja Blažene Djevice Marije u Velikoj Gorici, počelo je na Čistu srijedu, Pepelnicu, 1. ožujka u 20 sati, nakon večernje mise koju je u župnoj crkvi predslavio velikogorički župnik i dekan mons. Josip Frkin. Biblijsko bdjenje, kojemu je cilj čitanje i razmatranje Biblije da bi Božja riječ dublja i promišljenija ušla u srca i život vjernika, trajat će otprilike pet dana i pet noći, s prekidom za slavljene mise. Toliko je vremena potrebno da bi se pročitala cijela Biblija, kazuju članovi velikogoričke župne Biblijske skupine, kojih se na prvoj večeri okupilo više od četiri stotine, a bilo je i onih koji žele sudjelovati u biblijskom bdjenju čitanjem i razmatranjem riječi Božje. Već prvu večer javilo se više od dvjesto čitača. U tijeku biblijskog bdjenja po povoljnoj će se cijeni prodavati Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, kako bi se omogućilo da se Božja riječ više približi vjernicima i svima koji je žele upoznati.

OBLJETNICA SMRTI KARDINALA FRANJE KUHARIĆA

Na četvrtu obljetnicu smrti blagopokojnog kardinala Franje Kuharića, 11. ožujka, misu zadušnicu u zagrebačkoj katedrali gdje počivaju kardinalovi zemni ostaci, predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić zajedno s apostolskim nuncijem u RH nadbiskupom Franciscom-Javierom Lozansom, zagrebačkim pomoćnim biskupima Josipom Mrzljakom, Vladom Košićem i Valentinom Pozaićem, vojnim biskupom Jurjem Jezerincem, kanonicima i prebendarima Prvostolnog Kaptola zagrebačkog te 70-ak svećenika i redovnika.

Osvrnuvši se na Lukino evanđelje i Isusove riječi upućene Šimunu: "Šimune, imam ti nešto za reći", kardinal Bozanić istaknuo je u propovijedi kako su te riječi upućene danas i nama. Blagopokojni kardinal Franjo Kuharić svoje je služenje Bogu i Crkvi uvijek mjerio Božjom ljubavlju. Ona mu je često bila na usnama i još jasnije u srcu, jer se razotkrivala u njegovim susretima s ljudima i služila mu kao mjerilo za sva životna događanja. To otajstvo je osluškiavao i u njega uranjao, naviještao ga je drugima i kad su riječi o ljubavi zvučale bolno i bile teško prihvatljive, osobito u odnosu prema neprijateljima te je i sam zapisao kako "opraštanje ne znači odobriti zlo, ne znači dati pravo nepravednomu napadaču, ali znači razlikovati grješnika od njegova grijeha".

Kardinal Kuharić je upućivao na temeljnu istinu o čovjeku, poručivši nam: "čovjek, da bi u punini ostvario svoje biće u vremenu i za vječnost, pozvan je živjeti svoj temeljni odnos s Bogom, a to je odnos ljubavi". Premda strog prema samome sebi u duhovnome rastu, kardinal Kuharić nije se prestao boriti za to da se riječ Božjega milosrđa probija kroz životne neprilike. Zbog duboke vjere u Božju ljubav i njegovo milosrđe nije prihvaćao logiku nasilja i krvavih revolucija, nije vjerovao u vanjske promjene sustava, da bi se došlo do pravednoga poretka. Znao je da je potrebna "revolucija Evanđelja" koja mijenja čovjeka iznutra, zaključio je kardinal Bozanić u propovijedi na misi uz obljetnicu smrti kardinala Kuharića. /IKA/

Sveta Katarina Ricci

(* 23. travnja 1522. + 2. veljače 1590.)

- S pet godina bez majke • na Svijećnicu ugledala vječno svjetlo • otvorena svetosti i molitvi •
- kod benediktinki odgojena • dominikanka postala • mučila je neumjerenost u jelu •
- patila od nerazumijevanja i poniženja • izgradila veliku poniznost • u ekstazi proživljavala muku Isusovu •
- nosila rane Isusove • dugogodišnja poglavarica • sa svecima se dopisivala • čudesa činila •

Za vrijeme turskoga ropstva...

Dok je živjela sveta Katarina, naša je Bačka nakon Mohačkog poraza kršćanske vojske 29. kolovoza 1526. ubrzo pala u tursko ropstvo. Nakon duge borbe, 28. srpnja 1526. pao je Petrovaradin. A tragičnog 29. kolovoza pao je pod Mohačem kalačko-bački nadbiskup, franjevac **Pavao Tomori**, komu je bilo povjereno zapovjedništvo nad kršćanskom vojskom. Pod Mohačem su uz mađarske vojnike pale tisuće hrvatskih vojnika i mnogi uglednici. Iz Mohača Turci osvojiše Budim, opustiše Peštu, pa se pljačkajući i paleći spustiše do Bačke. Na vijest o prodiranju Turaka narod je izbjegao u sjevernije mađarske županije. Ono malo ljudi koji nisu uspjeli pobjeći zadesila je ili smrt ili sudbina robova. U čitavoj Mađarskoj bila su samo tri-četiri biskupa. I u tim mračnim vremenima Crkva je računala na slobodu i bolja vremena. Tako je 1579. godine osnovan Collegium Germanicum-Hungaricum gdje je živio **sveti Marko Križevčanin** i mnogi Hrvati, Mađari i Nijemci do današnjeg dana.

Bankarova kći

Sveta Katarina se krsnim imenom zvala **Alessandra Lucrezia Romola**. Rođena je u plemenitoj obitelji 23. travnja 1522. godine u Firenci, a umrla je na Svijećnicu 1590. Otac joj se zvao **Pier Francesco de Ricci**, a bio je ugledan bankar i trgovac. Mati joj je umrla kad joj je bilo 5 godina. U najranijem djetinjstvu pokazivala je veliko zanimanje za svetost i molitvu. Staranje za malu Sandrinu preuzela je njezina rođaka benediktinka. Tako je Alessandra odrasla u samostanu. Alessandra je 1534. godine u mjestu Prato kraj Firenze upoznala i zavoljela dominikanski red. Bilo joj je 14 godina kad je stupila u

dominkanski red. Tada je uzela redovničko ime Katarina.

Neumjerenost u jelu

U prvim godinama svoga redovništva napatila se od brojnih tjelesnih i duševnih bolesti. Zajednica u koju je stupila nije ju primila prijateljski. Dan za danom nerazumijevanje i poniženja. K tomu još i napasti. Sve je to izdržala. Sve je odlučnije prihvaćala svetost života. Odlikovala ju velika poniznost. Velika je nevolja za Katarinu bila neumjerenost u jelu. U samostanu je 1541. preuzela dužnost učiteljice novakinja, pa zamjenice priorice. Godine 1552. postala je priorica samostana.

Takve je rane Isusove vidljivo nosila sveta Katarina. U povijesti je zabilježeno više od 350 slučajeva stigmatizacije. Jedan od posljednjih je **sv. Pijo** iz Pietrelcine). Sveta Katarina je u viđenju doživjela i mistične zaruke. Ti su redoviti i izvanredni doživljaji jako remetili dnevni red i život u samostanu. Zato je Katarina zajedno sa sestrama molila Boga, pa su prestali njezini mistični doživljaji. Sveta Katarina je znala imati viđenja. Za života je činila čudesa. Do svoje smrti je obavljala ili dužnost priorice ili njezine zamjenice. Sve je svoje redovničke dužnosti obavljala savjesno.

Mnogi su je tražili - misteriozna gošća

Bila je tražena redovnica. U nje su ljudi tražili savjet i ohrabrenje. Tako je imala brojne "duhovne kćeri i sinove". Toliki su dolazili u samostan da s njome razgovaraju da su i ti posjeti i razgovori postali zaprekom za samostanski dnevni red. **Sveti Filip Neri** se dopisivao sa svetom Katarinom. Sveta Katarina se dopisivala i sa **svetom Magda-**

lenom de Pazzi. To troje svetaca su živjeli u stalnom mističnom kontaktu. Nikada nije napuštala svoj samostan u Pratou. Ipak, **sveti Filip Neri** s petoricom svjedoka pod prisegom tvrdi da ga je u Rimu pohodila sveta Katarina, gdje je s njom razgovarao. Sveta Katarina je živjela u vrijeme velikih svetaca. Njezini su suvremenici bili sveta Magdalena de Pazzi, **sveti Karlo Boromejski**, već spomenuti **sveti Filip Neri**, **sveta Terezija Avilska**, **sveti Ivan od Križa**.

Blaženom je proglašena 1732. a svetom 1746. Samostan u kojem je živjela čuva njezin grob. Više se ne zove samostan svetoga Vinka, već samostan svete Katarine.

Nosila rane Isusove

Od 1542. godine sveta Katarina je svakog četvrtka od podne do petka u 16 sati proživljavala duboku ekstazu, kad je u mističnom zanosu proživljavala Isusovu muku. Poput **svetoga Franje** i ona je nosila stigme. (Grčki se kaže stigma. Stigma je znak na tijelu svetaca koji su doživjeli stigmatizaciju. Stigmom se na grčkom jeziku zvao i ubod, znak, žig na čelu i rukama odbjeglih robova. Takvom stigmom su označavali i uhvaćene neprijatelje. Stigmatizacija je odlikovanje znakovima muke Isusove. To je odlikovanje bilo mistično, nekad vidljivo, nekad nevidljivo. Stigmatizacija označuje primanje vanjskih znakova rana na rukama, nogama i prsima.

GOVORI VAM SLUGA BOŽJI O. GERARD TOMO STANTIĆ

“Ljubav vatrena”

- nastavak iz prošlog broja -

Piše: o. Ante Stantić, OCD

Otac Gerard zapisuje u kronici samostana, svakog 25. u mjesecu, od godine 1913. pa sve do 1925., dok je on kroničar: “Nekome od naših Bog je do milost sjedinjenja”. Čini to i u drugim vlastoručnim zapisima. Jamačno tim zapisima on govori o sebi. Želim biti suzdržan u prosudbi o naravi toga “sjedinjenja”, “mistike”. Ipak je logično zaključiti da navedene njegove tvrdnje vode zaključku da on ima barem duboku svijest i doživljaj prisutnosti Božje u svojoj duši, jer živi u skladu s onim što smo naveli iz njegove pisane baštine i pročitali u svjetlu navoda iz sv. Ivana evanđeliste i sv. Pavla, Gerard doživljava posredstvom “vatrene ljubavi” da je Bog prisutan u njegovoj duši. Potvrđuje ovo svoje mišljenje isticanjem da je “(Božja) ljubav: život i motor” njegovog duhovnog života.

Kako u Gerardovim zapisima ima brojnih drugih vlastoručnih zapisa istoga sadržaja koji potvrđuju da ljubav “vatrena”, koja izrasta iz vjere i ufanja, svršava u nekom kušanju Božje prisutnosti, oni pobuđuju pozornost i pokreću pitanja i potiču na dublju raspravu ne samo o naravi “sjedinjenja s Bogom” sluga Božjega, kako bi dublje upoznali njegov lik, nego domet i značenje “sjedinjenja” u njegovoj pismenoj baštini. U konkretnosti, ako on u svojoj koncepciji duhovnog života slijedi učenje sv. Ivana od Križa, kako on sam ističe, postavlja se pitanje: da li se može tvrditi da je on primio darove “sjedinjenja” koji imaju obilježja nadnaravne kontemplacije? U skladu s ovim upitnicima, potrebno je tragati za dubljim značenjem “vatrene ljubavi”. U tražanju za punim značenjem “vatrene ljubavi” pokazuje nam put sam naš kandidat za oltar, među brojnim zapisima i ovim u kojem govori o sebi: “Da sam voćka ne bih želio biti čudnovata, jer više volim sv. Ivanu od Križa sličan biti jer je on želio biti sličan propetom Isusu”(5). Poznato nam je danas da je sv. Ivan od Križa ne samo pisac o putu prema sjedinjenju s Bogom, nego da je bio sjedinjen s Bogom, da je bio “mistik”! Da li Gerard želi isto tako biti “mistikom”?

Ako Gerard želi po “vatrenoj ljubavi” biti sličan Ivanu od Križa, i biti sličan Raspetom Isusu, znači da hoda putovima velikoga mistika što je bio sv. Ivan od Križa. Na tome se putu treba podložiti Duhu Svetome, a Gerard izričito piše da se želi vodstvu Duha svetoga podložiti: “Duh Sveti svoje darove dijeli: mudrost, razum, savjest, jakost, pobožnost, znanje i strah... Ja svoje činim kad Vaše primim ali i to samo onda

ako date i dar za primanje dara... Dar je dakle sve a ja ništa. Vaš dar neka isprosim i primam a na sve drugo neka kažem ‘Ne’. Duh Sveti dijeli ljubav (Rim 5,5) a po pravoj ljubavi postajemo sveti. Jedino Boga iznad svega ljubimo”(6).

Kada čitamo to što Gerard zapisuje o “Vatrenoj ljubavi”, o želji da slijedi Ivana od Križa, da se želi podložiti vodstvu Duha Svetoga, moramo barem vjerovati da te njegove tvrdnje nisu samo deklarativne nego njegov put u duhovni život, da se njegova vizija duhovnog života ne zatvara u askezu niti samo u pobožnost prema Djetetu Isusu, nego se želi suobličiti Raspetome, kao Ivan od Križa: i hodati putovima sjedinjenja s Bogom po ljubavi.

5. Theologia pastoralis, 003166

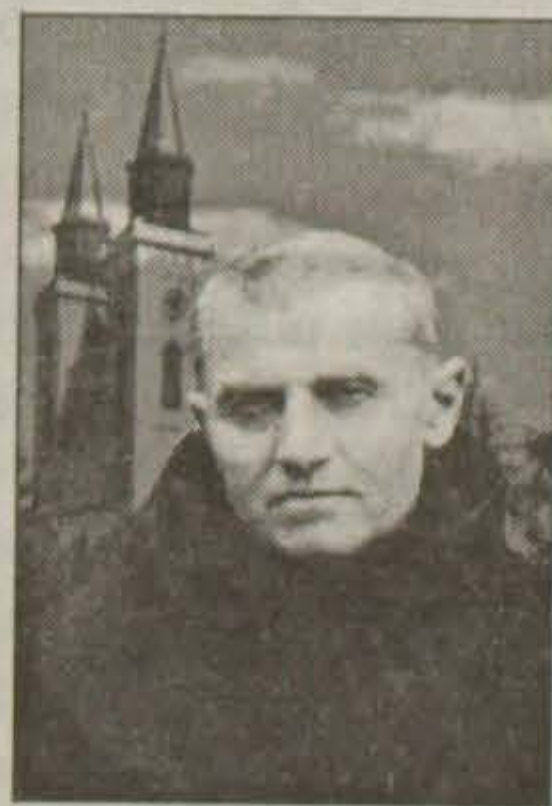
6. Biser mišljenja, 004506

Ove se godine navršava pedeset godina od smrti Sluge Božjega o. Tome Gerarda Stantića. Potičemo vas da se često utječete njemu u zagovor a da o dobivenim milostima izvjestite na donju adresu.

MOLITVA SB O. GERARDU TOMI STANTIĆU

Bože, milosrdan si djeci svojoj i Tvoje je milosrđe u sakramentu pomirenja osobito darežljivo dijelio o. Gerard Tomo Stantić. Dopusti nam da tvoga vjernog slugu uzmožemo častiti na oltarima svete Crkve.

Svoje molitve, radosno življen pokornički život i svoju svećeničku djelatnost o. Gerard Tomo je utrošio da ljude privuče Malom Isusu i u zajedništvo života s Tobom; stoga daj da se njegovim zagovorom približim vrelu milosti kako bi moja molitva za milost ... bila uslišana njegovim zagovorom. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

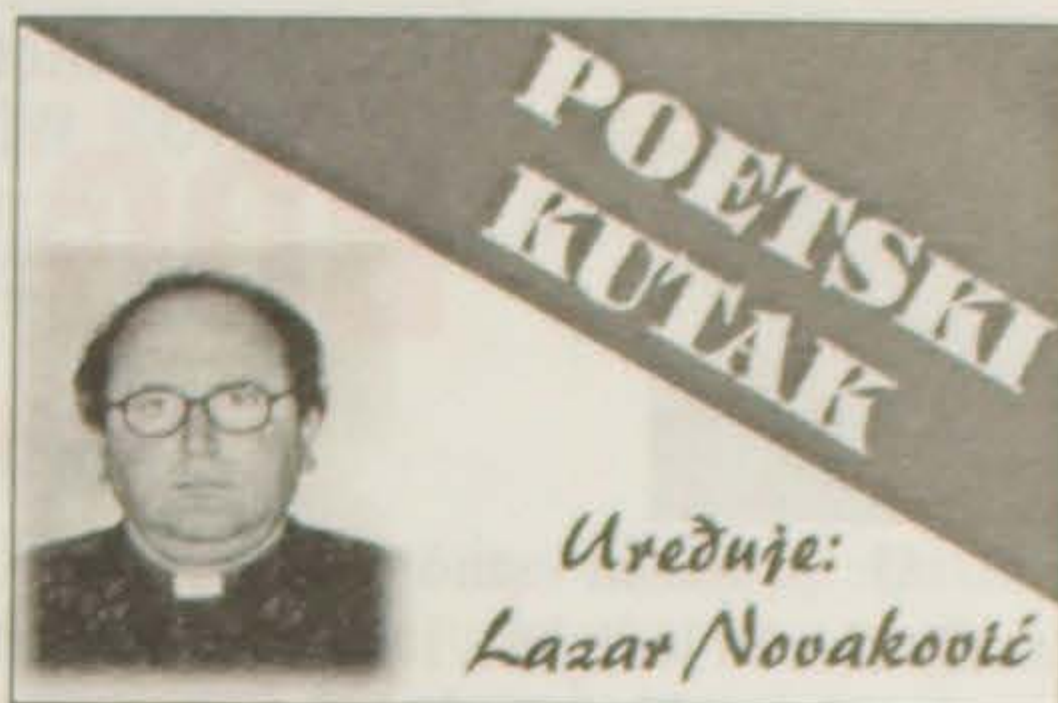

(3 x Slava Ocu)

**BOŽANSKO DJETEŠĆE ISUSE;
BLAGOSLOVI NAS!**

Primljene milosti priopćiti na adresu:

Vicepostulatura karmelićana,
25000 - Sombor, Park heroja 3. SCG

Uređuje:
Lazar Novaković

MARKO MAMIĆ

Rođen je 9. listopada 1953. godine u selu Zidine, općina Tomislavgrad. Oženjen je i otac četvero djece. Diplomirani je pravnik i radi u struci.

Pjesme piše od đачkih dana. Društvo sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba izdalo mu je zbirku pjesama *Mjesec nad mojim selom* 1991. godine.

PRED RASPETIM KRISTOM

Neka me je stid
Zbog zlatnog prstena i sata
Zbog špic postola
Odiijela i kravate

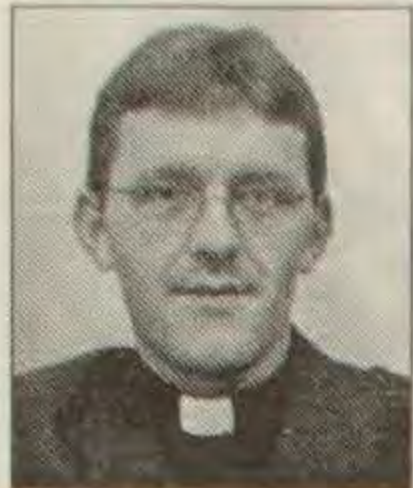
Neka me je stid
Što naručujem skupo piće
Što konobaru ostavljam sitniš
Što pjevam ružne pjesme
I zavodljivo gledam djevojke

Neka me je stid
Što pušim skupe cigare
Što dolazim ko baraba u zoru
Što psujem i proklinjem
Što se ljutim na oca i majku
Na prijatelje i neprijatelje

Neka me je stid
Što stojim ovakav pred Tobom

Marko Mamić

Piše: Mirko Štefković

BOG JE LJUBAV

- prikaz dokumenta, nastavak -

U prošlom smo broju došli do zaključka da je ljubav, iako nam je dostupna u više oblika, ipak jedna jedinstvena stvarnost. Ona nužno uključuje čitavo ljudsko biće, tijelo i dušu, tj. osobu kao cjelinu.

Na toj sveobuhvatnoj razini biblijska vjera se daruje čovjeku i djeluje u njegovom traženju ljubavi, nudeći mu novu sliku o Bogu i o njemu samome. Za razliku od poganskih naroda, čije predodžbe o bogu i bogovima ostaju nejasne, Izabrani Narod sve više raste u svijesti kako je Gospodin, njegov Bog, jedan (usp. Pnz 6,4). Sve što postoji djelo je njegovog stvaranja, čiji vrhunac jest čovjek, stvoren na sliku i priliku Božju. Bog nije "nepokrenuti pokretač", koji se ne zanima za svijet, nego On voli svoje dobro stvorenje, a na poseban način čovjeka. Osobita ljubav koju Bog iskazuje Izabranom Narodu je osobna i izborna ljubav, jer On sam si je izabrao Izraela između svih naroda. Ova je ljubav istodobno strastvena i suosjećajna. Bog ljubomorno voli svoj narod, kao što zaručnik voli svoju zaručnicu, ali je ta njegova ljubav istodobno ljubav koja oprašta i obraća od nevjernosti. Na ovaj način se ostvaruje iskonski ljudski san njegovog sjedinjenja s Bogom, "ali to sjedinjenje nije zajedničko stapanje, utapanje u anonimni ocean Božanskoga; nego jedinstvo koje stvara ljubav, u kojem oboje - Bog i čovjek - ostaju ono što jesu a ipak u potpunosti postaju jedno" (br. 10).

Biblijska slika čovjeka je u biti dana već u stvaranju. Samoća i nepotpunost su iskonsko ljudsko iskustvo, koje ga potiče na traženje u drugom onog dijela, koji mu daruje cjelovitost. U ovom traženju "eros", ukorijenjen u ljudsku narav, upućuje na komplementarnost spolova, i omogućuje ostvarenje njihovog zajedništva u kojem se ispunja i objavljuje cjelovitost ljudskosti. Jedinstvenost i konačnost na koju upućuje ljudsko usmjerenje u traženju ljubavi, utisnuto u samoj naravi, a koje se ostvaruje u monogamijskom braku, upućuje na sliku monoteističkog Boga i njegovog odnosa prema svom narodu.

U Isusu Kristu se ostvaruje nečuveni realizam Božje ljubavi. Njegovo nepredvidivo djelovanje poprima dramatični oblik Pastira koji traži izgubljenu ovčicu, pa za nju čak i život svoj daje, kako bi je pridobio za sebe. Na taj način Bog se okreće protiv sebe samoga i objavljuje svu veličinu ljubavi. Vječni spomen na taj Kristov žrtveni prinos nam je ostavljen u Euharistiji, čijim sudjelovanjem nam se

omogućuje ne samo stajanje pred Bogom, nego istinsko sjedinjenje s Njim. Blagovanje Tijela Kristovog ne samo što sjedinjuje vjernika s Bogom, nego stvara jedinstvo među sudionicima jednog te istog Otajstva. Na taj način se ostvaruje jedinstvo između ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Stvarnost iskustva Božje ljubavi po Euharistiji nužno uključuje i "prevođenje" primljenoga u konkretno življenu ljubav i prema bližnjima (usp. Lk 10,25-37). Tu se misli na onoga koji mi je blizu, a potreban je moje pomoći sada i ovdje. Dovoljno je prisjetiti se prispodobe o posljednjem sudu (usp. Mt 25,31-46), po kojoj ta konkretno življena ljubav biva kriterijem vrednovanja cjelokupnog života.

Na koncu prvog dijela enciklike, Papa se osvrće na dvije moguće primjedbe na ono što je izložio. Kao prvo: Kako je moguće ljubiti Boga, koga ne vidimo? Zatim, budući da je ljubav poput osjećaja kojeg volja ne može tek tako stvoriti, kako se onda ona može zapovijedati? Iako nitko nikada nije vidio Boga, on ipak nije ostao u potpunosti nevidljiv. U Isusu Kristu je Bog postao vidljiv. Po njemu nam je dano vidjeti Oca (usp. Iv 14,9), a u njemu nam je iskazana Ljubav, kojom nas je Bog preduhitrio, jer nas je prije ljubio (1 Iv 4,10). Upravo taj Božji "prije" u nama budi i omogućuje odgovor ljubavi, koji umnogome nadilazi ograničenost osjećajnosti, tj. poput zrele ljubavi obuhvaća čitavog čovjeka sa svim njegovim potencijalima. "Prepoznavanje živoga Boga je put prema ljubavi, i 'da' naše volje Njegovoj (Volji) ujedinjuje razum, volju i osjećaj u sveobuhvatnom činu ljubavi" (br. 17). Ova pak ljubav nikad nije dovršena i zaključena, nego - što se naša volja sve više usuglašava s Voljom Božjom - raste k potpunom zajedništvu misli i osjećaja (usp. Fil 2,5).

Ljubav prema bližnjemu u biblijskom smislu znači ljubiti u Bogu i s Bogom i one koji mi nisu simpatični ili ih čak ni ne poznajem. To znači drugoga vidjeti Božjim očima, u njemu prepoznati Božju sliku i priliku, na koju smo svi stvoreni. Svakako to prepoznavanje uključuje i djelovanje, čije je jedinstvo jednako nerazdvojno poput ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Na taj način "se ne radi više o 'zapovijedi' izvana kojom nam se nameće nemoguće, nego o iskustvu ljubavi darovane iznutra, ljubavi koja, po svojoj naravi, potom mora biti posredovana drugima" (br. 18).

- nastavit će se -

Hrvatske katoličke internet
stranice (48.)

Zadužbina biskupa Budanovića

www.zaduzbina-budanovic.org

Jedan od osobnih prinosa bačkih Hrvata internetskim stranicama katoličkog sadržaja jest stranica posvećena **Zadužbini biskupa Lajče Budanovića**. Idejni je autor stranice svećenik u miru **Josip Temunović**, koji je zadnjih godina predano radio na promicanju ove zadužbine, a dio ove njegove djelatnosti jest i ova stranica, koja se nalazi na adresi:

www.zaduzbina-budanovic.org

Gornji dio, inače lijepo dizajnirane stranice, čini detalj s Michelangelove freske Stvaranje Adama iz vatikanske Sikstinske kapele. Na početnoj se stranici nalaze fotografija subotičke prvostolnice te slike tri biskupa koja su stolovala odnosno stoluju u Subotici (**Lajčo Budanović**, **Matija Zvekanović** i **Ivan Pénczes**). Pod više linkova smješteni su različiti podatci (povijest, dokumenti itd.) o različitim aspektima Budanovićeve svestranog rada, u koji spada i njegova Zaduzbina, s time da se podatci uglavnom temelje na knjigama *Subotička matica*, *Zadužbina biskupa Budanovića* te na *Zborniku radova o biskupu Budanoviću*. Uz to, osim osnovnih životopisnih podataka autora stranice, postoji i mogućnost donacija ovome projektu, nekoliko linkova itd.

Zadužbine među Hrvatima i uopće katolicima jesu pojava skromnija obima, poglavito u usporedbi s tradicijom susjednoga srpskoga naroda pravoslavne vjere. Očekivano skoro vraćanje crkvene imovine oduzete poslije rata sve više aktualizira i pitanje Budanovićeve Zaduzbine. Nadajmo se da će Budanovićeve nakane glede njegove Zaduzbine barem djelomično moći biti ostvarene kada se crkvama vrati oduzeta imovina, pa tako i ona zadužbinska.

s. b.

Piše: dr. Andrija Kopilović

19. 03. 2006. - TREĆA KORIZMENA NEDJELJA

Izl 20,1-17; Ps 19,8.9.10.11; 1 Kor 1,22-25

Iv 2,13-25

Gospodine, ti imaš riječi života vječnoga!

U liturgiji današnje nedjelje oči su naše uprte na Zakon Gospodnji, koji nam se očituje u prvom čitanju, a zatim i u odlomku evanđelja gdje Isus govori o novom događaju novoga poretka, i zato je ovo evanđelje izazovno. Psalmista odgovara diveći se Zakonu Gospodnjem. Kad kažemo "Zakon", mislimo zapravo na cjelovito božansko zahvaćanje u čovjekov život u kojemu Bog pomaže čovjeku da hodi pravim putem. Zato zakon u biblijskom smislu "dušu krijepi i svjedoči o dobroti Božjoj". Znači Zakon nije ograničenje, nego je izričaj Božje volje. Stoga se divimo, zahvaljujemo Bogu zato što nam je progovorio i pomogao da budemo ispravni na svom hodu ususret Gospodinu, jer "čista je zapovijed Gospodnja, oči prosvjetljuje". Psalmist razmišlja kako bi bilo strašno ako bismo bili i kraj očiju slijepi. Stoga, u ovo vrijeme Korizme, dok nad ovim psalmom razmišljamo, hvalimo Gospodina za dar svjetla u srcu, svjetla u očima, snagu u životu i istinu na putu. Dragocjeni je to dar, od zlata čistoga dragocjeniji i od meda slađi - Božji Zakon koji nije ograničenje nego putokaz našega življenja.

26. 03. 2006. - ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

2 Ljet 36,14-16.19-23; Ps 137,1-2.3.4-5.6; Ef 2,4-10

Iv 3,14-21

Nek mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada.

Psalam 137. opisuje izabrani narod koji se nalazi u progonstvu. Čovjek u stanju grijeha je u stanju svojevrsnoga progonstva i izгона iz onoga milosnoga Božjega svijeta iz kojeg je izišao svojom krivicom. Jasno da u čovjeku postoji čežnja da se vrati u zajedništvo kuće Očeve, da bi zajedno u susretu s Bogom i braćom mogao živjeti, slaviti, hvaliti i biti sretan, jer čovjek po svojoj naravi ne može postići puninu sreće ako je odvojen od izvora iz kojega njegov život potječe i od onoga cilja u koji njegov život ulazi. Ovaj psalam je potresan jer porobljivači, Babilonci, traže od Izraelaca da pjevaju pjesme Sionske i da hvale Boga u tuđini, u stanju ropstva. Oni to ne mogu i stoga psalam govori o činjenici kako "na obalama rijeke Babilonskih sjedismo i plakasmo". Istina je da je početak obraćenja spoznaja gdje sam i kako hvaliti Gospodina iz srca koje je zarobljeno i koje je prljavo. Tada dolazi pjesma Gospodinu, ali pjesma koja se događa tamo gdje je moguć susret s Bogom - u čistoj savjesti. Sjećamo se onih časova kad smo bili u tom "Jeruzalemu", dakle, u odnosu s Bogom i susretu s Bogom, pa je odluka naša i korizmena odluka da se ovih dana očišćeni grijeha i očišćene savjesti uistinu raspjevamo Gospodinu ali tamo gdje je On u savjesti po milosti prisutnosti. A ona riječ zavjeta "nek mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen Tvoj smetnem ja ikada" neka i nama bude molitva ali ne na prokletstvo. Neka nam doista bude na poticaj i podsjećaj: ako zaboravimo na velika Božja djela, na njegovo milosno opraštanje po kojem se On očituje kao dobri Otac. Nek se doista iz našeg srca vine danas vapaj Gospodinu: "Nek mi se jezik za nepce prilijepi ako prestanem hvaliti dobrotu Gospodnju!"

2. 04. 2006. - PETA KORIZMENA NEDJELJA

Jr 31,31-34; Ps 51,3-4.12-13.14-15; Heb 5,7-9

Iv 12,20-33

Čisto srce stvori mi, Bože!

Evo još malo, pa će vrijeme Muke. Ova je nedjelja po starom zvana "gluhom" nedjeljom, jer su zašutjele u to vrijeme orgulje i ušlo se u vrijeme još dublje sabranosti. Na pomolu je već proslava Muke Isusove, psalmist razmišlja o jednom od najljepših pokajničkih i pokorničkih psalama, o Davidovom 51. psalmu. Nakon što je on - David - učinio vrlo teški prekršaj, spjevao je ovaj divan psalam koji je uistinu u psalteriju jedan od najljepših. On sadržuje u sebi bogatstvo poruke psalama koju bih sažeo ovako: prvo je spoznaja vlastitoga grijeha i zato je čovjek svjestan da se toga vlastitoga grijeha ne može osloboditi. Obraća se stoga Bogu: "smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome". Kuca, dakle, na vrata smilovanja, ali na vrata milosrđa koja ne mogu biti kod Boga zatvorena za onog koji se uistinu kaje i "po velikom smilovanju moli" za brisanje svojih bezakonja. Bog je, naime, jedini koji je sposoban ne samo oprostiti nego i uništiti našu krivicu. Drugo, takav čovjek - pokajnik - moli snagu od Boga "čisto srce stvori mi Bože", jer naše srce očišćeno nije naše djelo nego djelo Božje. Sačuvati čisto srce opet nije moguće ako ne čini to s nama Bog ili mi s Bogom. Stoga je vapaj korizmeni: "čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni". I konačno, treća misao. Tada će se vratiti radost jer smo spašeni i bit ćemo sretni i iz te sreće slaviti ćemo Boga koji je učinio veliko djelo vidljivo u tome što je "mrtvaca" - nas grješne ljude - oživio na novi život. Obraćeni grješnici obraćeni su radost Božja zato što ih je oprao od njihove krivice i učinio ih baštinicima zajedništva. Zajedništvo Boga i čovjeka, čovjeka i Boga, čovjeka i čovjeka moguće je, dakle, u novom i čistom srcu koje stvara Bog.

9. 04. 2006. - CVJETNICA: NEDJELJA MUKE GOSPODNJE

Iz 50,4-7; Ps 22,8-9.17-18a.19-20.23-24; Fil 2,6-11

Mk 15,1-39

Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?

Psalam 22. Crkva moli na Cvjetnicu i moli na Veliki petak. Čuje se, naime, ona riječ koju je sam Gospodin Isus na križu molio u svojoj agoniji: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Sigurno da je to pitanje molitva, a ne protivljenje, a pogotovo ne pobuna protiv Boga. Psalmist proročki gleda one koji se rugaju patniku, nevino razapetom, bolima "udarenom" i to zato "udarenom" što se u Gospodina uzdao pa neka ga izbavi dakle ako mu omilje. Radi se o sukobu oholosti, koja je posve slijepa i o pouzdanju pravednika, koji je doduše do kraja ponižen te zato moli Boga da mu snagu da. Konstatira činjenicu da je opkoljen ljudima koji ne razumiju. Rulja koja ga okružuje je zločinačka. Ruke i noge su prikovane i nitko ne razumije zašto. Haljine su podijeljene, odjeća darovana, ali je molitva u srcu: "Ti, Gospodine, ne budi daleko, snago moja, pohiti mi u pomoć!" Puno puta se nađemo i mi u agoniji, ne baš u smrtnoj, a naći ćemo se jednom i u njoj. Dobro je, dakle, na ovu nedjelju Muke, na Cvjetnicu moliti ovaj psalam iz sve duše jer puno puta baš čovjek vjere, koji mora biti sličan Isusu koji je razapet, krivo osuđen, uništen, a u stvari je pobjednik, treba shvatiti da ni za Isusovog učenika nema drugog puta, do put kojim je prošao Isus, a to je svijest da te u napuštenosti svi napuštaju osim Boga koji vjerran ostaje. Zato sada možemo - kaže psalmist - čak i braći svojoj navješćivati ime Tvoje i hvaliti Te usred zbora jer si se, Bože, očitovao i onda kad smo bili najslabiji, na križu razapeti, na stupu sramote obješeni. Bog je ipak onaj koji najbolje zna istinu, koji nas voli i stoga slavimo Boga i u tome što nas i kroz nevolju spašava.

I. postaja

ISUSA OSUĐUJU NA SMRT

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te, jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

OTAC: Ne osudi me, Gospodine, na vječnu propast, kada me jednom budeš sudio za moje propuste i prijestupe u obiteljskom životu.

MAJKA: Gospodine, daj mi dobro srce da se u obitelji odgajamo u blagosti i pravednosti prosudbe svakog člana obitelji.

DJECA: Nije dobro biti tužibaba, ni u obitelji, ni u školi. Gospodine, daj nam srce lijepo i čisto.

Pomolimo se: (svi molimo: Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...)

IV. postaja

ISUS SUSREĆE SVOJU SVETU MAJKU

Klanjamo ti se...

OTAC: Hvala ti, Gospodine, za moju suprugu. U svim mojim teškoćama pogled na nju smiruje me i daje mi snage.

MAJKA: Marijo, ti me najbolje razumiješ. Daj mi toliku ljubav da se uvijek nađem ondje gdje je najteže mom suprugu i mojoj djeci.

DJECA: Moleći se tebi, Marijo, mi molimo za naše majke, da uvijek ostanu srce obitelji.

Pomolimo se: (svi molimo)

II. postaja

ISUS PRIMA NA SE KRIŽ

Klanjamo ti se...

OTAC: U sakramentu ženidbe dragovoljno i s vjerom primio sam križ obiteljske dužnosti. Gospodine, pomози mi da ga s tobom nosim svaki dan.

MAJKA: Kućanski poslovi i odgovornost za djecu i obitelj često su teški kao križ. Gospodine, osnaži mene i sve majke da ne bježimo od svog majčinskog križa.

DJECA: Naša školska torba, školske obveze i dužnosti u obitelji pravi su križ, Isuse, mi idemo s tobom, držeći se tvoga križa, kao što roditelje držimo za ruku.

Pomolimo se: (svi molimo)

V. postaja

ŠIMUN CIRENAC POMAŽE ISUSU NOSITI KRIŽ

Klanjamo ti se...

OTAC: Dobar prijatelj puno znači u prihvaćanju i vršenju očinskih dužnosti. Gospodine, hvala ti za sve naše dobre obiteljske prijatelje, koji nam pomažu u obitelji.

MAJKA: Najradosnije je kad u obitelji pomažemo jedan drugome. Tada je svaki posao lak i nitko se ne umori.

DJECA: Gospodine, daj da s ljubavlju vidimo što je našim roditeljima potrebno, pa da im, bez prisile, odmah priskočimo u pomoć!

Pomolimo se: (svi molimo)

III. postaja

ISUS PADA PRVI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se...

OTAC: Gospodine, ne samo da smo ponekad slabi u vjeri, već i padnemo, posrnemo na putu života. Pomози nam da po sakramentima ustanemo i obnovljenom snagom nastavimo vršiti svoju očinsku službu.

MAJKA: Ti Isuse padaš, da mene podigneš. Udijeli mi strpljivost, da me nikakvo zlo ne odijeli od ljubavi tvoje.

DJECA: Kad u igri padnemo, brzo trčimo roditeljima da nam liječe rane. Ti nam, Isuse, izliječi rane grijeha.

Pomolimo se: (svi molimo)

VI. postaja

VERONIKA PRUŽA ISUSU RUBAC

Klanjamo ti se...

OTAC: Isuse, daj da sliku svetoga lica tvoga uvijek nosim u svom srcu, uz sliku svoje supruge i svoje djece.

MAJKA: Gospodine, daj da poput Veronike u skrbnoj ljubavi pružim bijeli rubac pomoći svome suprugu i svojoj djeci.

DJECA: Roditeljima je najdraže kad im obrišemo znoj našom poslušnošću. Isuse, daj da to uvijek činimo s ljubavlju.

Pomolimo se: (svi molimo)

VII. postaja

ISUS PADA DRUGI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se...

OTAC: Rane zadobivene pri padu u obiteljskom životu jako bole. Gospodine, izliječi moje rane, da se mogu za svoju obitelj žrtvovati do kraja.

MAJKA: Gospodine, daj da kao majka svaki dan okupljam svoju obitelj na jutarnju i večernju obiteljsku molitvu. Molitva ublažava bol rane.

DJECA: Gospodine, daj da prihvaćamo vjersku pouku i vjerski odgoj, pa da se ne vraćamo u stare grijeha.

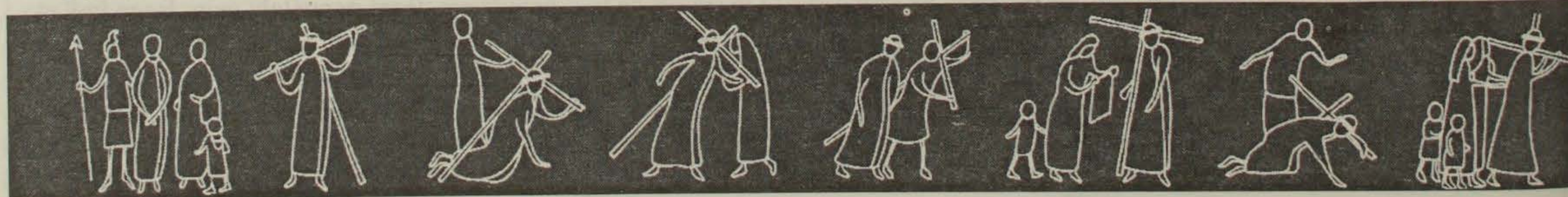
Pomolimo se: (svi molimo)

VIII. postaja

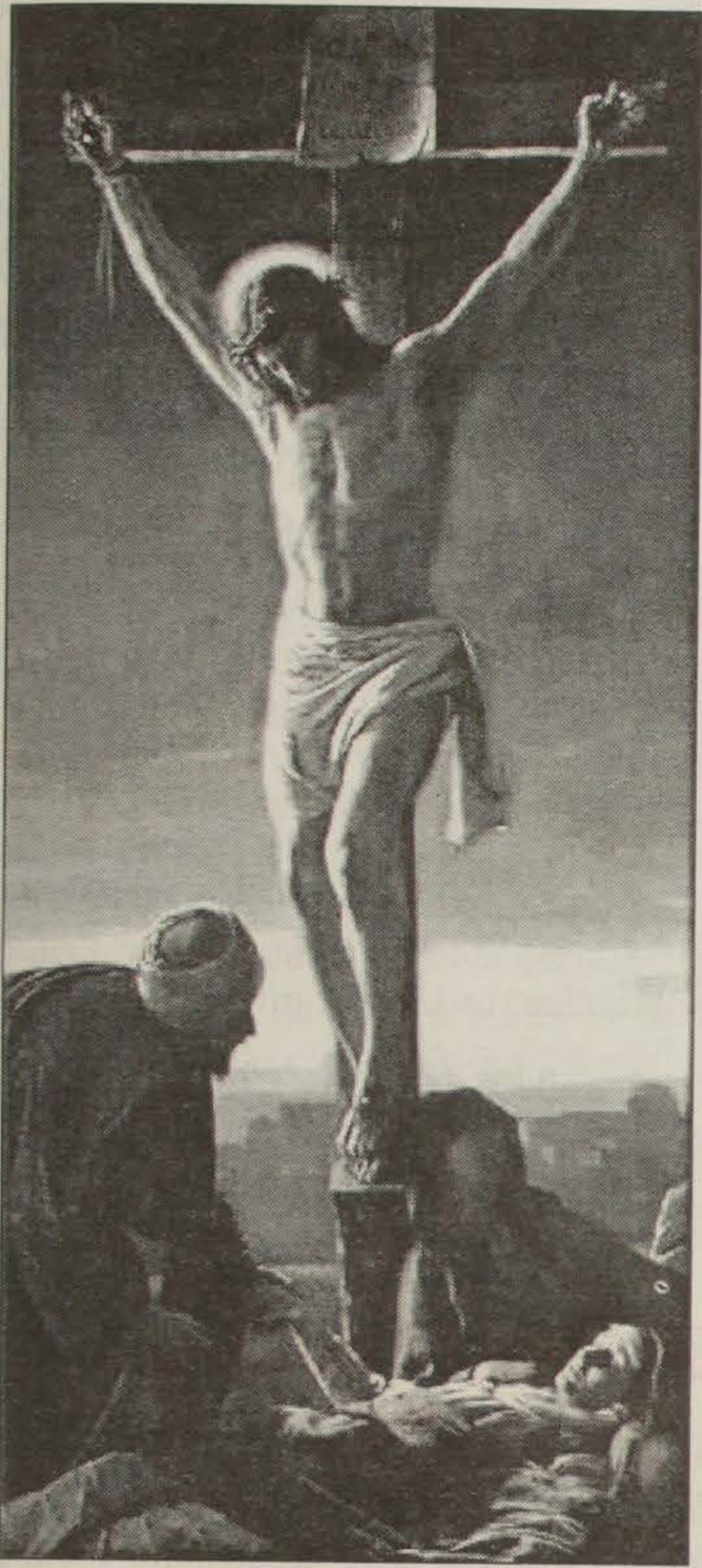
ISUS TJEŠI JERUZALEMSKE ŽENE

Klanjamo ti se...

OTAC: Naša velikodušna ljubav, spremna na žrtvu, najveća je utjeha našim suprugama. Isuse, daj da te nasljedujemo pa da i mi tješimo svoje supruge milosrdnom ljubavlju.

KRIŽNI PUT

MAJKA: S tolikim majkama plačemo za svoju djecu. Bol je neutješna, osobito kad izgubimo djecu, kad nam djeca pođu stranputicom, kad se udalje od Boga i Crkve, i svoje obitelji. Utješi nas, Gospodine!

DJECA: Našom dobrotom, marljivim učenjem, lijepim ponašanjem, revnim pohađanjem svete mise, daj Gospodine, da budemo utjeha svojim majkama.

Pomolimo se: (svi molimo)

IX. postaja ISUS PADA TREĆI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se...

OTAC: Ima trenutaka kad bi čovjek najradije skinuo sa sebe križ i svaku obiteljsku odgovornost. U takvim trenucima, Gospodine, upali nam svjetlo Uskrsnuća, da idemo do kraja u tvojoj Svjetlosti.

MAJKA: Gospodine, svaki pad u obiteljskom životu ostavlja duboke ožiljke. Svojim svetim ranama, uljem svoje milosti, iscijeli rane.

DJECA: Gospodine, ti si svoje roditelje ljubio svaki dan i tako si rastao u mudrosti, znanju i dobi. Daj da i mi tako rastemo u svojim obiteljima.

Pomolimo se: (svi molimo)

X. postaja ISUSA SVLAČE

Klanjamo ti se...

OTAC: Gospodine, svuci s mene ruho oholosti, a obuci me u krsnu odjeću tvoje milosti.

MAJKA: Sveta Majko, zaogrni me svojim plavim plaštem nebeske vedrine i čistoće, da u tvojoj svetoj odjeći mogu vršiti svetu majčinsku dužnost.

DJECA: Hvala ti, Gospodine, za naše roditelje koji mukotrpno rade da bismo u obitelji imali što jesti i da bi nas uredno i čisto mogli svaki dan obući.

Pomolimo se: (svi molimo)

XI. postaja ISUSA PRIBIJAJU NA KRIŽ

Klanjamo ti se...

OTAC: Gospodine, najradije me pribij na svoj sveti križ, da uvijek ostanem vjeran svojoj obitelji.

MAJKA: I u najtežim bolima tijela i duše, osnaži me da se ni milimetra ne pomaknem od svojih majčinskih dužnosti.

DJECA: Kao što si ti, Isuse, bio pribijen na križ, daj da tako i mi budemo "pribijeni" uz svoju školsku knjigu i katekizam, iz kojih učimo ono što nam je najpotrebnije za život.

Pomolimo se: (svi molimo)

XII. postaja ISUS UMIRE NA KRIŽU

Klanjamo ti se...

OTAC: Gospodine, daj mi vjernosti do smrti. Daj da poštujem svoje roditelje bdijući uz njih sve do smrti.

MAJKA: Majka je svjedok rođenja i smrti. Daj, Gospodine, da mi majke budemo darivateljice života.

DJECA: Gospodine, mi se najviše radujemo životu. Po svojoj smrti obdario si nas tom radošću. Daj da revno sudjelujemo u svetoj misi i dobro naučimo da si ti svojom smrću pobijedio smrt i svima nama darovao vječni život!

Pomolimo se: (svi molimo)

XIII. postaja ISUSA SKIDAJU S KRIŽA

Klanjamo ti se...

OTAC: Ti, Isuse, nisi sišao s križa.

Hvala ti, jer si nas tako spasio. Udijeli i nama očevima tu milost da ustrajemo do kraja, pa da nas djeca mogu primiti u krilo svoje.

MAJKA: Od rođenja pa do smrti čovjeku je najljepše u majčinu krilu. Sveta Majko, daj nam snage da djecu našu nikad ne puštamo iz svoga krila.

DJECA: Nama je, Isuse, najsigurnije u krilu tate i mame. Kao što su mali pelikani najsigurniji pod krilima "Pelikana nježnog", koji ih pere u svojoj krvi. Sve nas primi u svoje okrilje.

Pomolimo se: (svi molimo)

XIV. postaja ISUSA POLAŽU U GROB

Klanjamo ti se...

OTAC: Isuse, ti nisi ostao u grobu.

Treći dan si uskrsnuo. Daj da i mi očevi tako učimo svoju djecu, pa da ih vodimo u crkvu i s njima sudjelujemo u nedjeljnoj svetoj misi.

MAJKA: Vjera u uskrsnuće snaga je za život. U svim obiteljskim teškoćama, pa i onda kad ponekad zavlada grobna tišina, neka nam svijetli jarka svjetlost tvoga Uskrsnuća.

DJECA: Mi se, Gospodine, plašimo tame. Razveseli nas svojim svjetlom, pa da lice naših roditelja uvijek bude radosno, veselo, puno vedrine za nas malene.

Pomolimo se: (svi molimo)

Autor obiteljskog Križnog puta:
DON LUKA DEPOLO
Križni put preuzet iz Malog koncila

Paulinum - za duhovna zvanja

Uređuju: Robert Mađarić i Vinko Cvijin

Obrati se i vjeruj Evandjelju!

Ustani iz kaljuže u koju si upao,
ustani iz grijeha malodušnosti i očaja.
Obrati se i vjeruj,
jer Krist Gospodin se žrtvovao za tebe,
umro u teškim mukama na teškom, grubom
drvetu križa,
kako bi ti stekao spasenje!
Otvorio nam je rizične svojih milosti
i učinio te dionikom Kraljevstva Nebeskoga.
Ne oklijevaj, ustani,
jer Krist ti pruža ruku svoju,
slijedi ga,
koračaj putevima križa u svjetlu Uskrsnuća!

Robert Mađarić

Posjet Marianumu

Sjemeništarci s vremena na vrijeme posjećuju poznata mjesta u gradu, pa su tako u subotu, 18. veljače posjetili matičnu kuću sestara Naše Gospe. Ovo je centralna kuća i zove se Marianum. Sestre su s radošću primile sjemeništarce, koji su nakon male rekreativne šetnje došli kod njih, i zajedno s njima izmolili krunicu i litanije Majci Božjoj. Poslije molitve časne su počastile sjemeništarce u samostanskoj svečanoj dvorani, gdje su sjemeništarci čuli o povijesti Marianuma. Poslije predavanja uslijedio je agape i tada su se sjemeništarci zahvalili sestrama na lijepom prijetu.

Mato Berišić

Rekolekcija u Paulinumu

Gost predavač na prvoj Kršćanskoj tribini grada p. Ivan Vinkov održao je u veljači predavanje za naše sugrađane na kojem smo bili i mi sjemeništarci.

On je održao posebno jednu rekolekciju za nas sjemeništarce u Paulinumu. U svom nagovoru dotaknuo je temu o odrastanju i o duhovnom odrastanju. Nakon predavanja zadržao se u našem zavodu i vodio duhovne razgovore s pojedincima.

Mi smo patru zahvalni za njegovo ohrabrenje i duhovno osnaženje.

Gabrijel Lukač

Računalna dvorana ponovno se koristi

Početak novog polugodišta s radošću možemo reći da je računalna dvorana ponovno u funkciji a to su nam omogućili mnogi dobročinitelji, među kojima ističemo: Mađarsko ministarstvo prosvjete, generalnog konzula R. Hrvatske u Subotici **mr. Davora Vidiša** koji je osobno dao donaciju, profesora fizike **mr. Ferenca Kocóa**, subotički srednjoškolski internat koji nam je poklonio kompletan kompjutor, firmu Masterplast iz Subotice, te jezičnu gimnaziju Dezső Kosztolányi.

Zahvaljujemo svim darovateljima i neka ih Bog blagoslovi za ovo djelo.

Vinko Cvijin

PROSLAVA 150. OBLJETNICE SESTARA SV. KRIŽA

Hrvatska provincija Milosrdnih sestara sv. Križa sa sjedištem u Đakovu, ove godine slavi 150. obljetnicu svoje družbe utemeljene 1856. u Ingenbohl, u Švicarskoj. Na smrtni dan svoga utemeljitelja švicarskoga kapucina **Teodozija Florentinija** 15. veljače samostan u Đakovu otvorio je jubilarnu godinu svečanom euharistijom u samostanskoj crkvi. U četvrtak 16. veljače, na spomendan svoje suutemeljiteljice **bl. majke M. Terezije Scherer**, na skupu Susreta nade u nazočnosti brojnih Đakovčana Jubilarnu godinu otvorila je provincijalna poglavarica **s. Franciska Molnar**. Geslo jubileja je "Živjeti nadu". S ukupno 4000 svojih susestara, koje danas žive i djeluju na četiri kontinenta, raspoređenih u 17 provincija i 4 vikarijata, Milosrdne sestre sv. Križa, u Đakovu i na 40 mjesta u kojima djeluju u Hrvatskoj, Srbiji, Crnoj Gori i Njemačkoj, u Jubilarnoj godini slave 150 godina Božje djelotvorne prisutnosti u svojoj Družbi i zahvaljuju za povijest spasenja koju On izvodi i provodi u Družbi.

Samostan u Đakovu organizira i provodi više pastoralnih programa čiji je cilj buditi, podržavati i razvijati kršćansku nadu u ljudima. U prigodi otvaranja jubileja župnik i dekan đakovački **Tomislav Čorluka** blagoslovio je novoizrađeni portret o. Teodozija, koji će biti zaštitnik samostanske kuće u kojoj se većina tih programa odvija, a sama dvorana dobila je ime Dvorana Florentini. Završetak jubilarne godine planira se za 29. listopada, na dan proglašenja blaženom Marije Terezije Scherer, svečanim koncertom samostanskog Zbora sestara. /IKA/

RASPELO MOŽE OSTATI U ŠKOLAMA

Raspelo može ostati u školama, jer ono nije diskriminacijski simbol, nego predstavlja vrednote koje su u temelju talijanskoga identiteta, stoji u presudi Državnoga vijeća koje odbacuje molbu jedne Finkinje da se raspelo ukloni iz škole koju su u Padovi pohađala njezina djeca. **Antonio Maria Baggio**, profesor političke etike na sveučilištu Gregoriana, kazao je za Radio Vatikan kako su "razmišljanja suca i presuda veoma mudri, zbog toga što zajedno stavljaju profesionalno poznavanje prava i povijesni smisao, jer vrednote koje živimo - dakle snošljivost, poštivanje drugog, itd. - plod su povijesnoga iskustva i veoma često u svome korijenu imaju vjersko podrijetlo. Stoga se plodovi ne mogu promatrati bez stabala koja su ih donijela". /IKA/

Piše: Alojzije Stantić

ŠKULA ŽIVOTA

Često spominjem škulu života. Kad sam pročitao nika poučna štiva iz pozamašne knjige biskupa **Ivana Antunovića** *Bog s Čovikom*, svatio sam da je Antunović bio zdravo uočan, kad je toliko poučni štiva napisao Bunjevcima. Najviše se paštrio da štioća navede da živi s čudorednim kripostima, jel ga one upućuju na život u savezu s Bogom. To je temelj njegovog nauka o životu.

Biskup Antunović se mašio pera i u knjigi *Slavjan* (1875. godine) prvi je opisao bunjevačke adete kroz godinu, redom kad, kako i zašto su ji slavili. Zadržacu se na njegovom kon-tanju i naputku kako otpravit korizmu, četrdeset dana posta, odricanja i molitve. To vrime je počelo Čistom sridom kad je svećenik u obredu pepeljanja virniku natrunio pepela na glavu, podsitio ga da je pra i da će se u pra pritvorit. Drugim ričima, čovik je prolaznik na Zemlji, napuštit će je po Božjoj volji, niko ne zna "kolika mu je svića i kad će dogorit", kako kažu ljudi. Rad kratkog životnog vika nije svedno kako će čovik provest suživot s ljudima. I rad tog je korizma našim starima bila najvažniji dio godine, ona ji je poticala na kripo-sniji život, a njeg nema brez odricanja.

Naši stari su se paštrili poštitvat zapovidi s "Mojsijeve ploče", deset Božji zapovidi. Nuz sve ono šta je od nji tražila vira, tušta nji su se unaprid spremali za korizmu. Skoro svako je sebi izabro čeg će se još odreć nuz ono šta mu zapovida vira.

Med muškarcima tušta je pušača, al je ritko koji pušio u korizmi. Po adetu, većina su na Čistu sridu ujtru metnili duvankesu u zapećak i ostavili je tamo na miru, do prvog dana Uskrasa. Posli kalvarije, el molitve uskrsnuća pod atarskim križom, posli rućanja posvetilišta, mašili su se opet duvan-kese. Dalje, Bunjevci su na glasu da vole pit vino. Jopet su se tušta nji okanili uživanja u rakiji i još više u kevedinki - onda omiljenom vinu u našem kraju. Brez nevolje su dočekali da na Uskrs reduša iznese posvetilište na astal i posli molitve, a prija ila po adetu su popili fićok-dva rakije, a onda ili posveti-lište. Obično su se posli užne mašili čašice s kevedinkom.

Koliko jaka vira "zauzdava", kako veli Antunović, znam po čoviku u našem rodu. Bio sam mali od kad sam ga se počo sićat. Za se je kazo da je ko dite počo kradom pušit, a kad je odrasto, čibak (vrsta lule) mu se ladio samo kad je spavo. Uvirio sam se koliko je volio duvan jel često za užnom čibak nije utrnio dok je ijo. Ni se mogo okanit duvana, košto ga tušta novaca. Al kad je svanila Čista srida, brez ikaki teškoća duvankesu je s čibakom ostavio u zapećak.

Pušačima je možda teško svatit da se čeljade, koje toliko puši, naglo okani te navade i živi životom ko da joj nikad nije robovo. Kad sam odrasto, svatio sam da se spominjan duvan-džija navade nije odreko samo rad adeta, već se nje okanio iz duboke vire da čovik u korizmi triba makar za kratko slidit Isusov nauk o odricanju. To je jedna od veliki kriposti koje su kitile život naši stari. I danas je tušta virnika koji se u korizmi okane užitaka za tilo, a ne samo oni odricanja koje traži vira.

Izgleda da se na tri Božje kršćanske kriposti: viru, ufa-nje i ljubav, ugledo biskup Antunović kad je opisao nauk za korizmu, na kojeg su ga (možda) potakli i niki ljudi da napiše

u *Slavjanu*: "Molitva uzbudjuje, podhra-njuje i okriepljuje vjeru; uhvanje zauzdava sve nagone duševne i tjelesne, te nam podaje sile, u nadi vriemenita i vječna blagostanja, sve žrtvovati, i volju svoju sad uztegnuti, sad opet sasviem podvrći volji božjoj..."

Ciguran sam da moj spominjan rod, duvandžija, nije prošio ove misli u *Slavjanu*, al je živio onako kako je Antunović zapazio: "uhvanje zauzdava sve nagone", "žrtvovati, volju svoju sad uztegnuti". Koliko duševne snage triba da se čovik obuzda, probajmo ošacovat na primeru tog čovika.

Znam i za ljude koji su se u korizmi zarekli da u usta neće metnit ni zalogaj bilog smoka, al su se zato naili soparnog krumpira, pekmeza, kiselog kupusa, suve pogače, s para-dičkom čorbe i slični soparni ila. Ni jednom taka rana nije naudila, jel je bio naoružan "volju svoju uztegnuti", zauzdo je nagone tila i duše, kako je uočio biskup Antunović.

Kad sam štio *Slavjana*, i nika štiva iz pozamašne knjige *Bog s' Čovikom*, pito sam se kako je biskup Antunović tako dobro upozno svitovni život. Ne virujem da je baš sve naučio iz teološkog nauka. Onda sam počo kontat i svatio da je biskup Antunović bio zdravo učan, još više uočan, i kad se tom doda znanje iz škole života, onda je mogo iz sebe iznidrit toliki nauk, ko ni jedan Bunjevac prija, pa i posli njeg. Barem do sad.

Biskup Antunović je steko znanje i u škuli života, koju je svršio kod svoji roditelja i drugi ljudi koji su mu primerom pomogli da upozna ljude. Na kršćanskim kripostima je Antunović napisao i nauk o korizmi. Iako nisam čuo od naši stari da su spominjali te kriposti, uvirio sam se da su većina tako živili da ji po životnom putu vodio taj nauk. Nalik tom su živili većinom i naše dide i majke, a i meni je malo doteklo iz te salaške škole života, u kojoj sam učio dok ji nisu počeli kvarit, milom i silom, u velikim društvenim prominama posli II. svitskog rata.

SZTR

JULIJA-OPTIKA

KULTURA NOŠENJA NAOČARA

VODITE RAČUNA O REZERVNIM NAOČARIMA!

24000 Subotica, Braće Radića 6

Telefon: 024/ 528-482

Radno vrijeme:
radnim danom:
9,30 do 12,00 i 17,00 do 19,00
subotom: 9,00 do 12,00

BLAŽENA MARIJA DJEVICA BOGORODICA U OTAJSTVU KRISTA
I CRKVE (LG VIII)

Marija i obnova Crkve (1)

Piše: mr. Mato Miloš, OCD

Na svetkovinu Bezgrešnog Začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca 1965. u bazilici sv. Petra u Rimu, svečanom misom kojoj je predsjedao papa Pavao VI., završen je II. vatikanski ekumenski koncil. O njegovoj 40. obljetnici mnogo se govorilo na crkvenim skupovima i pisalo u našim tiskovinama. I *Zvonik* je pisao i pratio svu pokoncilsku obnovu Crkve. Želja je naše Subotičke biskupije, koja je dio sveopće Katoličke crkve, i našeg časopisa, da svjesnim proučavanjem i vjerničkom poučljivošću upoznajemo slovo i duh, izričite nauke i ključna usmjerenja II. vatikanskog koncila, i posvješćujemo zadaće koje Crkva, a u Crkvi i mi, ima prema suvremenom svijetu. Prošlih smo godina u *Zvoniku* obrađivali Dogmatsku konstituciju o Crkvi "Lumen Gentium", "Svjetlo Naroda", koju završavamo s njezinim VIII. poglavljem a koje nosi naslov "Blažena Marija Djevica Bogorodica u Otajstvu Krista i Crkve". Naš hrvatski narod je diljem svijeta poznat po svome čašćenju presvete Bogorodice Marije, Isusove Majke, koju nazivamo "Kraljicom Hrvata". Marijin će se pobožnik osjetiti nadahnutim i oduševljenim da stekne koncilski mentalitet, da postane koncilski čovjek-vjernik.

Ponajprije se želimo izjasniti o trajnom značenju II. vatikanskog, ekumenskog koncila. Kao što Koncil nije sav sadržan u samim svojim dokumentima, tako se ni ne završuje njihovim provedbama koje su u godinama nakon Konzila poduzete. Potrebno nam je svima, svim marom, promicati izvršavanje dekreta i smjerodavnih normi tog sveopćeg Sabora. U tome ćemo ponajprije nastojati oko snažnijeg koncilskog mentaliteta. Potrebno je prije svega da se duhovi usklade s Koncilom, da se razviju one vrednote što se u njemu još skrivaju. Važno je da se ono plodovito sjemenje što su ga Oci ekumenskog koncila, hraneći se Božjom riječi, u dobru zemlju posijali, dovede do pune vjerničke zrelosti. Koncil je otvorio novu eru produbljenja poznavanja čovjeka, njegovih radosti i nada, njegovih žalosti i tjeskoba, kako tvrde prve riječi pastoralne konstitucije "Gaudium et spes", "Radost i nada". Crkva je svjesna svog velikog dostojanstva i veličanstvenog poziva u Kristu, stoga želi i hoće ići u susret čovjeku. "Koncil je aktualan i naša je dužnost ne samo komemorirati

ga, nego ga proučavati i provoditi" (kardinal Bozanić, *Glas koncila*, 18. prosinca 2005.). Svi mi od hijerarhije do svakog najmanjeg člana Božjega naroda imamo zadaću "probuditi žar koncilskih godina i generacija", kako reče dr. Tenšek u istom broju *Glasa Konzila*.

Koncilski papa Pavao VI. nakon proglašenja Dogmatske konstitucije "Lumen Gentium" - "Svjetlo naroda" 21. studenoga 1964. godine, u svečanoj propovijedi mise, u bazilici sv. Petra, ovako progovara o Mariji Majci Crkve: "Ne možemo a da se iskrene i zahvalne duše, kako to dolikuje sinovima, ne obratimo i blaženoj Djevici Mariji. U njoj rado gledamo zaštitnicu ovog Konzila, svjedočinju svojih poslova i ljubaznu savjetnicu." Papa Pavao VI. zatim izlaže svoju misao o značenju VIII. poglavlja o Mariji u otajstvu Krista i Crkve u konstituciji (LG), (koju započinjemo obrađivati): "Crkva se naime ne iscrpljuje samo u hijerarhijskom poretku, svetoj liturgiji, sakramentima, ustrojstvu svojih institucija. Njezina najdublja snaga i oznaka te osobito vrelo njezine djelotvornosti kojom ljude posvećuje nalazi se u njezinoj otajstvenoj povezanosti s Kristom. A tu povezanost ne možemo odmisлити od One koja je Majka Utjelovljene Riječi i koju je Krist sebi najtješnje pridružio za ostvarenje našega spasenja. Stoga je spoznaja istinske katoličke nauke o blaženoj Djevici Mariji uvijek djelotvorna pomoć da se pravo shvati i živi, misterij Krista i Crkve." Isti papa proglašava *Mariju Majkom Crkve*, sa željom, da se tim naslovom izričito naglasi "majčinska uloga koju Djevica Marija vrši u kršćanskom narodu (...) Ona koja nam je jednodarovala Isusa, vrelo nebeske milosti, ne može a da svojom majčinskom pomoću ne bude uz Crkvu, osobito sada kada Crkva, Zaručnica Kristova, probuđenim i založenijim nastojanjem želi ispunjati svoju spasiteljsku zadaću". Marija svoje majčinstvo komunicira samoj Crkvi, Crkvi koja je majka. Crkva treba Majku. Sama Crkva jest Majka, koju u drevnom marijanskom himnu "Zdravo Zvijezdo mora" Crkva moli: "Majkom se pokaži!" To je temeljni zakon i Marije i Crkve prema svijetu, prema čovječanstvu, prema svim ljudima i svakom pojedinom čovjeku. Marijina prisutnost u otajstvu Krista i Crkve, u prvom redu je majčinska

prisutnost. Majčinstvo je bitna oznaka svega pastoralnog djelovanja Crkve u samoj sebi, Crkve prema svijetu i Crkve prema svakom čovjeku i cijelom čovječanstvu.

Papa Pavao VI. godine 1975. izdaje svoju encikliku "Marialis cultus", o "Marijanskom štovanju" i piše u uvodnim riječima: "Otkad smo uzdignuti na Petrovu stolicu, neprestano smo se trudili oko produblivanja marijanskog štovanja, ne samo da odgovorimo osjećanju Crkve i svome vlastitom nagnuću, nego i zato što to štovanje, kako je poznato, ima veoma važno mjesto u okviru svetog bogoslužja; a u bogoslužju se stječu u jedno vrhunac mudrosti i vrh religioznosti, te je ono, prema tome, prvotna zadaća Naroda Božjega." Istu koncilsku nit slijede pape nakon smrti Pavla VI. Papa Ivan Pavao I. u svoja samo 33 dana papinstva nije ni mogao učiniti više, jer ga je nenadano zatekla sestra smrt. Papa Ivan Pavao II. nastavlja provedbom koncilskih dekreta. Vizija pape Ivana Pavla II. snažno je obilježena marijanskim pečatom, marijanskim oznakama. U svome papinskom grbu ističe se plava boja s križem i velikim slovom "M": "Totus tuus", "Sav Tvoj"! Marijansku misao pape Ivana Pavla II. promatramo u cjelokupnosti njegove čvrsto zasnovane i proživljene vizije u kojoj posve istaknuto i jedinstveno mjesto zauzimalje Krist Isus, Gospodin i Gospodar Crkve. Papa u Mariji vjeruje i doživljava, propovijeda i naučava misterij Krista i Crkve, što se odražava u njegovim izrazito marijanskim enciklikama: "Redemptoris Mater", "Otkupiteljeva Majka" 1987; "Rosarium Virginis Mariae", "Krunica Djevice Marije" 2003; "Ecclesia de Eucharistia", "Crkva o Euharistiji" 2003. I u drugim svojim enciklikama papa Ivan Pavao II. govori ili pak samo dodiruje koncilsko naučavanje o štovanju Isusove Majke presvete Bogorodice Marije. Papa Benedikt XVI. nastavlja također u marijanskom duhu svoj pontifikat slijedeći svoje predčasnike pape, jednom zanimljivom izjavom, koju je otprilike ovako izrekao: Neću pisati enciklike. Upućujem vas na proučavanje koncilskih dokumenata i već postojećih enciklika mojih predčasnika. Papa želi da prijeđeni put nakon 40 godina koncilске obnove još dublje zaživi u svijesti svakog kršćanskog vjernika i u njegovoj vjerničkoj praksi. Mi ćemo nastojati u narednim brojevima našega *Zvonika* proučavati koncilski nauk, VIII. poglavlja konstitucije o Crkvi (LG): Blažena Marija Djevica Bogorodica u Otajstvu Krista i Crkve.

Josip se očituje braći

Judino je pripovijedanje prouzrokovalo bujicu osjećaja kod Josipa. Svega se sjećao! Sjetio se svojeg lijepog djetinjstva, sjećao se ljubavi njegove majke i oca Jakova. Ljubav je očeva navukla na njega ljubomoru njegove braće. Prozvali su ga sanjarom radi njegovih predviđanja, konačno ga i zamrzili te htjeli ubiti. Ipak, prodali su ga u roblje. Koliko je vremena odonda prošlo? Što je i on sve pretrpio u Egiptu ali i kako je prepoznavao ljubav i brigu Božju! Nije li Bog njihovo zlo preokrenuo u dobro i tako im spasio život. Koliki su u Kanaanu umirali od gladi dok je za njih Božja providnost pripravila stol. Nije više mogao izdržati! Osjećaji su se prelili. Jedva je još uspio izdati naredbu: "Neka svi odstupe!"

Ostao je sam s braćom. Sada su sve kočnice popustile. Više se nije mogao a niti trebao svladavati. Briznuo je u glasan plač. Ridao je tako glasno da su ga čuli i Egipćani. Kad je uspio doći do riječi očitovao im se: "Ja sam Josip!"

Svi su zapanjeni. Ne mogu doći do riječi. Silan ih je strah obuzeo. Ovaj moćni čovjek jednak faraonu je njihov brat kojeg su oni prodali u roblje. Što drugo mogu očekivati nego li strašnu osvetu. Taj strah od osвете brata živjet će u njima još i nakon očeve smrti (usp. Post 50,15) što pokazuje duboku svijest o zlu i nepravdi koju su učinili prema svojem bratu Jasipu.

Josip vidi u njihovim očima taj strah pa ih potiče i ohrabruje: "Primaknite se k meni! Ja sam Josip, vaš brat, onaj koga ste prodali u Egipat!"

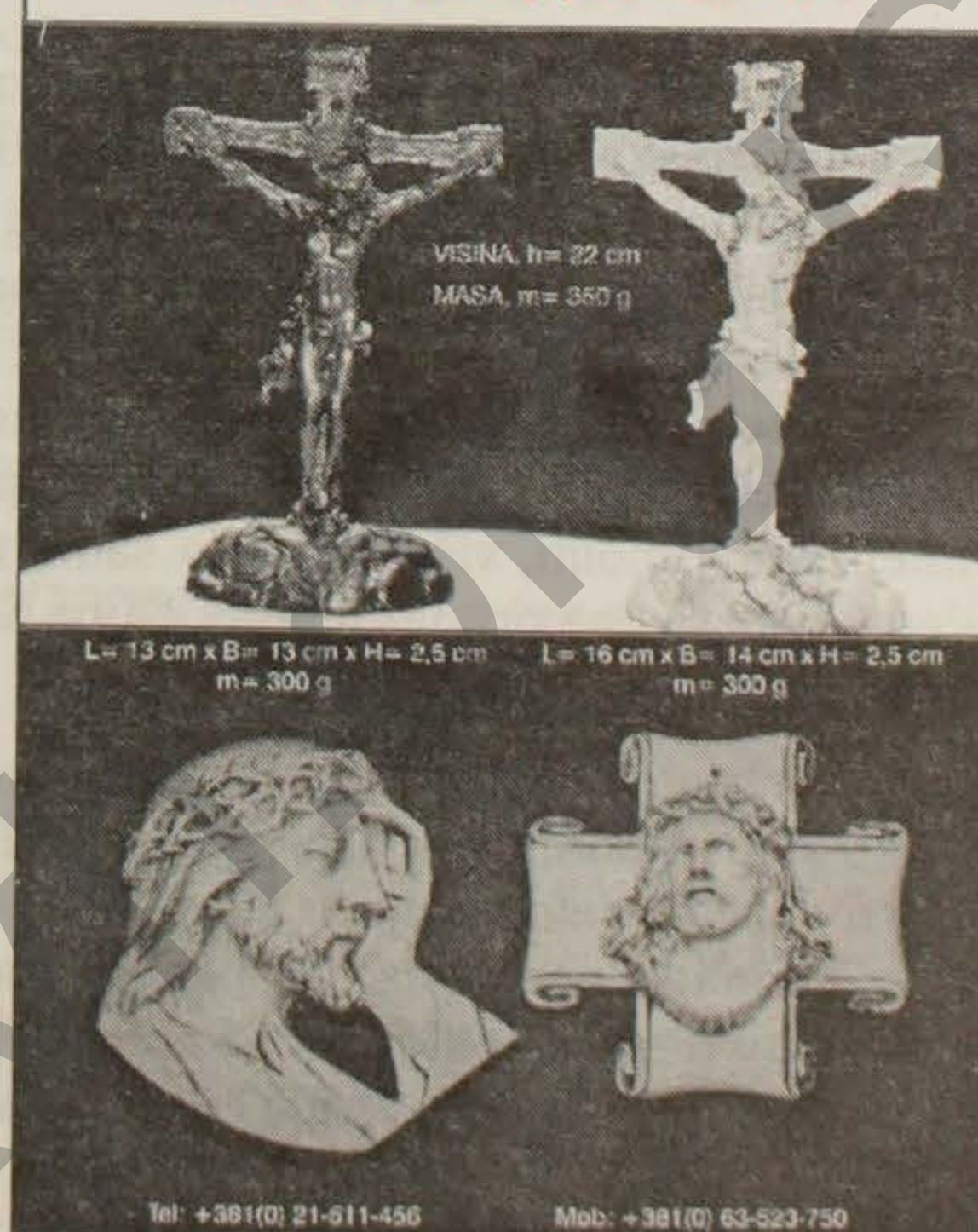
(U sljedećem broju: Obitelj ponovno zajedno)

PONUĐA ZA USKRS, PRVU PRIČEST I KRIZMU

-)0(-)0(-)0(-)0(-)0(-)0(-)0(-)

Porudžbe na tel: +381 (0) 21 511-456

ili Mob: +381 (0)63 523-750

Piše: dr. Tadej Vojnović, OFM

Kušnja i očitovanje

Prava obiteljska idila. Sva su braća napokon zajedno. Nedostaje još jedino otac. Braća još ne znaju da je gospodar Egipta njihov brat Josip. Čude se tako velikoj počasti: njih, siromašne Kanaance koji su došli kupiti žito kako bi preživjeli, ugošćuje za svojim stolom ovako moćan čovjek. Imaju i posebnu čast jer gospodar "naređivaše da jela ispred njega nose njima" što je znak osobite počasti. Po svemu izgleda da će se ova idila lijepo završiti i da će se braća sretno vratiti svome ocu s punim vrećama žita. Ali...

Josipov pehar

Kao i prošli puta i sada je Josip naredio svome upravitelju da napuni vreće svoje braće koliko mogu ponijeti i da na vrh svake vreće stavi njihov novac. Ali, smislio je još nešto. Zapovijedio je upravitelju da u vreću najmlađeg brata Benjamina stavi njegov srebrni pehar. Za sve to vrijeme braća se goste ništa ne sluteći. Ručak je trajao do večeri. Zadovoljni su pošli na spavanje jer je ujutro valjalo rano ustati i krenuti na daleki put iz Egipta u Kanaan.

Nisu daleko odmakli. Upravo su napuštali grad kad ih dostigne potjera koju je Josip poslao za njima. Vodi je njegov upravitelj koji ima točne upute svojega gospodara što im treba reći. Optužba je teška. Proglašeni su kradljivcima koji su se pokazali nezahvalnima za sve dobro koje im je iskazao gospodar Egipta. Optužba je teška jer su ukrali njegov pehar, njegovo intimno vlasništvo iz kojega samo on pije i proriče sudbinu.

Ovdje moramo dati tumačenje. Kao što se kod nas gata iz šalice kave, tako je u Egiptu, a i na čitavom Istoku, bio običaj da se to čini iz pehara. Kako? Bilo je više načina. Neki su to činili osluškajući zvuk koji stvara voda ili vino dok se sipa u pehar a drugi su običavali kapnuti par kapi ulja na dno pehara pa iz oblika koji će oblikovati ulje odgonetavati budućnost. U Izraelu je takvo gatanje bilo zabranjeno i smatralo se grijehom protiv Boga. "Neka se kod tebe ne nađe nitko tko ... bi se bavio gatanjem, (isti hebr. izraz *nachaš* kao i u gornjem pripovijedanju!) čaranjem, vraćanjem i čarobnjaštvom" (usp. Pnz 18,10).

Vratimo se prestravljenoj braći. Do te mjere osjećaju svoju nevinost da su spremni na smrt predati onoga kod koga

bi se našao gospodarev pehar a oni sami postati njegovi robovi. Spuštaju se vreće s magaradi. Upravitelj je počeo s pretraživanjem i to od najstarijega. Kako se kod kojega nije ništa pronašlo, bivali su sve zadovoljniji što se više približavao najmlađem, Benjaminu. Ali, jao! Upravo kod njega našao se je pehar! Užasno! Od žalosti su razderali haljine. Svi se moraju vratiti u grad. Treba sada stupiti pred Josipa. On ih već čeka.

Pali su nice pred njim, licem na zemlju. Što da kažu? Josip im za pehar predbacuje najviše zbog toga što mu služi za proricanje: "Zar ne znate da se čovjek kao što sam ja bavi proricanjem?" To nekako spada na njegov položaj budući da mu je povjereno dobro drugih i mora ih ispravno voditi. To može samo otkrivajući budućnost.

Juda - glasnogovornik

Ostaju bez riječi. Činjenica je činjenica. Bog tako hoće, premda ne prepoznaju svoju krivicu. Možda je to kazna za nešto drugo. Juda govori u ime sviju. Protiv činjenica nema dokaza. Juda je spreman da svi postanu Josipovi robovi. No Josip želi samo Benjamina, ta kod njega se našao pehar! Ostali mogu mirno poći kući svome ocu. Kakva kušnja! Pojaviti se pred ocem bez Benjamina? Nemoguće! Juda mora posebno intervenirati. On se "primače" Josipu što je znak ozbiljnosti i težine situacije. Svoj govor Josipu započinje iskazivanjem priznanja: "Ti si ravan faraonu!" Slijedi sada Judino obraćanje Josipu u kojem on sažima događaje iz Post 37. Sve je iskreno rekao ali je jedno prešutio: činjenicu da su on i njegova braća prodali svojega brata Josipa kao roba Jišmaelcima, trgovcima koji su putovali u Egipat. Juda posebno ističe odnos staroga oca i brata Benjamina, budući da je on jedini sin Jakovljeve žene Rahele koju je toliko ljubio i za koju je tolike godine radio kod svojega ujaka Labana. Osim toga, njegova ljubljena Rahela umrla je upravo u porodu rađajući Benjamina (Još i danas se časti Rahelin grob nedaleko od Betlehema!). Stoga je nedolazak najmlađeg Benjamina jednak očevoj smrti, to će "njegovu sijedu glavu strovaliti dolje u Šeol" (mjesto u podzemlju gdje su po vjerovanju Izraelaca počivali mrtvi!).

Uređuje:
Katarina
Čeliković

RAZMIŠLJANJE ZA
VELIKU I MALU DJECU

KAKAV JE MOJ
KRIŽ?

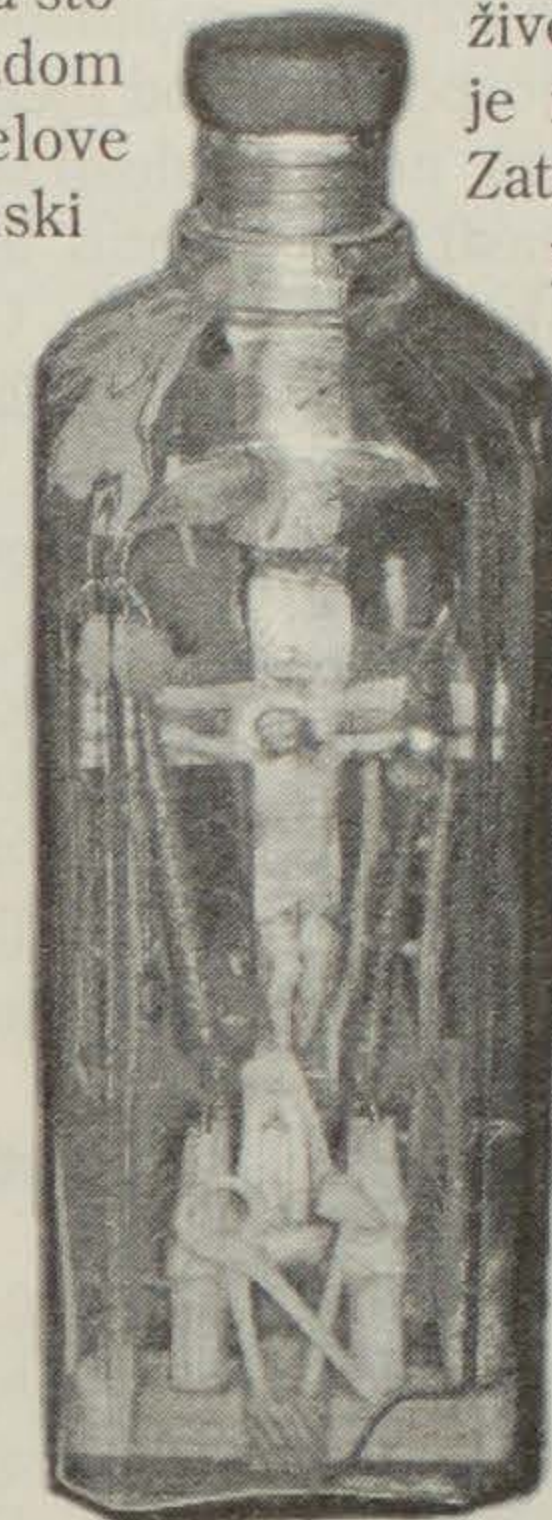
U našoj kući ima puno križeva. U svakoj sobi nađe ih se po nekoliko. Čak sam primijetila da jako volim "skupljati" različite križeve - od različitog materijala, u nekim posebnim tehnikama rađene, u neobičnim bojama... Imam jedan mesin-gani, težak, lijepo oblikovan s pravilnim linijama. Privlači me njegova jedno-stavnost, masivnost i stabilnost. Često ga gledam.

Jedan križ je drven, a na njemu Isusova glava od aluminijske i na svakom kraku po jedna rimska crkva. Čini mi se da se u njemu spojila cijela Crkva. Volim ga doticati ne samo pogledom već i nježnim dodirima ruke. Posebno mi je drag križ koji mi je moja prijateljica, s. Silvana donijela iz Svete Zemlje. On je oslikan i na njemu je Presveto Trojstvo. Kao da je u njemu sva moja vjera u Boga i ljude. On se nalazi na počasnom mjestu na zidu dnevne sobe. Kad bih se morala odlučiti koji bih ponijela sa sobom zauvijek, bio bi to križ koji je moj pokojni otac Josip majstorski stavio u malu staklenu bocu. Uz križ su postavljeni i svi drugi elementi križnoga puta. Tu su kliješta, čekić,

čavli, bič, koplje, spužva, ljestve, slika majke Marije, svijeće, borovi... U ovoj svetoj boci gledam vjeru mog oca stolara, čije su grube i često radom izranjene ruke tako sitne dijelove križnoga puta stavljale kroz uski otvor na dno boce.

Puno tih križeva okružuje me svakodnevno. Mnogo ih je više od nabrojanih. Koji je od njih MOJ? Na ovo pitanje svi različito odgovaramo. Djeca shvaćaju jednostavno i odmah izabiru svoj križ i bude im baš dobar. Veliki ljudi - odrasli - odmah počnu razmišljati o PRAVIM životnim križevima i nevoljama, problemima koji su njihovi križevi. Znam da nije u životu lako. Ni djeci u obitelji - jer nisu pravilno shvaćeni; ni u školi - često je teško i nepravedno; ni roditeljima na poslu - koliko ih samo problema prati; ni bolest nas ne mimoilazi...

A Isusov križ? Nekako mi se čini prevelik, grub, pretežak i nedoličan jer je stavljen na leđa BOGU! A on se ni ne žali!

Pušta ljude da ga izdaju, da mu se rugaju, podnosi ružne riječi, udarce, bol... Kao da zna nešto što ljudi ne znaju... Kad Isus stigne na kraj puta boli, vojnici stavljaju križ u zemlju i križ postaje najstabilnije ljestve za nebo!

Eto, zbog ovog, Isusovog križa, ja u dva prekrizena drva vidim svoju ŽIVOTNU SIGURNOST. Sve prihvaćam što mi Bog daje. Ono što se drugima čini kao "križ" i teškoća, meni daje smisao u životu. Naravno da to nije lako, ali je moguće vjerovati i tako činiti. Zato me križevi koji me okružuju podsjećaju da ima različitih križeva ali da je moj, samo moj križ onaj PRAVI. Jer dolazi od Boga.

Nađite i vi svoj križ i često ga dodirnite, dajte mu do znanja da znate otkuda spasenje i kojim ćemo ljestvama prema vječnosti. Križ životni nosimo, a one križeve koji su nam simbol vjere možemo častiti i stavljati na vidno mjesto kako bi nama i onima koji su s nama bili ZNAK da je Isus ŽIV i da je svojom mukom pobijedio ljudsku zloću i smrt.

Oprostite ako je ovo malo teško razumjeti, dolazi vrijeme u životu kada nam sve bude jasno. Korizma je takvo vrijeme.

Vaša Zvončica

KRIZMANICI ŽUPE SV.
ROKA U SUBOTICI RAZMIŠLJAJU O

K O R I Z M I

Nalazimo se u prvom tjednu korizmenog vremena. Korizma predstavlja pripremu za Isusovo uskrsnuće. Ona traje 40 dana a u tih 40 dana mi se trebamo pripremiti za Isusovu pobjedu nad smrću. U korizmi trebamo biti bolji, odreći se nekih ovozemaljskih stvari i trebamo manje gledati TV, manje slušati glazbu i manje jesti slatkiše. Ako sve to budemo radili, čistije duše ćemo dočekati Uskrs. Isus je 40 dana molio u pustinji a tako i mi moramo intenzivnije moliti, više nego do sada, napose mi krizmanici koji ćemo ove godine primiti puninu Duha Svetoga.

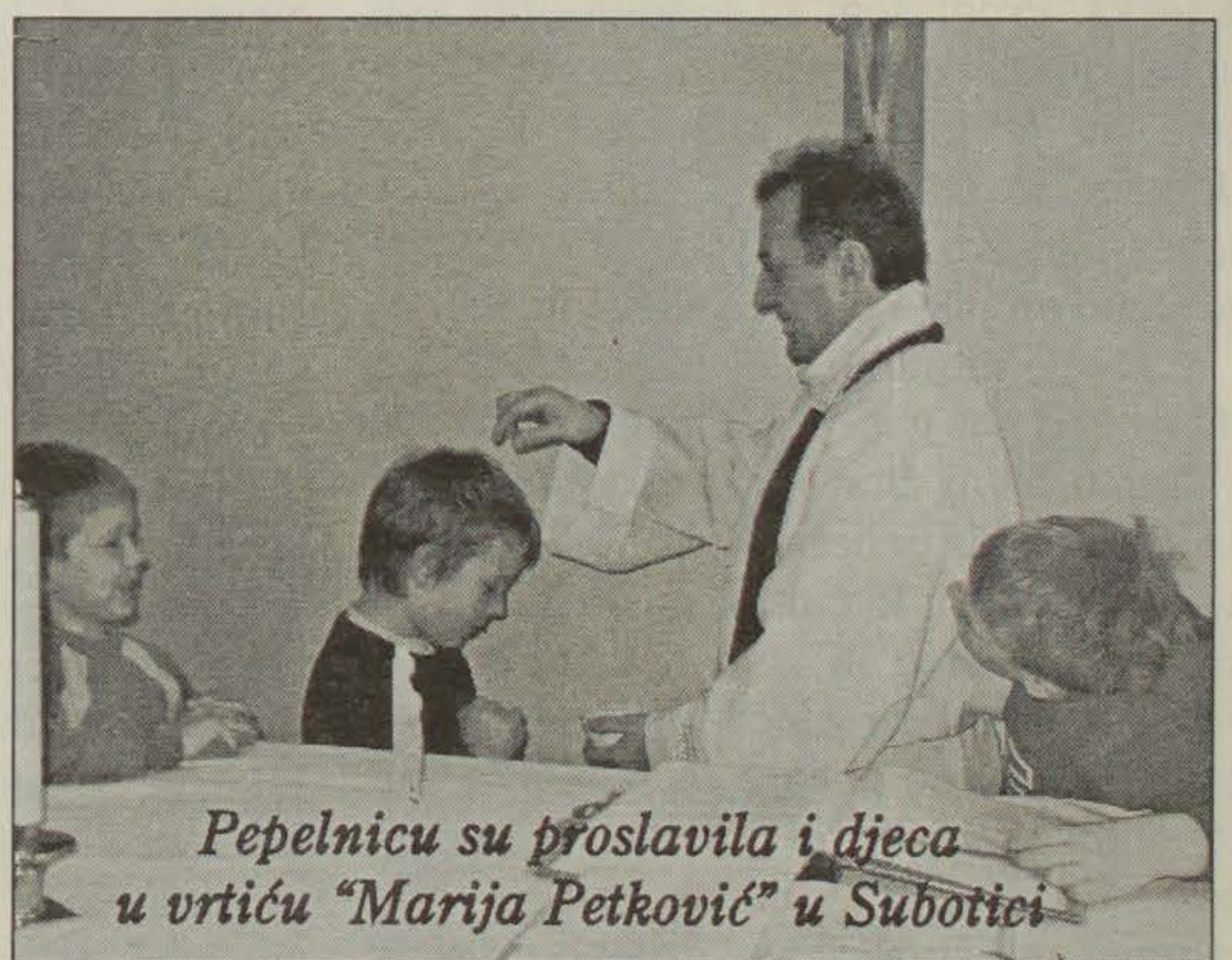
Sandra Dimitrijević

Korizma je vrijeme posta, pripreme za Uskrs, najveći kršćanski blagdan. To je blagdan Isusovog slavnog uskrsnuća, žrtve koju je podnio za naše spasenje. Prvi dan korizme je Pepelnica. Tada svećenik blagoslivlja pepeo na misi i stavlja ga vjernicima na čelo uz riječi: Obratite se i vjerujte evanđelju!

Time nas poziva na obraćenje i vraćanje pravim duhovnim vrijednostima. To nam je upozorenje da materijalne vrijednosti nisu pravo mjerilo sreće i uspjeha u životu. Korizma traje do Večere Gospodnje - Velikog četvrtka.

Korizma je vrijeme kada češće odlazimo u crkvu, molimo se i ispovijedamo.

Maja Kulić

Pepelnicu su proslavila i djeca u vrtiću "Marija Petković" u Subotici

KORIZMA U VRTIČU "MARIJA PETKOVIĆ" U SUBOTICI

JACU ODREČI
SLATISKA
JACU ODREČI
SMOKIA

Matija

I ONI
SE
ODRIČU
...

JACU SE ODREČI
KOMPJUTERA
KOMP

Krunoslav

PREDSTAVLJAMO MLADE TALENTE

Katarina Evetović je dvanaestogodišnjakinja iz Subotice, učenica petog razreda OŠ "Matko Vuković", a pohađa i treći razred niže Muzičke škole u Subotici. Svira violončelo u klasi profesorice Žužane Sebenji. Osim što je odlična učenica, ona je vrlo aktivna i ustrajna u onome što radi. A dobro, jako dobro svira violončelo. Zato smo je i poželjeli predstaviti i ovdje, u Zvoniku.

* Tvoja obitelj...

- Živim s roditeljima Svetlanom i Nikolom i bratom Mariom koji ima 5 godina.

* Kada si počela svirati violončelo?

- Sa sviranjem violončela sam počela, točno se sjećam datuma, 11. travnja 2002. godine, u prvom razredu, odnosno prvom pripremnom razredu Muzičke škole. Najprije sam htjela svirati flautu, a onda nam je jednog dana profesorica na sat solfeđa dovela učenicu koja je svirala violončelo i pri-

redile su nam mali koncert. Dozvolili su nam da probamo i meni se to jako svidjelo.

* Kakve si uspjehe postigla?

- Najsretnija sam kada doživim dobre rezultate. Već nakon dvije godine sviranja, 2004. sam osvojila prvu nagradu na festivalu gudača u Subotici i Sr. Mitrovici, a 2005. godine sam osvojila prve nagrade u Nišu, Subotici i opet u Sremskoj Mitrovici. Osim toga svirala sam u Kiškunhalašu u Mađarskoj, kad smo bili u posjetu bratskoj Muzičkoj školi, zatim kao gost koncerta u Kanjiži i u Beogradu.

* Ostane li vremena za igru, druženje, crkvu, vjeronauk?

- Kad se spremam za natjecanja vrlo malo, ali nađe se ipak malo vremena za druženje. U crkvu idem svake nedjelje redovito s mamom i tatom i bratom, u školi idem na školski vjeronauk i na hrvatski jezik, a na župni vjeronauk zbog Muzičke škole idem samo u svakom drugom kvartalu, ali u našoj župi svake srijede ima vjeronauk...

Ovoj vrijednoj i talentiranoj violončelistici Katarini Bog je dao puno talenata, što je ona znala iskoristiti. I mi joj želimo puno uspjeha i da je Božji blagoslov prati u svemu što radi.

K. Čeliković

Ne zaboravite na položnost
KRIŽNOGA PUTA!

Učinite nešto za druge, za svoje bližnje!

Skušeno se ispovjedite...

NAGRAĐENI
U NAGRADNOJ IGRI

Lijep je broj vaših odgovora stigao i evo tko je ovoga puta imao sreće.

Nagrađeni su:

1. Lazarela Rudić, Br. Jedinstva 33, 24206 Bikovo - FOTOAPARAT
2. Mihajlo Hucki, Jovana Rajića 35, 21240 Titel - pretplata na ZVONIK
3. Emilija Čavar, M. Obilića 41, 25260 Apatin - KRIŽ
4. Nataša Mikulinac, Veles Petra 21, 22406 Irig - knjiga "Ždribac zlatne grive"
5. Martina Vojnić Tunić, Lovre Bračuljevića 49/11, 24000 Subotica - knjiga "Pastirica i ruže"
6. s. Tarzicija Ivasyk, Ul. Bude Tomovića 11, Vrbas - pretplata na ZVONIK
7. Darko Periškić, Oslobođenja 87, 25272 Bački Monoštor - film o Božiću

NOVO NAGRADNO PITANJE

Pošaljite što prije svoje odgovore na adresu: Uredništvo Zvonika, Beogradski put 52, 24000 Subotica, a najkasnije do 7. 04. 2006. godine.

KUPON ZVONIKA br. 3/2006 (137)

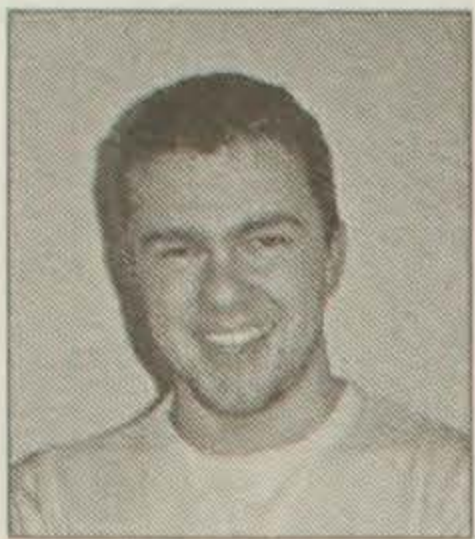
Pitanje: Koji je apostol izdao Isusa?

Odgovor: _____

Ima i prezime: _____

Adresa: _____

Uredio: Petar

Đavolska krađa vremena

Na generalnoj skupštini ujedinjenih đavola u uvodnom nastupu generalni tajnik govorio je sudionicima skupštine ovo: Nemamo šanse odvratiti kršćane da idu u crkvu. Ne možemo ih odvratiti ni od toga da čitaju Bibliju i preko nje spoznaju istinu. Ali ih možemo spriječiti da razvijaju osobni odnos prema Isusu, odnos pun ljubavi, i da se mole. Ako bi im uspjelo stvoriti ovaj odnos prema njemu, naša bi moć nad njima bila skršena. Dok oni mole, mi smo u opasnosti. Dakle, pustite ih neka idu u crkvu. Neka žive u svome stilu, ali kradite im vrijeme tako da ne mogu izgraditi ovaj odnos ljubavi prema Isusu Kristu i ni po koju cijenu - moliti! To je moj nalog vama, anđela podzemlja. Spriječite ih!

- Kako to izvesti?, upitali su đavoli.

- Ovako: zaposlite ih stalno s mnoštvom trica i kučina i sporednih stvari u svakodnevnom životu i izmišljajte uvijek nešto novo da ovladate njihovim mislima, kazao je generalni tajnik.

- Navedite ih na to da što više izdaju, što više troše i rasipaju, uzimaju i posuđuju. Nagovorite žene da se svim silama koncentriraju na svoje zanimanje i sate i sate provode na radnome mjestu. A njihove muževe uvjerite u to da svakoga tjedna moraju raditi po šest ili, još bolje, po sedam dana, a svakoga dana po 10 do 12 sati. Samo tako će moći sebi priuštiti svoj besmisleni stil života.

- Ne dopustite im da vrijeme provode sa svojom djecom i da za njih mole. Kada im se obitelji konačno raspadnu, domovi im neće više pružati zaštitu. Napunite im glave tako da ne budu više u stanju čuti tihi glas Duha Svetoga. Navedite ih na to da stalno imaju uključen kasetofon, CD ili radio za vrijeme vožnje. Pobrinite se za to da u njihovoj blizini bez stanke radi televizor, CD-player i kompjutor. I dobro pazite na to da se ni u jednoj radnji, ni u jednom restoranu na svijetu ni danju ni noću ne bi čula lijepa i skladna glazba. Naprotiv, bombardirajte svijet što bučnijom glazbom i dernjavom. To će polako zatrovati njihove misli i razoriti jedinstvo i povezanost s kraljevstvom Božjim i s Kristom.

- Za vrijeme doručka stolove im preplavite novinama i časopisima. 24 sata na dan punite im glave najnovijim vijestima. Prekrijte ulice natpisima i plakatima za bilo kakve proizvode i uvjeravajte ih kako oni bez ovih neće biti sretni. Natrpajte im poštanske sandučice reklamama, ponudama s besplatnim produktima i uslugama koje izazivaju lažne nade. U časopisima i na naslovnim stranicama objavljujte lijepe i privlačne modele tako da muševci povjeruju u to da je vanjska ljepota odlučujuća i da im se vlastite žene ne učine više privlačnim. I to će pripomoći što bržem

Tribina mladih
19. 03. u 19 sati
tema: "Dodi i oduševi se"
predavač: grupa mladih

MISA MLADIH
7. 04. u 20 sati
u Franjevačkoj crkvi
s nakanom:
"Umnoži nam vjeru"

BDIJENJE MLADIH
u sjemeništu "Paulinum"
8. 04. u 19 sati

razaranju obitelji.

- Ne dajte im ni na odmoru mirovati. Potrudite se da u mislima budu stalno odsutni i da ih tako zaposlite da se iscrpljeni i puni nemira vrata na posao. Gledajte da se šetnjama i hodanjem ne raduju prirodi i nipošto da se dive Božjem stvorenju. Umjesto toga pošaljite ih u zabavne parkove, diskoteke, na sportske priredbe, koncerte i u kina. Neka vam cilj bude: ljude zaposliti, zaposliti i, velim još jednom - zaposliti! Samo da ne nađu vremena postavljati pitanja o smislu života i provoditi vrijeme s Bogom!

- A kad se sastanu s drugim kršćanima, ne dopustite da razgovaraju o Bogu nego im razgovore ispunite tračem i bezvezarijama, tako da se rastanu s lošom viješću i lošim osjećajima. Opet naglašavam: ne dajte im vremena za molitvu, vremena da hvale i slave Boga. Te slavopojke moje uši ne mogu slušati, one me tjeraju do ludila!

- Ne popuštajte u vašim nastojanjima. Kršćani moraju biti zaposleni preko glave tako da nemaju vremena za širenje Radosne vijesti i za pridobivanje duša za Boga. I za ovaj tobožnji nedostatak vremena nađite im toliko solidarnih isprika da i ne dođu više na pomisao Boga moliti za snagu. Uskoro će živjeti iz vlastite snage, a svoje zdravlje, obitelj i Boga žrtvovat će u sigurnosti, radi ugleda pred svijetom i debele plaće. To će funkcionirati.

Plenum je bio završen, sve je teklo kao po planu. Đavoli su se revno dali na posao da izvrše nalog: da posvuda na svijetu kršćane zaposle još više nego što su to bili do sada, da im natovare nova bremena i da ih jure, jure...

Nepoznati autor

TRIBINA MLADIH

Ispovijed: zastarjela ili potrebna

Treće nedjelje u veljači održana je još jedna tribina mladih na kojoj je vlč. Róbert Utcai progovorio o ispovijedi, je li ona zastarjela ili potrebna.

Tribinu smo započeli čitanjem odlomka iz Svetoga pisma o slijepcu kojeg je Isusov dodir ozdravio. Predavač je na početku istaknuo da je ispovijed ogroman dar od Boga koji mi možemo primiti, ali isto tako i odbiti. Ako ga primimo, Bog nam vraća mir i radost duše. Dao nam je i savjete za dobru i kvalitetnu ispovijed. Nju u biti započinjemo kada razmišljamo što nam se dogodilo od prethodne ispovijedi. Važna je duboka priprema u tišini jer se može dogoditi da nešto zaboravimo. Da ne bismo nešto propustili, možemo zapisati svoje grijehе na papir, ali najbolje u šiframa, da

drugi ne bi mogli čitati ☺ Na temelju toga možemo vidjeti kako napredujemo u duhovnom životu. Nakon ispovijedi taj papir možemo baciti i to može biti simbolika: odbacujemo grijehе i nastojimo se popraviti. Bog nam daje novi, čist papir i od nas zavisi hoće li on ostati takav ili ćemo ga ispisati grijesima. Ne smijemo dozvoliti da nam se u duši skupi "prašina" i zato je važna česta ispovijed, makar nam grijesi bili isti, jer Bog uvijek iznova oprašta.

Koliko često ići na ispovijed?

Odgovor: kada osjetimo potrebu da olakšamo teret na duši. Ne znamo kad ćemo umrijeti pa zato uvijek moramo biti u milosti. Crkva propisuje ispovijed jednom godišnje. Na ispovijed treba ići zbog ljepote i draži oprostaja i zbog susreta s Bogom dobrim i nježnim. Nakon nje osjećaš olakšanje i blaženstvo. Moramo se truditi ispraviti neke stvari u životu i postati sveti. Korak po korak i sigurno će se osjetiti poboljšanje. Svećenicima je dužnost približiti nam sakrament ispovijedi, ali to možemo činiti i mi vjernici tako što ćemo iskustva i doživljaje podijeliti s drugima i potaknuti ih do o tome razmišljaju. U ispovijedi ne treba spominjati tuđe grijehе, jer to onda više nije tvoja osobna ispovijed.

Predavač je nakraju naglasio da se ispovijedamo Bogu a ne svećeniku te da je on samo posrednik. U ispovijedi moramo vjerovati Bogu, svećeniku i sebi. Moramo iskreno priznati svoje grijehе i iskreno se pokajati jer je to bit ispovijedi. Predavanje je bilo vrlo zanimljivo i predavač nam je pomogao da mnogo ozbiljnije shvatimo sakrament ispovijedi.

Marijana Beneš

Bori se, istrpi, kao što je on trpio!

Osjećaš bol, patnju?!

Srce ti je ranjeno?!

Sjeti se Krista na križu,
njegovih krvavih suza, rana.

Zašto je On toliko patio, mučio, žrtvovao se?!

Da, upravo zbog mene, tebe, svih nas!

Njegova patnja je bila toliko velika....

Pa zašto onda da se predaš, da kloneš?!

Bori se, istrpi, kao što je On trpio!

Ti to možeš!

Sjeti se da je to tek mrvica boli,
Isusove boli!

Svoj nemir, bol, tugu,
zakopaj u sebi.

Tamo negdje duboko ostavi.

Nek odatle počne cvjetati radost, sreća!

Jer, On se za to borio,

zlo je pobijedio,

za nas!!!

Sanela Stantić

PREDATI DAN

Svjesno dan predati kao što se odijelo odlaže.

Moći predati dan bez zahtjeva i na sljedeći čekati kao što prosjak očekuje koricu kruha.

U tišini osjećati pomicanje njegova duha, pustiti da nas vodi njegovo lice, u njegovim očima naći milost.

U nadi moći spavati, u snagu kvasca u polju vjerovati, koje u nevidljivoj žetvi pripravlja žetvu.

Martin Gutl

(Preveo i uredio Don Ivica Matulić)

Što bi se dogodilo poznatim povijesnim i mitskim ličnostima da žive u naše doba:

- * Aladin bi pokušao protrljati žarulju i ubila bi ga struja.
- * Milošu Obiliću bi se sudilo u Hagu zbog kršenja običaja i pravila rata te za međunarodni terorizam.
- * Sveti Juraj bi se našao na meti društava za zaštitu životinja i vjerojatno bi bio dekanoniziran.
- * Filipu Višnjiću i Homeru bi se sudilo zbog kleveta i širenja lažnih vijesti.
- * Mojsije bi bio optužen za izazivanje opće opasnosti i remećenja prirodnog okoliša zbog epizode s razdvajanjem mora.
- * Cezar bi bio zbačen s vlasti zbog neodgovorne politike na Rubikonu i osuđen zbog nezakonite kocke.
- * Odisej bi se, vrativši kući, suočio s brakorazvodnom parnicom kao odštetom za neredovno ispunjavanje bračnih dužnosti i prijevaru.
- * Kraljević Marko bi dobio trajnu zabranu za jahanje zbog pijanstva, kao i tužbu zbog navođenja životinja na alkoholizam i uništavanje putne infrastrukture.
- * Edip bi pronašao dobrog psihoanalitičara i izbjegao krvavi incest.
- * Orfej bi se drogirao i izdavao albume za "Croatia records".
- * Kaligula bi bio predsjednik općine.
- * Nostradamus bi imao agenciju za proricanje i plaćeni termin na TV Pink-u.
- * Tesla bi i dalje bio ispred svog vremena.

Svjetlo riječi, veljača 2005.

ZAŠTO ŽIVIM? TKO JE ZA MENE ISUS KRIST?

U vjeronaučnoj dvorani župe sv. Roka u Subotici u subotu, 18. veljače održana je duhovna obnova na kojoj se okupilo tridesetak sudionika.

Voditelj duhovne obnove bio je mladi župnik iz Bačkog Monoštora, vlč. Goran Vilov. On je unio duh vedrine među nas, što je kasnije bilo posebno vidljivo u radu.

Svaka je obnova lijepa ako ima i pjesme, za što su se ovoga puta pobrinuli mladi uz pratnju gitare. S nama je bila i s. Silvana, a kasnije se pridružio i uvijek raspoložen župnik Andrija.

Što je pravi smisao života? Tko je za nas Isus Krist i zašto je došao među nas? Postavljamo li i mi sebi ova pitanja? Vjerujemo da svaki čovjek jednom mora odgovoriti na ova pitanja a naš nam je voditelj to i na vrlo zanimljiv način demonstrirao na konkretnim primjerima.

Vlč. Goran nam je skrenuo pažnju na cilj duhovne vježbe. Važno je danas, kada živimo u svijetu brzog tempa koje u ljudima potiče napetost i stvara dodatne grijeha, pronaći sebe i dovoljno vremena za svoj odnos prema Stvoritelju. Većina nas ne uspijeva u toj životnoj trci pronaći vrijeme za svoju dušu koja je često u napastima i pred raznim đavolskim ponudama. Potrebno je voditi redovitu higijenu duše kako ne bismo poklekli pred napastima.

Zašto je Isus došao na zemlju, među nas? Evo nekih naslova koji nam mogu odgovoriti na to pitanje, a pokušajmo ih skupa promisliti.

Isus je došao

- * Uprisutnići vertikalnu u našu horizontalu
- * Pokazati nam Oca
- * Otkriti nam nas same
- * Da ga susretnem
- * Bio i ostao čovjekom
- * Da nađe "izgubljeno"
- * Kao novi Mojsije
- * Da nas oslobodi : OD i ZA
- * Da me upozna s istinom koja se zove "JA"
- * Da liječi
- * Da nas oslobodi od grijeha
- * Da uspostavi svoje Kraljevstvo
- * Da nas uvede u Zlatno pravilo života
- * I govorio je u prispodobama i parabolama
- * I činio čudesa
- * Da nas pozove na "magis"
- * Da nas nauči moliti
- * Da nas ohrabri
- * Da nam pokaže kako nam je živjeti
- * Da učini naše - moje srce po svome srcu
- * Da mi pokaže da sam voljeno biće
- * Da učim živjeti blizinu
- * Da me nauči reći i živjeti fajnu formulu života: molitva + rad + odmor
- * Da me uvede u ljubav - *ad amorem*

Dakle, došao je s vrlo jasnim ciljem: da ispunji volju Očevu, za naše spasenje i sreću.

Prema ovim odgovorima odvijao se i rad u grupama. Slijedio je vrhunac obnove u sv. euharistiji. Čak je i ručak bio u divnom ozračju koje smo prenijeli iz rada u grupama. Svi smo se uhvatili za ruke u molitvi *Oče naš*.

Isus je živ!

Što se radilo u grupama čuli smo u izvješćima a moglo bi se prenijeti ovako.

Prva je grupa odgovorila na pitanja: Gdje pronalazim Isusa u ovome svijetu; Kako znam da me Isus voli i Što po nama može učiniti?

Isus može biti prikazan kao kip ili ikona (sveta slika) u crkvi ili kući. Njega susrećemo na prijelazu ulice, u prirodi, suncu, pticama, u ljudima, u samoći, počivanju, u različitim tekstovima, napr. u pjesama... Konkretno, on je uvijek uz nas, i kad nam je najteže, jer je iskren prijatelj. Moj me Isus voli a to znam jer živim, dišem, imam divne prijatelje, idem na misu, molim, zdrav sam... Mogu čuti "dobro", vidjeti "dobro", osjetiti "dobro", mogu hodati. Smrt je učinio novim početkom, svaku mi molitvu usliši na poseban način.

On može ozdraviti, spasiti život. Može učiniti i neke "sitnice": nasmijati, oraspoločiti drugoga, pomoći u nevolji, priteći u pomoć, utješiti, usmjeriti na pravi put.

Zaključak: mi volimo Isusa i on nas više nego što možemo zamisliti. On je Istina koju trebamo upoznati, a preko nas i drugi ljudi.

Kakav je Isus

Druga je grupa imala pitanja: Kako znam da je Isus živ; Kako izgleda Isus i Koliko Isus voli čovjeka.

Dokazi da Isus i nakon smrti živi nalaze se u Svetom pismu, a to i danas svjedoče svećenici na sv. misi lomeći njegovo Tijelo u euharistiji. To je zadatak i svih kršćana, da svjedoče svojim životom i djelima - da je Isus živ i prisutan među nama.

Lice mu je sjajno poput anđela, bijela mu je haljina. On može imati i lik obična čovjeka, siromaha ili bogataša, svakoga tko treba našu pomoć.

Isus je iz ljubavi prema čovjeku raspet na križ i većeg dokaza koliko nas voli od ovog nema. Njegovu ljubav možemo svakodnevno iskusiti u krugu obitelji, prijatelja, u školi i na poslu, u crkvi - a jedino što od nas traži je iskreno pokajanje za grijeha.

Saznali smo i to da Isus nije neki daleki i strogi Bog već da je bio veseo čovjek, od krvi i mesa, s ljudskim osjećajima, ali ne i manama - bez grijeha; a znamo njegovo obećanje - da će biti s nama kad god nam zatreba.

Bila je ovo vrlo korisna duhovna obnova.

Danijela Nuspl

Uređuje: obitelj Huska

Kad je podmetnuta noga odskočna daska

Dragi čitatelji, jeste li i Vi primijetili da kad želite nešto dobro učiniti, osobito u koje sveto vrijeme - u Došašću ili Korizmi - sve "ide naopako"? Kao da vam netko priječi biti dobar, "podmeće nogu" kad se najviše trsite ljubiti svoje bližnje i darovati im sebe kako se nama darovao Krist. Mnogi u tome lako prepoznaju napast, a skoro svi se moraju boriti kako ne bi "pal". Još je važnije nakon pada ustati - prvi, drugi, treći i svaki put - i zagrliti Boga Ljubav, kojeg nalazimo u svakoj boli. Tako od svake prepreke pravimo - odskočnu dasku! Tako se i nama, kad počnemo raditi ovu našu stranicu, događaju kvarovi na računalu, virusi ili neke neprotumačive stvari u radu koje jednostavno nestaju kad u molitvi dragog Boga podsjetimo da je On Ljubav sama zbog koje želimo ljubav iskazati svima koji "Zvonik" rade i čitaju!

P.S. Obojite ove Teletabise i zagrlite se kao oni! /v/

Aktualno

Krsni kum/a

U noći Vazmenog bdjenja od davnina su mnogi katekumeni primali krštenje. Uz njih su stajali kršćanska zajednica i KRSNI KUMOVI. Treba li i za kumstvo ispuniti neke uvjete ili je dovoljno - biti prisutan?

Naša obitelj ima puno prijatelja, rodbine i kumove. Krsni, kumovi na krizmanju, vjenčani, zatim kumovi naše djece. Jedna je KUMICA! Kuma na krštenju našeg prvog sina još prije njegova rođenja razumjela je što od nje želimo i zašto nju biramo:

- Biti kuma veoma je odgovorna zadaća. Ona treba svom kumčetu prije svih pokazati i svjedočiti Božju ljubav za njega. Kad sam saznala da ću biti kuma na krštenju još nerođenom djetetu, počela sam moliti za njega s ljubavlju. Odmah sam počela čitati njegov život i dušu povjeravati Božjoj milosti. Željela sam tu bebicu voljeti na poseban način, kao kumica. (smješak)

- U budućnosti želim, koliko to bude moguće, sudjelovati u svakoj nedoumici,

radosti i boli svog kumčeta. Želim s njim izgraditi takav odnos da, kad ne bude mogao ili želio govoriti s roditeljima ili prijateljima o vjerskom ili nekom drugom problemu, budem tu za njega, opet svje-

doćeći Njegovu ljubav. Dok je moje kumče malo, želim pomagati roditeljima koliko mogu, biti tu kad ustreba pomoć...

- Jednom sam kumčetu napisala ovo: "Dragi Petre! Moraš nešto znati: Bog te ljubi! Da, nije to možda neka novost za tebe, ali osjetila sam baš poticaj da ti to

ponovno prenesem. Ti si poseban. Originalno zamišljen od Boga osobno i stvoren, takav kakav jesi, JEDINSTVEN. U Božjim očima ti si nezamjenljiv. Izuzetno vrijedna je svaka tvoja riječ, tvoj pogled, osmijeh, svaki mali gest, čak i tvoja misao i molitva za koju nekad misliš da je nitko ne čuje. Bog te ljubi! - to je potpuna istina na kojoj neka počiva tvoj život od početka. Tvoja Kumica!"

Kum ili kuma, stoga, treba-ju biti postojani vjernici, sposobni i spremni pomoći novokršteniku, djetetu ili odraslome, na putu kršćanskog života. Njihova je zadaća prava crkvena služba. (KKC 1255)

Čini se, kum zbilja ne može biti "bilo tko". Kad nas netko izabere i pozove za tu krasnu i veliku zadaću, trebamo postati i ostati nje dostojni. Svom kumčetu trebamo dati ljubav - posvetiti pažnju i vrijeme i njemu i njegovim roditeljima, kako bismo mogli pomagati im na Putu kršćanskog života, na kojem smo i sami uvijek i samo - učenici...

vh

UPOZNAJMO SVECE - ZAŠTITNIKE OBITELJI

Sveti Josip - zaštitnik očeva, radnika i svete smrti

(spomendan 19. ožujka)

Sveti Josip zaštitnik je cijele Crkve, ali osobito kršćanske obitelji, jer je on hranitelj i čuvar Svete obitelji, dobri i brižni otac Isusu, i nježni i vjerni Marijin zaručnik. Kao vrijedan radnik tesar, sigurno znade teškoće napornog rada, pa ga možemo zazivati u pomoć kada posao nemamo, ili nam je pretežak ili premalo plaćen. Nebeski je pomoćnik i onih koji traže stan, jer za njega i Mariju u Betlehemu nije bilo mjesta, pa je mudro njegov zagovor tražiti i kod podstanarskih nevolja! ☺

Također ga mogu zazivati: djeca, siročad, putnici i prognanici (i sam bio izbjeglica u Egiptu). Otac svete obitelji sveto je umro - kraj njega su, veli predaja, bili Isus i Marija. Kako bi sigurno svatko volio tako sretno i blaženo umrijeti, možemo svako jutro i večer izmoliti zaziv: "Sveti Josipe, djevičanski oče Isusa Krista i pravi zaručniče Blažene Djevice Marije, moli za nas i za sve koji će danas (noćas) umrijeti!"

(izvori: Stjepan Beretić "Božji prijatelji s nama na putu" i www.catholic-forum.com/saints)

/vh/

Dragim očevima ČESTITAMO DAN OČEVA - JOSIPOVO!

Piše: Stjepan Beretić

KOJIM BUNJEVCIMA JE STALO DA BUDU HRVATI A KOJIMA NIJE?!

U povodu predstavljanja *Leksikona podunavskih Hrvata - Bunjevaca i Šokaca*, osobito njegova 4. sveska, u kojem se nalazi natuknica Bunjevci, i osobito u Subotici, najvažnijem središtu bačkih Bunjevaca, nameće se potreba da se progovori o danas opet iznimno aktualnom pitanju odnosa etnonima, odnosno naziva Bunjevac i Hrvat, i etnija, odnosno kolektiviteta koji stoje iza tih naziva. U sklopu toga bit će ujedno istaknuti i obrazloženi način na koji se tom pitanju pristupilo u Leksikonu te najvažniji momenti u shvaćanju hrvatske narodne tradicije u Podunavlju na kojem se temelji projekt izrade Leksikona.

Iz perspektive društvenih znanosti na pitanje jesu li Bunjevci Hrvati ili nisu i ako nisu, što su, ne može se dati odgovor koji bi apsolutno zadovoljio ijednu od najmanje dviju opcija među bačkim Bunjevcima koje promiču različite odgovore na to pitanje. Obje te opcije, hrvatska i nehrvatska, pretendiraju naime na to da obuhvate cjelokupnu zajednicu bačkih Bunjevaca te cjelokupnu materijalnu i duhovnu kulturu koja se s tom zajednicom povezuje, a odgovor do kojega bi se moglo doći u društvenim znanostima relativne je naravi. Etnije i nacije naime nisu zajednice koje su kao takve od Boga dane i nisu uvijek i svugdje jasnom crtom odijeljene jedna od druge. Kolektiviteti tog tipa nastaju u nekom povijesnom razdoblju gotovo slučajno i razvijaju se uglavnom prema diktatu povijesnog slučaja. Identiteti pojedinih kolektiviteta s vremenom se mijenjaju, različiti se kolektiviteti mogu stopiti u jedan, a jedan se kolektivitet može razdvojiti u dva ili više novih. Takvi procesi danas prožimaju mnoga svjetska društva, od Indonezije i Indije do Nigerije i Bolivije, a i u Europi su bili izraziti u najmanju ruku sve do sredine 19. stoljeća, kad je provedena svojevrsna kanonizacija i katalogizacija modernih europskih nacija. Iako nam se zbog toga čini da je povijest takvih procesa u Europi završena, slučaj bačkih Bunjevaca samo je jedan od mnogobrojnih koji pokazuju da oblikovanje kolektivnih identiteta ni u Europi nije stvar prošlosti.

Zbog nemogućnosti da se postave objektivni kriteriji za određivanje grani-

ca između pojedinih kolektiviteta, u društvenim znanostima danas općenito vlada konsenzus o tome da je kolektivni identitet pitanje osobnog izbora svakog pojedinca. Iako se ta tvrdnja može činiti nategnutom u mnogim tzv. normalnim slučajevima, primjerice, u slučaju čovjeka rođenoga na Islandu čija su oba roditelja Islandđani, u slučajevima kad je riječ o pojedincima čiji su roditelji različita etničkog podrijetla, kad je riječ o doseljeničkim i manjinskim zajednicama ili kad unutar jedne povijesno nastale zajednice postoje različite vizije vlastita kolektivnog identiteta, pitanje osobnog izbora postaje ključnim čimbenikom. Taj je čimbenik štoviše bitan i u tobožnjim normalnim slučajevima, samo što to nije očito na prvi pogled jer se izbor čini ograničenim i svedenim na jednu opciju zbog toga što je većina izvanjskih okolnosti favorizira. Ipak, čak ni spomenuti Islandđanin nije nužno morao postati Islandđaninom - on je taj identitet izabrao sam, umjesto da je, primjerice, emigrirao u Ameriku i postao Amerikancem. Zato i na pitanje jesu li Bunjevci Hrvati ili nisu, i ako nisu Hrvati, što su, društvene znanosti odgovaraju: mogu biti što god požele, a dokaz da je tomu tako jest upravo činjenica da različiti Bunjevci svoj kolektivni identitet vide na različite načine. Mogu biti Bunjevci Hrvati, mogu biti Bunjevci nehrvati, a ako požele i ako za to imaju kakve subjektivne ili objektivne razloge, mogu biti i Čeroki Indijanci. Svaki pojedinac naime bira onaj od konkurentnih kolektivnih identiteta koji mu odgovara. I to je sve što nam na pitanje o kolektivnom identitetu bačkih Bunjevaca mogu odgovoriti društvene znanosti, to je u najmanju ruku ono što bi o spomenutom problemu rekao objektivni znanstvenik koji bi cijelu stvar promatrao s odmakom, bez osobne uključenosti.

Ja možda jesam, a možda i nisam objektivni znanstvenik, ali svakako nisam nezainteresirani promatrač sa strane i o ovom pitanju teško da mogu govoriti kao o nečem što me se ni najmanje ne tiče. Ja sam, kao uostalom i velik dio nazočnih u ovoj dvorani, u prijevore koji se vode oko kolektivnog identiteta bačkih Bunjevaca duboko uključen jer se oni izravno dotiču i moje-

ga osobnog identiteta, pa osim što kao znanstvenik moram upozoriti na dubinsku arbitrarnost, dakle proizvoljnost svakoga kolektivnog identiteta, kao pojedinac koji je zahvaćen previranjima u zajednici čijim se dijelom osjećam, činim i sam svoj izbor. Vjerojatno ne moram posebno isticati da svojim srcem i svojom glavom stojim uz one Bunjevce koji se smatraju Hrvatima, ali rado bih naveo nekoliko razloga zbog kojih mi se taj izbor u slučaju bačkih Bunjevaca čini najlogičnijim. Ti razlozi dakako nisu samo moji subjektivni razlozi, nego počivaju u temelju koncepcije hrvatske narodne tradicije u Podunavlju na kojoj izrasta projekt Leksikona, pa ih upravo to i čini vrijednima da se o njima u ovoj prilici progovori.

Prvi su razlog **tradicionalne kulturne veze s Bunjevcima izvan Bačke**, ponajprije s onima u Hrvatskom primorju, te s drugim Hrvatima u Hrvatskoj i Bosni. Za Bunjevce u Primorju, a i u njih je svijest o pripadnosti bunjevačkom rodu živa, pripadnost hrvatskom narodu uglavnom je jednako logičan izbor kao što je maloprije spomenutom Islandđaninu logična njegova pripadnost islandskom. Osporavanje te pripadnosti u stupnju koji se ne može svesti na pojedinačne i izolirane slučajeve moglo se pojaviti samo među bačkim Bunjevcima, koji su napustili pradomovinu, prekinuli glavnu vezu s njom i u velikoj mjeri ostali isključeni iz kulturnih i društvenih procesa koji su se ondje zbivali nakon odlaska naših predaka. Suživot s drugim narodima na jugu povijesne Ugarske, koji su u pravilu imali i imaju jaču političku, gospodarsku i kulturnu infrastrukturu, većinu je bačkih Bunjevaca stavio u položaj osciliranja između dviju opcija: opcije približavanja dominantnim kulturama u novoj postojbini, što je često vodilo asimilaciji, i opcije zatvaranja u svojevrsan geto, što je često vodilo sužavanju intelektualnih vidika na granice vlastita sela. Samo je malen sloj kulturne elite, koncentriran uglavnom po franjevačkim samostanima, uspio i dalje održavati veze sa sunarodnjacima u pradomovini, a to je kulturno naslijeđe, zbog nepostojanja institucija kojima se održava i širi povijesno pamćenje, u velikoj mjeri do danas

ostalo nediseminirano među šire slojeve. Kad bački Bunjevci danas biraju između toga jesu li Hrvati ili nisu, čine to među ostalim i na temelju odnosa prema tom naslijeđu. Ako im je važno održavanje i širenje kulturnog pamćenja koje je, unatoč teškim prilikama, sačuvalo veze s pradomovinom, onda u pravilu biraju da su Hrvati. Ako im to kulturno naslijeđe nije poznato ili im do njega nije stalo, ako im je dovoljan intelektualni obzor njihovih sela, a ne plaši ih usto ni čvrsto pristanje uz kulturu koja je u Bačkoj danas dominantna, pa ni izravna ovisnost o toj kulturi, onda u pravilu biraju da nisu Hrvati.

Drugi je razlog **povijesna ukorijenjenost bačkih Bunjevaca na jugu historijske Ugarske**, koja je šira i obuhvatnija od one izravno vezane uz etnonim Bunjevci. Ime Bunjevac u povijesnim se izvorima naime češće pojavljuje tek od 19. stoljeća, no preci Bunjevaca u Ugarsku su se naseljavali postupno, u nekoliko valova, u najmanju ruku od 15. stoljeća, a vjerojatno i prije toga, i sve dotad u povijesnim su izvorima nazivani Dalmatincima, prema zemlji iz koje su došli, ili Ilirima, prema imenu te iste zemlje koje se rabilo u humanističkim latinskim tekstovima i u kasnijoj pismenosti što se na tradiciju tih tekstova nastavljala. Tijekom svih tih stoljeća Bunjevci su u Ugarskoj ostvarili osobito intenzivan dodir sa Šokcima i s drugim južnim Slavenima katoličke vjere, čiji se neasimilirani potomci danas u pravilu smatraju Hrvatima. I kada danas bački Bunjevci biraju između toga jesu li Hrvati ili nisu, ravnaju se među ostalim i na osnovi odnosa prema svojoj povijesnoj ukorijenjenosti u Podunavlju. Ako im je važna i nekoliko stoljeća duga povijest u Bačkoj prije nego što se pojavilo ime Bunjevac i ako im se isprepletenost te povijesti s poviješću ugarskih Šokaca, Bošnjaka, Raca i drugih katoličkih južnih Slavena čini nerazmrsivom, onda biraju da su Hrvati. Ako s povijesnom ukorijenjenošću Bunjevaca u Bačkoj nisu upoznati ili ako im do nje nije stalo jer njihovo kulturno pamćenje seže u najboljem slučaju samo do prvih ideologa koji su nijekali hrvatstvo Bunjevaca, onda biraju da nisu Hrvati.

Treći je razlog **jezik kojim govore bački Bunjevci**, istina, danas sve manje i sve slabije. Novoštokavska ikavica bila je naime dominantan jezik hrvatske pis-

menosti od kraja 17. sve do polovice 19. stoljeća. Na tom su jeziku napisani u ono doba iznimno popularni tekstovi, poput *Razgovora ugodnoga naroda slovinskoga* zaostroškog franjevca **Andrije Kačića Miošića**, koji su se širili po cijelom području na kojem su živjeli Hrvati, a doprli su i do Bačke i Budima. No ta je književnost bila pučka, ruralna, i iako je omogućila da se dioništvom u konzumiranju istih kulturnih proizvoda povežu politički podijeljeni i u ono doba uglavnom slabo pismeni Hrvati, njezin je jezik teško mogao poslužiti kao osnovica za suvremeni standardni jezik, kojim će se moći voditi državni poslovi ili pisati znanstvena djela i književnost

Dr. Robert Skenderović, dr. Slaven Bačić i mr. Petar Vuković na predstavljanju 4. sv. Leksikona u subotičkoj Gradskoj kući 24. veljače 2006. godine

profinjenija i istančanija od one čija su glavna tema bili ratovi s Turcima. Zato ilirci polovicom 19. stoljeća i nisu mogli ostati pri tom jeziku, nego su se morali okrenuti jednomu od dvaju manjinskih književnih jezika kojima su se u to doba služili Hrvati: ili kajkavskom s hrvatskoga sjeverozapada, koji je bio iznimno razvijen, ali se nije moglo očekivati da će ga ostali Hrvati prihvatiti, ili štokavskoj jekavici iz Dubrovnika, na kojoj su nastali vrhunci hrvatske dopreporodne književnosti, a imala je i veće šanse za širenje jer je bila vrlo slična dominantnoj ikavici. Odabrali su jekavicu, što nije prošlo bez otpora u mnogim hrvatskim krajevima, koji su nerijetko bili temperamentniji i bolje argumentirani nego otpori među bačkim Bunjvcima, ali vizija jedinstvenoga jekavskoga književnog jezika za sve Hrvate na kraju je odnijela pobjedu, a uz nju su pristali i vodeći bunjevački književnici, od **Ivana Antunovića** do **Petka Vojnića Purčara**. I kada bački Bunjevci danas biraju jesu li Hrvati ili nisu, biraju zapravo i na temelju odnosa prema svojim jezičnim i književnim

tradicijama. Ako im je bitna vlastita književnost u 18. i 19. stoljeću, koja je u hrvatsku književnost integrirana jednako kao književnost bile koje hrvatske regije, i ako im je važan nastavak te tradicije u suvremenoj jekavskoj književnosti, u kojem su participirali i najbolji bunjevački pisci iz Bačke, biraju da su Hrvati. Ako im do te književne tradicije, a to znači i do najvrjednijih književnih tekstova koje su Bunjevci stvorili, nije osobito stalo ili su im oni slabo poznati, biraju da nisu Hrvati.

Četvrti je razlog **vjeroispovijed**, pri čemu katoličanstvo Bunjevaca ne označuje tek njihovu konfesionalnu pripadnost, nego podrazumijeva i tradicionalnu okrenutost vrijednostima zapadne civilizacije, iz čega nadahnuće mogu crpiti i agnostici i ateisti među Bunjvcima. To dakle nije samo tradicija franjevačkih samostana nego i tradicija sekularizma, to je podjednako naslijeđe pravovjernoga katoličanstva kalačkoga kanonika i naslovnog biskupa bosonskoga Ivana Antunovića te naslijeđe ideala prosvjetiteljstva i francuske revolucije utjelovljeno u **Ignjatu Martinoviću**, franjevačkom raspopu koji je vodio pobunu ugarskih jakobinaca protiv starog poretka. I kada

danas bački Bunjevci biraju između toga jesu li Hrvati ili nisu, biraju među ostalim i na temelju odnosa prema tom naslijeđu. Ako im je važna pripadnost zapadnomu civilizacijskom krugu, biraju da su Hrvati. Ako im do te pripadnosti nije osobito stalo, nego im je bliže ono što ih od toga kruga udaljava, biraju da nisu Hrvati.

Pobrojani se izbori nalaze i u osnovi koncepcije kolektivnog identiteta bačkih Bunjevaca koja stoji u pozadini *Leksikona podunavskih Hrvata - Bunjevaca i Šokaca*. Središnja se hrvatska narodna tradicija u Podunavlju temelji dakle na tradiciji kulturnih veza sa sunarodnjacima u pradomovini, na stoljetnoj ukorijenjenosti i čvrstoj međusobnoj povezanosti katoličkih južnih Slavena na jugu povijesne Ugarske, na jezičnome i književnom naslijeđu novoštokavske ikavice, ali i prihvaćanju jekavice kao osnovice suvremenoga hrvatskoga književnog jezika te na okrenutosti vrijednostima zapadne civilizacije. No kako su bački Bunjevci u mnogo čemu paradigmatski primjer rubne zajednice, u koncepciju kolek-

ktivnog identiteta s kojom se u Leksikonu radi ugrađen je i uvid da je na rubovima etničkog prostora mnogih naroda zaborav vlastita identiteta, kulture i jezika bio česta i gotovo zakonita pojava. Tako je, primjerice, u doba podunavske monarhije velik broj Bunjevaca pomađaren, osobito oni među njima koji su bili obrazovani, bogati i društveno ugledni. Budući da između njih i Mađara nije bilo civilizacijske barijere, jer su i jedni i drugi pripadali kršćanskom zapadu, u trenutku kad su ovladali mađarskim jezikom i kad su počeli sudjelovati u društvenom životu Ugarske, ti su Bunjevci zapravo lako postajali Mađarima. Drugi su Bunjevci, poput **Ambrozija Šarčevića**, prihvatili ideologiju **Vuka Karadžića**, koji je govorio o "Srbima triju zakona" te je Srbima smatrao sve štokavce, bez obzira na to jesu li pravoslavni, katolici ili muslimani. Uz hegemonističke ideologije nastale u dominantnim kulturama uz koje su živjeli nerijetko su bili vezani i oni Bunjevci koji se nisu smatrali ili se ne smatraju ničim drugim do Bunjevcima, a to se može opaziti osobito nakon 1918., i to ne samo po idejnom sadržaju i stilu njihovih manifesta nego i po obiteljskim i bliskim suradničkim vezama glavnih ideologa te struje. Budući da čine golem i iznimno važan segment naše povijesti i naše narodne sudbine općenito, u Leksikonu je primjerima takva odnosa prema kolektivnom identitetu posvećena dužna pozornost. Svi se oni međutim mogu objasniti samo kao otkloni od središnje narodne tradicije i samo njihovim dovođenjem u vezu s tom tradicijom može dobiti uvid u svu složenost položaja Hrvata na jugu povijesne Ugarske.

Počeo sam svoje izlaganje pozivanjem na ideološki neutralne teorije kolektivnog identiteta koje danas dominiraju u društvenim znanostima, a završit ću ga spominjući angažiraniji pristup tom pitanju koji je popularan osobito među feministički i postkolonijalno usmjerenim teoretičarima. Kad feministice govore o rodnom identitetu žena, rijetko kad ne spomenu da je jača osobna identifikacija velikog broja žena s ulogama supruge i majke nego s ulogama političarke i menadžerice posljedica toga što su žene, pod pritiskom patrijarhalnoga društvenog poretka, potisnule onaj segment svojeg identiteta koji se tiče šire društvene angažiranosti. Slično tomu, kad teoretičari postkolonijalizma govore o kulturnom identitetu naroda tzv. trećeg svijeta, obično ističu da su ključan trag na njemu ostavili kolonizatori te da ti narodi ni nakon oslobođenja od kolonijalizma nisu sposobni shvatiti vlastitu bit jer su ih stoljetni kolonizatori otuđili od nje. Prema shvaćanju tih teoretičara, žene i narodi iz bivših kolonija otuđeni su od vlastita identiteta jer ih je od njega udaljila dugotrajna izloženost prilikama u kojima je taj identitet bio potiskivan. Njihov im je istinski identitet, tvrde ti teoretičari, zapravo ukraden, a nametnut im je drugi, manje konfliktan i podložniji manipulaciji dominantnih struktura. Završavam u duhu tih ideja: *Leksikon podunavskih Hrvata - Bunjevaca i Šokaca* zapravo je rezultat kolektivnog napora da se samim podunavskim Hrvatima osvjetli bit vlastita identiteta, koja je tijekom njihova duga suživota s dominantnijim zajednicama bila potiskivana i koja se u znatnoj mjeri potiskuje i danas.

Petar Vuković

Uređuje: Jakob Pfeifer

DVIJE STOTINE GODINA SUVREMENOG EKUMENIZMA

(1805. - 2005.)

Molitve za jedinstvo crkve i naponi za njegovo ostvarenje - oznaka su Crkve od samih početaka. To jedinstvo je tijekom povijesti imalo razne oblike, od kojih su najpoznatije unije. Prije 200 godina pojavio se pokret pod nazivom "Ekumenski pokret" ili jednostavno "ekumenizam". U novije vrijeme taj se naziv izbjegava i često zamjenjuje drugim. Sada se radije koristi termin "Međureligijski dijalog". Za to postoje razlozi. Cilj ekumenizma je ujedinjenje Crkava, a kod toga se treba odreći nečega svoga u korist općeg dobra. Međureligijski dijalog nema takvog cilja. On je sam u sebi cilj. Ništa se ne gubi a zbližuje i rezultira dobrim međusobnim odnosima. Rezultat međureligijskog dijaloga može biti suživot jednih uz druge, ako već ne jednih s drugima. Tu se ne može ništa izgubiti, a može se nešto i dobiti.

Na početku XIX. stoljeća misije s ciljem širenja Kristova evanđelja bile su vrlo uspješne. Organizirala su ih i podržavala dobrotvorna misijska društva u raznim zemljama i u okvirima vjerskih zajednica širom kršćanskoga svijeta. Osim samog uspjeha misija, ovo je djelo imalo i druge posljedice - izišlo se iz uskih okvira svoga geta i počelo šire gledati; kršćani su zapazili probleme drugih kršćana i postali su svjesni da Kristova Crkva trpi, da je puna bolnih rana zbog podjela u sebi. Te su se rane još produbljivale konkurentskim odnosima među raznim kršćanskim misijama, koje su slale i podržavale nacionalne i mjesne zajednice. I ne samo to, one su, zbog svoje podijeljenosti i međusobne suprotstavljenosti, kompromitirale kršćanstvo, jer su misionari, umjesto širenja blage vijesti Evanđelja, ulazili u međusobne konflikte. Shvativši tragediju ove podjele, počelo se razmišljati o rješenju tog bolnog pitanja. Tako se rodio suvremeni ekumenizam.

Za početak ekumenizma smatra se 1805. godina kada je baptistički misionar **William Cary** zamolio osnivanje "općeg društva svih kršćanskih zajednica na prostoru koji se prostire na sve četiri strane svijeta". Ovaj prijedlog Caryja prihvatile su mnoge misije i počeli su molitveni skupovi: među misionarima prestali su konflikti i prozelitizam, a s vremenom su počela međusobna druženja i suradnja, koja je prerastala konfesionalne podjele. Jednom riječju - pojavila se ekumenska svijest.

Tijekom 1854. godine ekumenski skupovi organiziraju se u Londonu i New Yorku, a također i u drugim centrima. Vrhunac tih skupova bila je Međunarodna misijska konferencija 1910. godine u Edinburgu, u Škotskoj. Tu se našlo oko 1200 ljudi iz 160 raznih protestantskih zajednica, bez obzira što to nije bio službeni skup. Konferenciji je predsjedavao **John R. Mott** (1865.-1955.). Kao rezultat te konferencije nastala su tri posebna pokreta: *Život i djelo* te *Vjera i poredak* 1920., a 1921. godine i *Međunarodni misijski savjet*.

Pokret *Život i djelo* je uključivao kršćane sviju kršćanskih denominacija u zajedničkim naporima življenja kršćanstva u društvenom, gospodarskom i političkom životu. *Vjera i poredak* usmjeravao je svoju djelatnost prema problemima kršćanskog jedinstva.

Ova tri pokreta: *Međunarodni misijski savez*, *Život i djelo* te *Vjera i poredak*, na zasjedanju 1948. godine u Amsterdamu, stvorili su Svjetski savjet Crkava, kojem se odmah priključilo 147 Crkava iz 47 zemalja. Kasnije su se i druge Crkve, među njima i Pravoslavne (Ruska, Srpska i druge), pridružile a neke od njih (Gruzijska) već su i istupile. Sjedište Svjetskog savjeta Crkava nalazi se u Šembeziju kod Ženeve u Švicarskoj.

Južni baptisti u SAD-u i Katolička crkva ni danas nisu članice Svjetskog savjeta Crkava ali s njime surađuju.

(nastavak u sljedećem broju)

Piše: mr. Roman Miz

Piše: dr. Andrija Kopilović

I roditelji na krizmanje?

(nastavak)

Vidim da mnogi župnici za pripremu djece na Prvu pričest i krizmanje sve češće pozivaju i roditelje. Čini mi se da nekada to nije bilo tako. Zanima me da li je to neka nova crkvena odredba ili samo volja župnika?

Zahvalan roditelj

Kako sam obećao u prošlom broju našega *Zvonika*, nastavljam odgovarati na pitanje, kako je to Urednik zgodno naslovio: "I roditelji na Prvu pričest?" Sada bih nastavio sa: "I roditelji na krizmanje?" Naime, u prcrkvi se krizma dijelila s krštenjem zajedno, jer su se krštavali isključivo odrasli ljudi koji su primali krštenje samo u Uskrsnoj noći, osim u smrtnoj opasnosti. Kod krštenja su oni primili još dva sakramenta tzv. "inicijacije", znači sakrament krštenja, sakrament potvrde i sakrament euharistije. Jasno, kada se radi o odraslima, oni moraju biti pripremljeni ali ne samo katehetski. Jedna od zabluda našega vremena je da se vjera može naučiti. Vjera je, naime, Božji dar i ne smijemo to nikada zaboraviti. Ali je vjera kao sjeme, kao Božji dar koji se sije u čovjekovo srce, u njegovu savjest, a njiva na koje to sjeme pada jest kršćanska zajednica. Dakle, zapamtimo dvije datosti, jedno je savjest i srce čovjeka, a drugo je kršćanska zajednica. To se dvoje nadopunjuje.

Kad je riječ o krizmanju, mogli bismo reći da je u Pracrkvi to bilo "puno lakše", jer je kandidat za sakramente inicijacije prošao kroz vjersku formaciju i upoznavanje otajstava vjere, koliko se to već može, ali je svojim životom opravdao svoju vjeru pred zajednicom, koja ga je onda preporučivala biskupu za primanje sakramenata krštenja, krizmanja i pričesti. Tako je zajednica, u koju je odrasli čovjek ulazio, bila jedno od mjerila za provjeru tko je kršćanin "de facto", primjerom i životom, a tko još ima poganske navike, običaje ili čak zapreku javnih grijeha. Zbog toga je krštenje bivalo uskraćeno sve do onoga časa dok ne bi osoba po svom ponašanju, po nutarnjem mentalitetu, po raspoloženju duše postala takva da može postati punopravnim članom kršćanske zajednice, koja je u ono vrijeme bila

znak prisutnosti i znak Božjega djelovanja. Božje djelovanje i Crkva kao znak Božje prisutnosti nije prestala kroz povijest. Međutim, kada je kršćanska zajednica, ovdje mislimo prvenstveno na Europu, postala sva kršćanska, nastala je praksa krštavanja djece, i to male djece. Sva je okolica - zajednica - u kojoj su se djeca rađala bila već sva kršćanska, nije bilo stoga razloga da se krštenje odgađa, jer je zajednica kršćanski mislila, govorila, ponašala se. Podrazumijevalo se, dakle, da će dijete kršćanski biti odgojeno. Da će u kršćanskom duhu udahnuti svoj prvi dah i disati kršćanski sve do svoga izdaha - prelaska u vječnost, jer je svijet bio kršćanski. Jasno da je napasti i onda bilo. Uvijek će biti i to da je grijeha bilo, jer će ga uvijek biti do konca svijeta, ali ima i čišćenja. No, zajednica je kršćanski živjela. Nakon toga dolazi jedna velika dekadencija - silazna linija - kroz Srednji vijek, kada se "sakramentaliziralo". Tu se radilo o podjeli sakramenata bez dovoljnog dorastanja, sazrijevanja do tog sakramenta, pa je tu još uvijek svima nama zapravo upitno krizmanje. Istočne Crkve su zadržale staru tradiciju da se kod krštenja podjeljuje i sakrament potvrde. To nije krivo, ali je veliko pitanje kada taj kršćanin postaje odraslim kršćaninom? Kada ulazi u kršćansku zajednicu? Zato bih htio naglasiti da je naše vrijeme, nakon totalitarizama, a tu ne mislim samo na komunizam jer se na njega prečesto pozivamo. Komunizam, međutim, nije jedini krivac, nego mnogi "izmi" i prije njega kroz 200 godina, dakle, od Francuske revolucije na ovamo, postaju uzročnici što je vjera postavljena samo na školsko poimanje. To znači da se može naučiti i nitko te poslije ne pita kako se vladaš. Zajednica je postala "hramska", dakle masa u hramu, a ne više životna i životvorna zajednica. Međutim, vremena se mijenjaju. Danas se čovjek mora mjeriti po kvaliteti življenja. Čovječanstvo bezglavo hrli u svoju vlastitu propast, osim onih koji vide da je mentalitet propadanja opasnost nestajanja i radi toga žele zastati i promijeniti kvalitetu života. Po učenju Crkve, a napose dvojice papa, **Ivana Pavla II.** i sada **Benedikta XVI.**, radi se o osvješćivanju Crkve kao kršćanske zajednice kvalitetnog života

po komu je Crkva svjetlo naroda i na poseban način sakrament - znak - Krista. Kod krizmanika, koji se nalaze u vrlo dinamičnoj promjeni mentaliteta dobi, jer su to sedmi, osmi razred osnovne škole ili mladi kod kojih se ne iz dana u dan, nego iz sata u sat mijenja stotinu stvari, pa tako i stavovi, iziskuje se zapravo jedan jako duboki vjerski odgoj koji mora biti u obitelji, a to je odgoj vrednota. Ako neke vrednote, kako sam prošli put već spomenuo, kao što su istina, radinost, poštenje, dobrotu, molitva, opraštanje u nekoj obitelji nisu življene, moram reći s tugom: nema šanse da to netko krizmanjem promijeni. Samo krizmanje je sakrament punine Duha Svetoga. Duh Sveti daje snagu, ali sjeme pada u savjest, u svijest i u zajednicu. Dakle, taj mladić ili djevojka moraju biti članovi zajednice, a zajednica mora biti svjesna toga da je njiva Gospodnja na koju Bog donosi plodove kršćanskoga života. Zato je veoma važno već tokom pripreme za krizmu da li su mladi krizmanici na primjer pohađali bolesnike, pomagali siromasima, da li su osjetili ljepotu kršćanske liturgije, u njoj sudjelovali, bili zauzeti, angažirani? Da li im je ponuđena mogućnost da se "dokažu" kao zreliji, kao mladi zauzeti za svoju vjeru, kao poletni i da li je to onda tako vrednovano? I drugo, da li ih zajednica, nakon što su primili pečat dara Duha Svetoga, prima sa sviješću da su odgovorni i da li im povjerava odgovornost u molitvenoj zajednici, u karitativnoj akciji, u crkvenoj zajednici, u poslanju, u suodgovornosti?

Dakle, zašto onda roditelji na pripremi za krizmu? Zato da se i oni obnove u Duhu, da se uključe u kršćansku zajednicu zrelo i zrelije nego što su možda bili prije par godina. Znači nije ni moda, nije ni nečija posebna volja, nego potreba rasta u vjeri, jer rasti u vjeri se može samo uz svjetlo milosti i u zajednici kršćana koji svoje kršćanstvo žive. Želja je Crkve da zajednica raste u kvaliteti kršćanskog života do one mjere da Crkva doista bude ono što po naravi jeste: djelo Božje i svjedočenje da Bog po Crkvi djeluje i danas.

Crkva želi da krizmanici budu ugrađeni u takvu zajednicu. Mi, na žalost, budimo iskreni, nemamo puno takvih zajednica. Ali nastojimo baš preko sastanaka s roditeljima učiniti obitelj osnovnom stanicom zajednice, a obitelji čine župnu obitelj, koja onda kao zajednica može ponijeti idealnu mladost da živi zdravo, kršćanski svoje norme mladenaštva u svjetlu kršćanskih istina evanđelja i života.

Zahvaljujemo našim darovateljima

Kafana - "Duka"

Subotica,
Preradovićeva 4
(u Bunjevačkom kolu)
Tel: (024) 555-738

Organizira:
- svadbe,
- rođendanska slavlja,
- bankete i dr.

Svakog dana: MENI RUČKOVI
Posebno se preporučamo za
organiziranje "Poduša"

Radno vrijeme: od 12 - 22
nedjeljom zatvoreno

Vremena su teška. Svaka pomoć nam je dobro došla.
Unaprijed hvala svakom darovatelju.

HORVÁT BUSINESS CENTER
HRVATSKI POSLOVNI CENTAR
CROATIAN BUSINESS CENTER

Nagymező u. 49.
H. 1065 Budapest P.f. 468

Tel: (36-1) 269-1301
311-9200, 353-1501
Tel/fax: (36-1) 269-1300

Svake treće nedjelje u mjesecu novi broj "Zvonika"

Maksima Gorkog 20 (kod glavne pošte)

Radno vrijeme: radnim danom od 9,30-12 i 16,30-19 sati
Radno vrijeme ocnog liječnika: radnim danom od 17-19 sati

RENAULT

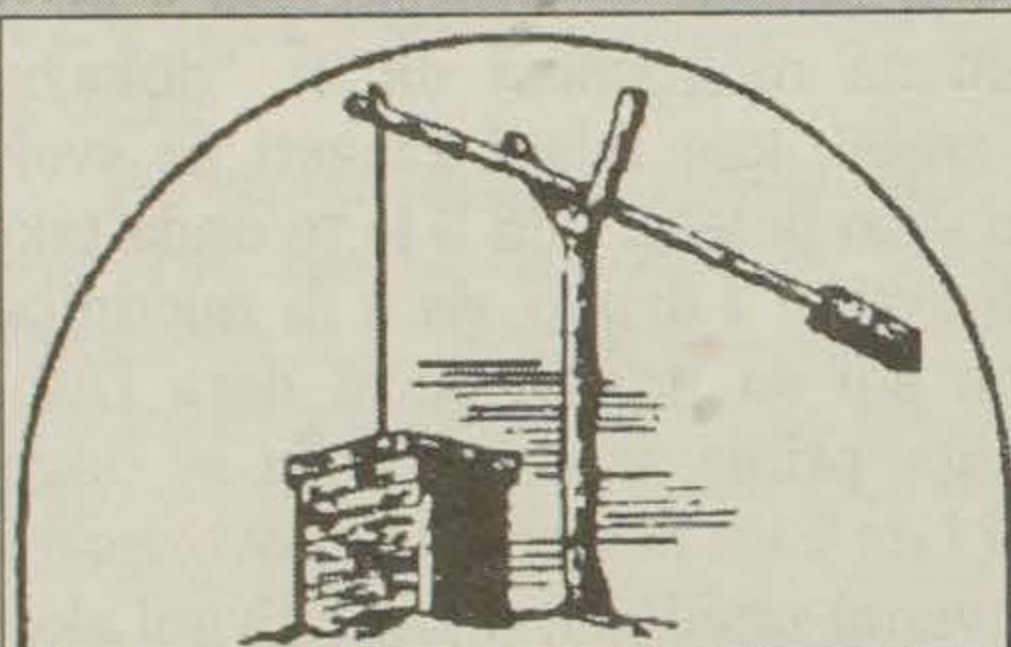

Koncesionar

VIDAKOVIĆ

Prodaja rezervnih delova i servis

Subotica, Braće Radića 51-53
Tel./fax: 024/553-567

SALAŠ

ZEMLJORADNIČKA ZADRUGA

Tel: (024) 566 - 577

agria

AGRIA D.O.O. SUBOTICA
PROIZVODNJA SIJAČICA I
REZERVNIH DIJELOVA
SUBOTICA, BARANJSKA 23
tel. i fax: 024-561-553
e-mail: agria@suonline.net

POLIKLINIKA

24000 Subotica
Jo Lajoša 4a
tel: 024 / 520-698

Radno vrijeme
radnim danom: od 9 do 19 sati
subotom: od 9 do 12 sati

H čitaonica Hrvatska

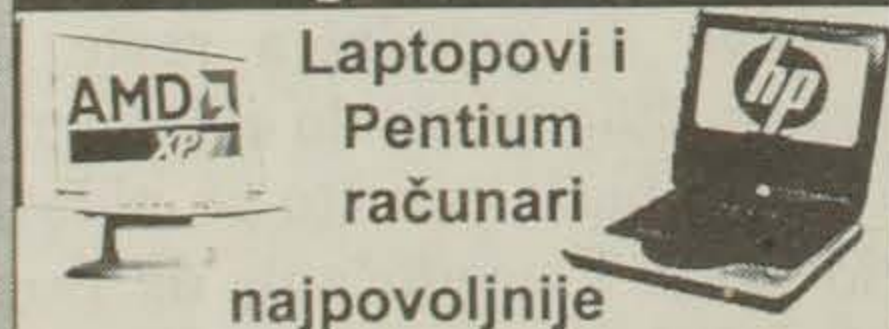
Svakodnevno možete
čitati tisak, posuditi
knjige i porazgovarati s
prijateljima u Hrvatskoj
čitaonici

Subotica,
Ulica Bele Gabrića 21

Radnim danom: 9-13 sati

Millennium GSM Centar

Prodaja i SERVIS

Laptopovi i
Pentium
računari

najpovoljnije

Panasonic
KX-TCD445

Gigaset
A-180

house

Klima
uređaji

www.millenniumgsm.co.yu
Tel 024/ 551-353 Prvomajska 6.

Neka Bog
blagoslovi
sve koji
radom služe
braći
ljudima!

Internet provajding
Prodaja računara
Instalacija i održavanje računarskih mreža
Pojedinačni i grupni kursevi
(Windows, Word, Excel, Internet)
(024) 555-765 Karađorđev put br. 2. Subotica
e-mail: support@tippnet.co.yu

NAMA JE DOVOLJNO
DA ZNATE ZA NAS...

FUNERO

PRIVATNO POGREBNO PREDUZEĆE

- SUBOTICA, Karađorđev put 2
Telefon (danonoćno): 024 / 55-44-33
- HORGOS, Borisa Kidrića 7
Telefon (danonoćno): 792-202

RASPORED SAHRANA NA INTERNETU
www.funero.co.yu

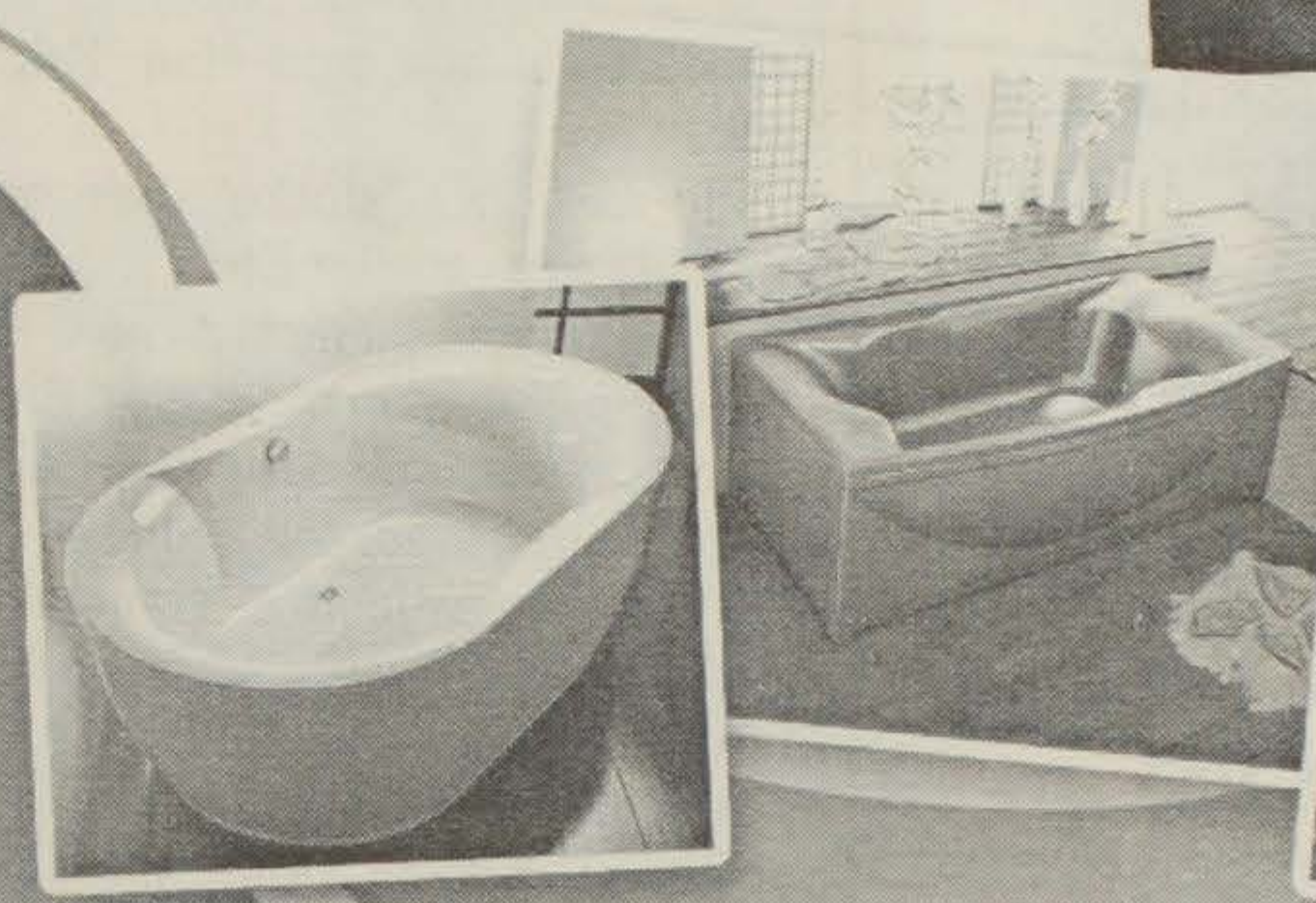
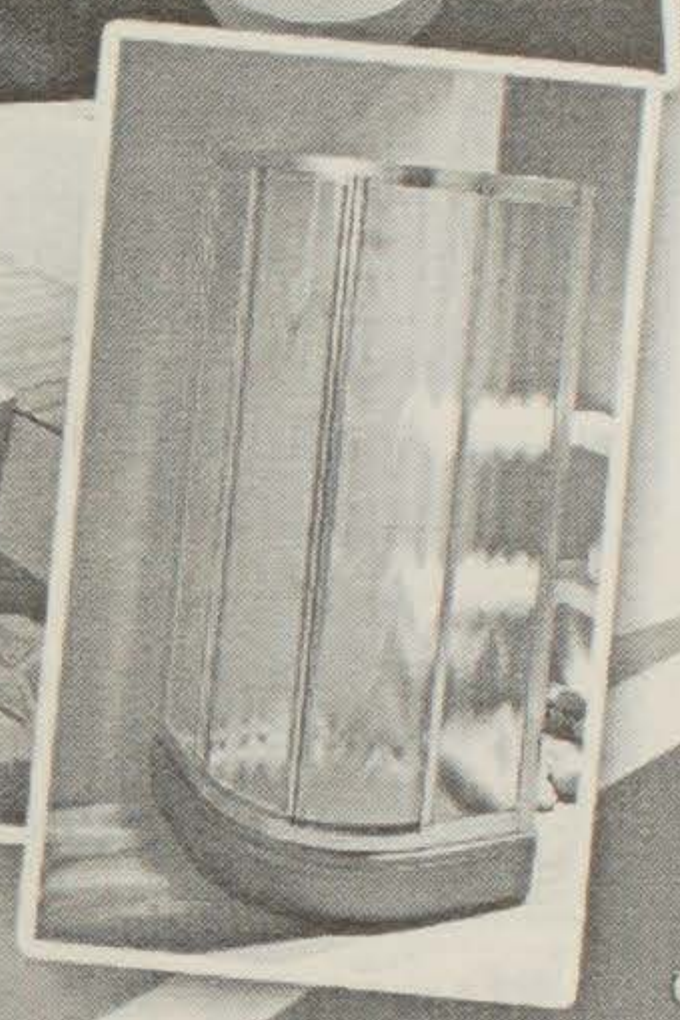
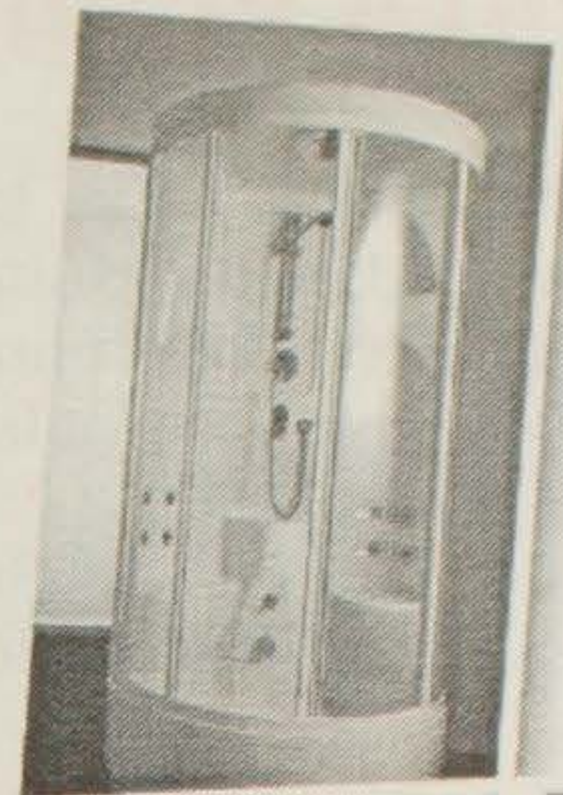
E-mail: funero@funero.co.yu

kolpa·san®

SALON KUPATILA

LETNJA AKCIJA SNIŽENJA **10-30%**

Veliki izbor akrilnih kada, masažnih kada, tuš kada, tuš kabina, masažnih tuš kabina, bazena, nameštaja za kupatilo, sanitarije, ugradni vodokotlići, pločica za unutrašnju i vanjsku upotrebu.

PRODAJNI SALONI:

SUBOTICA Banijska 2

tel: 024/ 547-886

ZRENJANIN Vojvode Petra Bojovića 2

tel: 023/581-590

NOVI SAD Rumenački put 11

tel: 021/518-092

NOVI BEOGRAD Dr. Ivana Ribara 135

tel: 011/158-920

Prvi privatni i registrirani dom za stara i nemoćna lica

"Sv. Katarina"

PALIĆ, Sutjeska 47

Tel. 024/603 640

Mob.: 063 577 350

064 122 87 55

U ugodnoj paličkoj prirodi i zelenilu, u privatnoj kući s lijepim dvorištem, pružamo usluge, stručno i odgovorno:

Čuvanje i njegu starih i nemoćnih lica; usluge medicinskih sestara; liječničke i specijalističke usluge; njegu starih i nemoćnih lica na terenu (i u vašoj kući).

MONOLIT GRADNJA GRADEVINSKO I GRADEVINSKO-ZANATSKO PREDUZEĆE p.o.

Adresa: Subotica, Lenjinov park 13
Tel: 024/ 551-685, 553-111
e-mail: monolit@tippnet.co.yu

Računi:
220-3229-08 Mycro Finance banka
110-401601301333-38 Zepter banka

STOMATOLOŠKA ORDINACIJA

"APOLONIA"

Radno vrijeme:
ponedjeljak, srijeda i petak
15 - 19 sati
utorak i četvrtak
8 - 12 sati
subota
- po dogovoru

Igmanska 6, 24000 Subotica
mobitel: 063 553 318

Hirvivo
Katólikus hotelap
L. évf. 1. szám 2002. 05. 19.
Ár: 12 dinár

Zlatiborska 4, 24427 Totovo Selo - Tel: (024) 883-040
Email: hirvivo@tothfalu.co.yu

CSALÁDI MAGAZIN

Hitélet

Cara Dušana 4, 21000 Novi Sad
Tel: (024) 469-474
Email: agape@eunet.yu

Slušajte Radio Suboticu
program na hrvatskom jeziku svaku večer od 19-21 sat na frekvenciji 91,5 Mhz

Put Jovana Mikića 12
Tel: 024 55 22 00
Fax: 551-902

RADIO MARIJA
Tel: 021 4790-529; Email: rama@eunet.yu

94,2 Mhz FM - SUBOTICA
102,9 Mhz FM - NOVI SAD

www.suboticka-biskupija.info

Hrvatska riječ ČITAJTE "HRVATSKU RLJEČ"

mail: hrvatskarijec@tippnet.co.yu - tel: (024) 55-33-55

VRLO POVOLJNO

U knjižari subotičke katedrale možete svaki dan do podne kupiti svi-jeće, molitvenike, tamjan, sličice, knjige, kipove i raspela, te različita izdanja i Biblije.

● Novi zavjet - različita izdanja po cijeni od 280, 320, 330, 360 i 500 dinara.

● Ilustrirana Biblija mladih za samo 1300 dinara.

● Biblija 1800 dinara

● Katekizam Katoličke crkve 800 dinara

ZAHVALJUJUĆI KRŠĆANSKOJ SADAŠNJOSTI IZ ZAGREBA, KOJA NAM JE ODOBRILO POSEBAN POPUST.

Možete kupiti

● **Jeruzalemska Biblija**
- izuzetno jeftino

Cijena: broširani uvez 2400
tvrdi uvez 3000

● **Brojna izdanja Phila Bosmansa**
i izdanja knjižnice UPT

ZVONKO PEJČIĆ

(1967.-1999.)

Još jedna tužna, ali i neobična priča našla se na stranicama našega lista. U nepunih mjesec dana majka Agata na vječni počinak ispraća i drugog tragično preminulog sina.

Svaka je sahrana tužna i teška, ali nakon Tomislavova ukopa, od kojeg su prošla tek dvadeset i dva dana, ovaj je doista najteži sprovod.

Ispraćamo zemne ostatke mladića čija je smrt baš kao i njegova brata Tomislava misteriozna. Zvonkova smrt dogodila se najvjerojatnije prije šest godina. Njegovi zemni ostaci pronađeni su tek prošle godine. Dok je majka Agata još gajila nadu da će joj se sin Zvonko pojaviti živ, pritisnut ljutom ranom otac Đuro umire. Već tada obitelj Pejčić proživljava teške dane. Kako je vrijeme odmicalo i nade je nestajalo da je Zvonko među živima. Tomislav i Ivan sa svojom majkom teško podnose agoniju, praćenu neizvjesnošću. Punih šest godina obitelj Pejčić živjela je u iščekivanju dobre ili loše vijesti. Dogodilo se ono čega smo se svi bojali. Morali smo čuti. Zvonko je pronađen... ali mrtav.

Sve nas je teško pogodila smrt mladića koji je pripadao obitelji naše župne zajednice. Kako je ona odjeknula u srcu majke Agate i njegove braće teško je i zamisliti.

Majka "jobovske" vjere stojički podnosi smrt sina Zvonka. Brat Ivan tiho pati dok Tomislav

Uz 1. godišnjicu smrti

Etele Kujundžić

Dugo godina slavili smo mamin rođendan 12. ožujka i istog dana očev imendan sv. Grgura.

Promijenilo se, ali je obitelj ostala složna. Sv. Grgura slavimo 3. rujna po Drugom vatikanskom saboru a i naš otac nije ovdje među nama već 23 godine. Mama Etela je držala vez jedinstva obitelji do Uskrsnog jutra prošle godine. Vjerujemo, otišla je Uskrslome, evo 27. ožujka bit će već godina dana. Obitelj je ostala složna. Nismo joj ove godine slavili rođendan.

No, 26. ožujka napunja se jedna godina smrti majke Etele. Njen sin svećenik a vajtanski župnik Josip Kujundžić slavit će sv. misu u župnoj crkvi u Aleksandrovu, okružen gotovo svim članovima obitelji a danas nas ima 99. Da je majka Etela živa, sada u nedjelju 12. ožujka, krštena mala Iskra Kujundžić bi bila stoti član. Bog je htio da tako ne bude.

Nije nam žao "stotke", one su već "na putu", ali nema obruča - majke Etele koja je vidljivo obitelj spajala. Nadamo se da moli za nas.

Drag je spomen na majku Etelu. Pitamo se, je li netko popunio mjesto u klupi u crkvi Marije Majke Crkve u Aleksandrovu, gdje se svakodnevno molila za svu svoju djecu i članove obitelji. U njoj dvorišnoj sobi noću više ne svijetli. Soba je prazna. Materice, Božić, rođendan nismo čestitali. Nije ostavila materijalni imetak. Ostavila je lik uzorne pobožnosti, pokoju prigodničarsku pjesmu, koje se sada skupljaju za svima dragu uspomenu.

Nadam se da će se i ona radovati, vjerujemo u nebu, kada na sv. misi začuje plač malog djeteta, smijeh onih malo većih i molitvu odraslih. Siguran sam da je spomenuti plač i smijeh nevinih - najdraži.

Grgo Kujundžić

teško prihvaća grubu stvarnost. Bolest ga sve više gura u ponor i dovodi ga do tragične smrti. Sada s pravom možemo citirati Knjigu tužaljki jer je ona duboko utisnuta u srce majke Agate i brata Ivana. "Ima li boli kakva je bol kojom sam ja pogođen..." (Tuž 1,12).

Usprkos tužnom i teškom ispraćaju sprovodne obrede obavio sam ispunjen kršćanskom radošću, zadivljen vjerom majke Agate i brata Ivana.

I danas rado odlazim u tu obitelj u kojoj odzvanja uskrsna radost. Cijelom našoj župnoj zajednici u Vajskoj obitelji Pejčić je živo svjedočanstvo da nakon Velikog petka svjetluca uskrsno jutro, što svojom vjerom i dokazuju.

Neka na našim usnama i u našim srcima ne prestanu molitve za našu braću Zvonka i Tomislava kako bismo se jednom svi zajedno susreli s Uskrslim gdje nema ni plača ni škrguta zuba.

Bile su to završne riječi kojima smo se na Badnjak prošle godine oprostili od zemnih ostataka brata Zvonka.

Župnik Josip

ZVONIK

Katolički list (mjesečnik)

Izdaje:

Rimokatolički župni ured
sv. Roka, 24000 SUBOTICA
Beogradski put 52

Telefon: 024/554-896;

Fax: 024/551-036;

E-mail:

zvonik@tippnet.co.yu.

Web: www.ZVONIK.org.yu

Uredničko vijeće:

Ivan Andrašić
Andrija Anišić
Stjepan Beretić
mr. Ervin Čeliković
Katarina Čeliković
Marko Forgić
Ladislav Huska
Vesna Huska
Franjo Ivanković
dr. Andrija Kopilović
mr. Mato Miloš
Lazar Novaković
Jakob Pfeifer
s. Blaženka Rudić
Alojzije Stantić
dr. Marinko Stantić
Željko Šipek
Mirko Štefković
dr. Tadej Vojnović

Andrija Anišić
glavni i odgovorni urednik

Franjo Ivanković
zamjenik glavnog
i odgovornog urednika

mr. Ervin Čeliković
tehnički urednik

Katarina Čeliković
lektorica

Tisak:

Štamparija "PRINTEX",
Stipe Grgića 58, Subotica,
Tel.: 024/554-435

ISSN 1451-2149

Godišnja pretplata za "ZVONIK"

- SCG 1080 dinara
- inozemstvo - 40 EURA
ili 300 kuna;
avionom 80 USD

Za pretplatnike iz Hrvatske i inozemstva navest ćemo u idućem broju adresu na koju će moći slati svoje uplate.

Fotografije u ovom broju
Zvonik, Nada Sudarević
Photonino.com

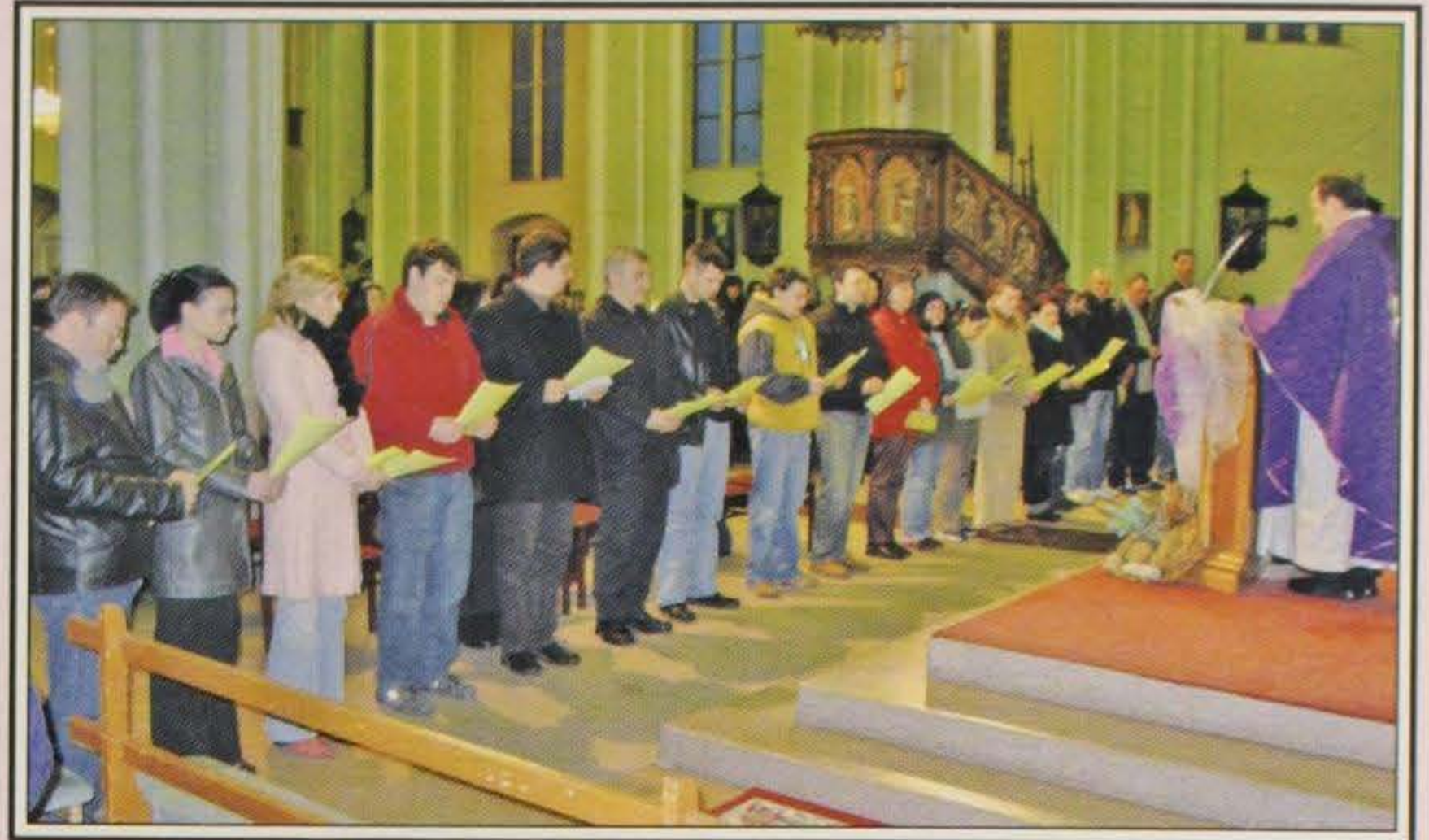
URED HRVATSKOG
NACIONALNOG VIJEĆA
Subotica, Preradovićeveva 4
tel: (024) 556-898 i 553-818

HRVATSKI KULTURNI CENTAR
"BUNJEVAČKO KOLO"
Subotica, Preradovićeveva 4
tel: (024) 555-589

OD ZVONIKA DO ZVONIKA U BOJI

Misa za + vlč. Franju Davčika u Starom Žedniku o desetoj obljetnici smrti

Predstavljanje i vjeroispovijest katekumena u crkvi sv. Roka u Subotici

p. Tadej dekodirao "Da Vincijev kod" na kršćanskoj tribini grada Subotice u HKC "Bunjevačko kolo"

150. emisija za katolike na mjesnom radiju u Odžacima

Duhovnu obnovu za mlade u župi sv. Roka u Subotici predvodio je vlč. Goran Vilov, župnik iz Bačkog Monoštora

Naša lektorica Katarina Čeliković primila je posebno priznanje za kulturu "dr. F. Bodrovari" SO Subotica

Nevena Mlinko, najljepša prelja Velikog prela 2006. s pratiljama Marjanom Milodanović i Vericom Kujunžić

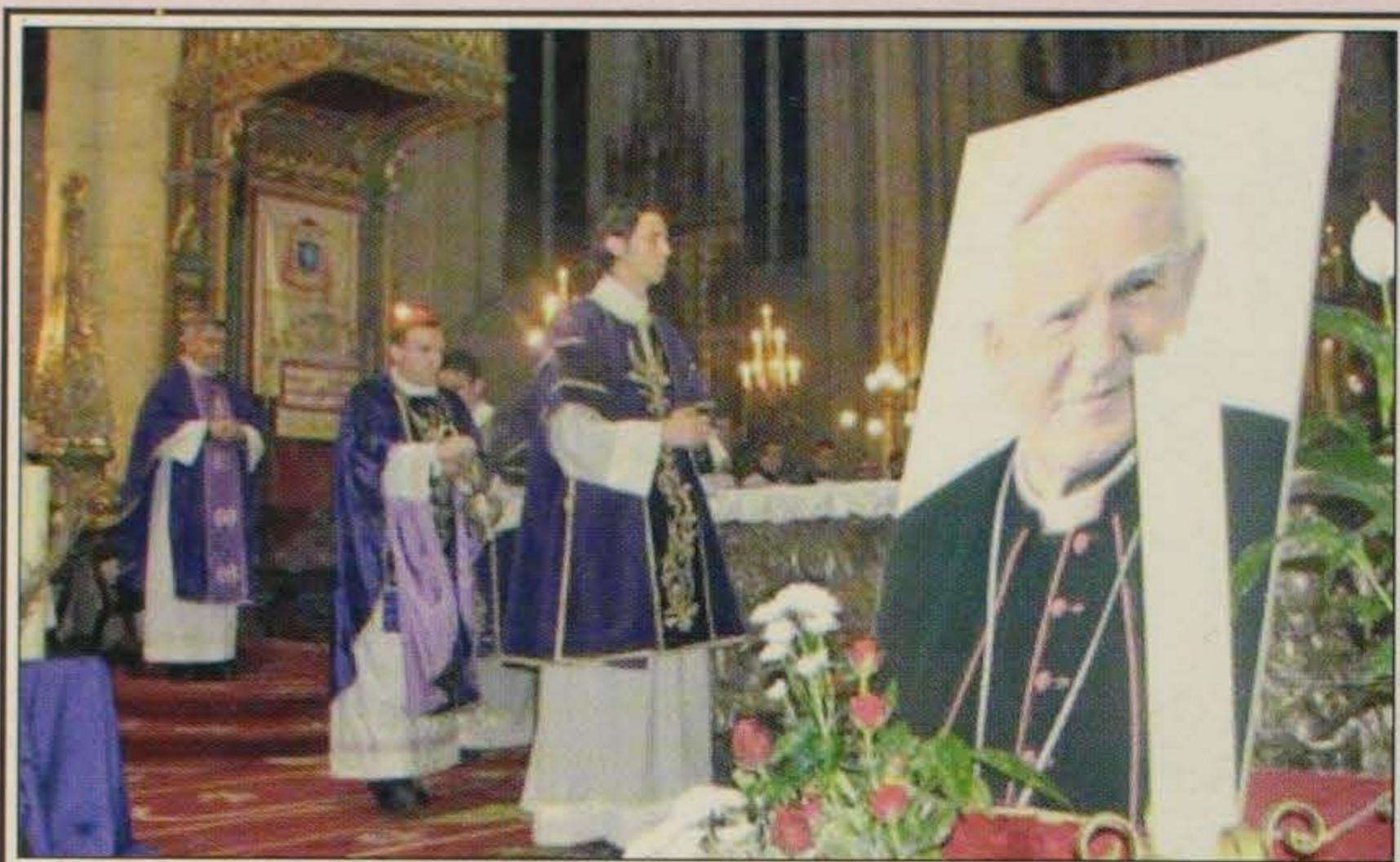
OD ZVONIKA DO ZVONIKA U BOJI

Biskupi Bosne i Hercegovine s papom Benediktom XVI.

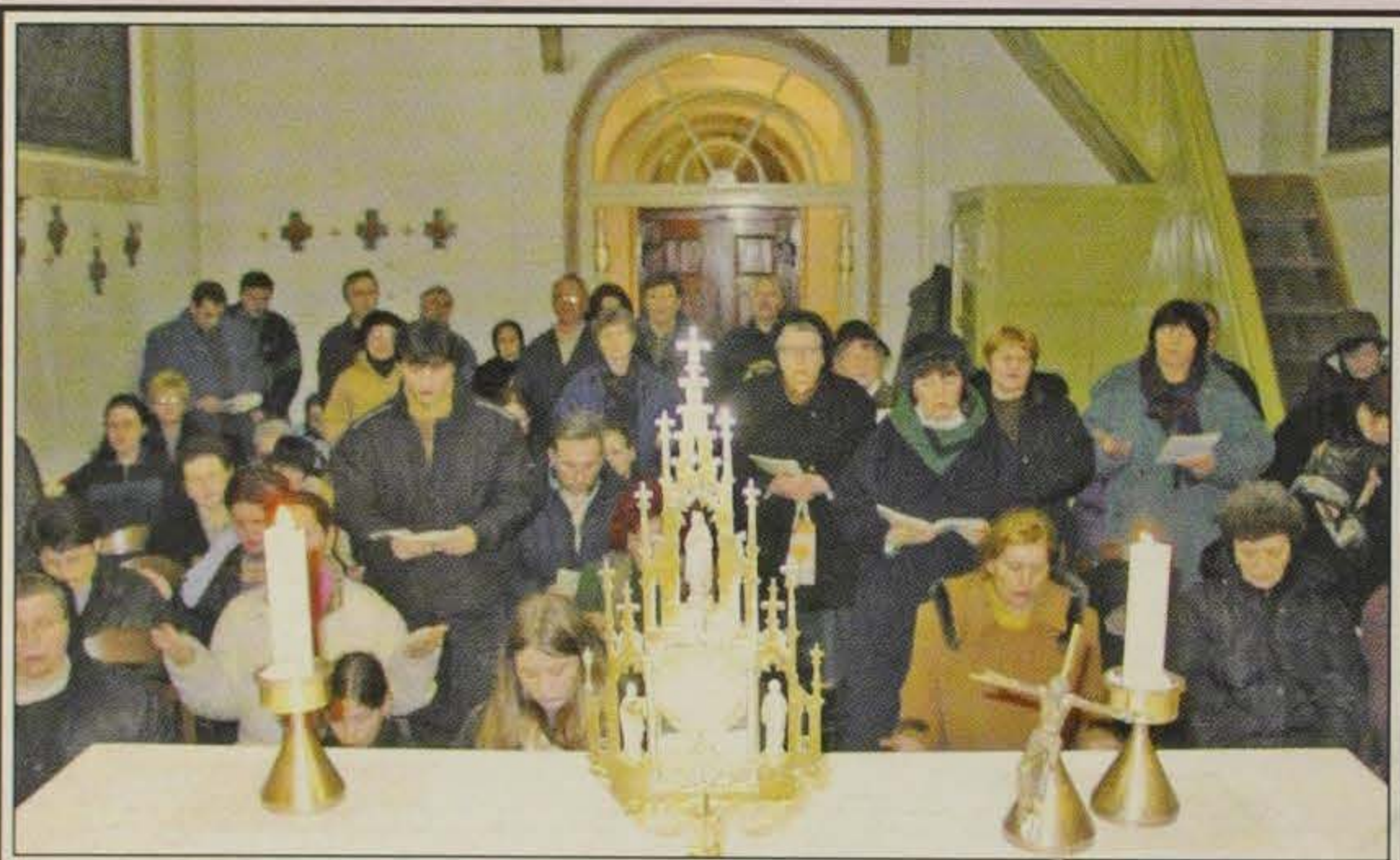
I nadbiskup Stanislav Hočevar susreo se s Papom

Četvrta obljetnica smrti kardinala Franje Kuharića

Predkorizmena duhovna obnova svećenika Subotičke biskupije u somborskom Karmelu

Klanjanje u subotičkoj bolničkoj kapeli

Nastupna propovijed novoga đurđinskog župnika vlč. Lazara Novakovića

Članovi molitvene zajednice Krvi Kristove hodočastili u svetište Gospe Lurdske u Temerinu

Križni put na kalvariji u Starom Žedniku